

Studii asupra epistolei către Efeseni – Matta Behnam

Privire generală

Cetatea Efes

Din această cetate – situată pe coasta de vest a Asiei Mici și totodată capitala acesteia – a pornit o influență importantă asupra vieții politice și religioase din zilele acelea.

Majoritatea locuitorilor acelei cetăți erau de origine greacă, dar se găseau printre ei și mulți iudei care se ocupau cu comerțul (Faptele Apostolilor 18,19-24; 19,1.17.34).

În Efes se găsea templul unei zeițe, pe care o venerau atât romanii cât și grecii. Romanii o numeau „Diana”, greci o numeau „Artemis”. Acest templu a fost considerat una din cele șapte minuni ale lumii. El era construit complet din marmoră, măsura o lungime de aproximativ 140 m și o lățime de aproximativ 70 m. Acoperișul lui era susținut de 127 stâlpi din marmoră, fiecare având o înălțime de aproximativ 20 m. Templul a fost construit într-o perioadă de peste 200 de ani.

Se pare că Duhul Sfânt a luat acest templu minunat ca prilej ca să aducă pe credincioși la cunoștința „Templului spiritual”, a Casei lui Dumnezeu, în care Isus Hristos Însuși este piatra din capul unghiului, în care »toată clădirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul« (Efeseni 2,19-21).

Templul zeiței Diana a fost distrus în anul 262 după Hristos de către goți; dar Adunarea, Casa lui Dumnezeu, nu va fi biruită nici măcar de porțile iadului.

Efes era în timpul acela un centru important al idolatriei păgâne, stimulată de lucrările impertinente ale vrăjitoriei, în timp ce fiecare din Asia credea că acest chip al zeiței ar fi căzut din cer (Faptele Apostolilor 19,35).

În cetatea Efes era și o sinagogă iudaică, care însă – legată de anumite prescripții legaliste – nu era în stare să alunge întinericul păgânismului, în care trăiau nu numai locuitorii Efesului ci întreaga Asia.

Dar, preamărit să fie Dumnezeu! Aici s-a petrecut ceva minunat. Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, a fost vestită în Efes, și toți, care locuiau în Asia, au auzit-o. Ea a nimicit pentru totdeauna mărimea acestei zeițe false, căci venerarea ei nu a mai fost reintrodusă.

Această Evanghelie a fost în stare să producă în această cetate tocmai ce se temea argintarul Dimitrie. Ea a nimicit templul și divinitatea lui.

Vestirea Evangheliei în Efes

Nu știm exact când și cum a ajuns Evanghelia pentru prima dată în Efes. Dar știm, că în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt a coborât peste credincioșii adunați, în Ierusalim erau prezenți și unii oameni veniți din Asia. Capitala acestei provincii era Efes. Aceștia au auzit deci predicarea Evangheliei, s-au pocăit și au crezut în Hristos (Faptele Apostolilor 2,9-14).

Apostolul Pavel a vizitat cetatea Efes pentru prima dată în timpul călătoriei lui de la Corint spre Siria. Aceasta a avut loc în a doua călătorie misionară a lui în jurul anului 54 după Hristos. Acolo el a intrat în sinagogă și s-a întreținut cu iudeii. Însă el nu a rămas mult timp în Efes, ci a lăsat acolo pe Acuila și Priscila (Faptele Apostolilor 18,19.20 și 26).

Știm de asemenea, că Domnul a folosit aici pe Apolo, care – născut în Alexandria – era un bărbat puternic în cuvânt și vorbire. Era învățat în căile Domnului, și, cu duhul aprins, vorbea și învăța amănunțit lucrurile despre Isus, cu toate că el cunoștea numai botezul lui Ioan.

Afară de aceasta, ne este cunoscut, că apostolul Pavel a vizitat a doua oară cetatea Efes. De data aceasta a rămas trei ani acolo, noapte și zi neîncetând »să sfătuiască cu lacrimi pe fiecare«

(Faptele Apostolilor 20,31). Această lucrare a adus mult rod, atât în mântuirea multor oameni cât și în învățarea profundă a credincioșilor.

La sosirea lui în Efes, Pavel a întâlnit acolo doisprezece ucenici, care erau botezați numai cu botezul lui Ioan, dar care erau în necunoștință de tot adevărul Evangheliei harului și despre locuirea Duhului Sfânt în cei credincioși. Deoarece în discuția apostolului cu cei doi el și-a dat seama de aceasta, el le-a pus două întrebări:

1. Ați primit Duhul Sfânt după ce ați crezut?
2. Cu ce botez ați fost botezați?

La prima întrebare el a primit răspunsul; »Nici n-am auzit că există Duhul Sfânt«. Din aceasta se vede că credința lor nu se baza pe lucrarea Domnului Isus, care a murit la cruce și a înviat din morți. Cu privire la Evanghelie erau neștiutori și nu știau că Duhul Sfânt ca Persoană coborâse pe pământ ca să-Și facă locuința în sufletul care ia pe Domnul Isus ca Mântuitor al său. Este un adevăr dumnezeiesc, că locuirea Duhului Sfânt în inima omului este realmente dovada cea mai importantă, că el este un adevărat creștin. »Dar dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui« (Romani 8,9).

Răspunsul acestor oameni la a doua întrebare a apostolului este: »Cu botezul lui Ioan«. Cu siguranță puțina lor înțelegere era urmarea predicii lui Apolo, care însuși nu cunoștea mai mult decât botezul lui Ioan. De aceea ei erau neștiutori cu privire la adevărul despre mântuirea deplină, pe care Domnul nostru Isus Hristos a înfăptuit-o la cruce, despre învierea Sa dintre morți și despre înălțarea Sa la cer.

Fără îndoială Apolo cunoștea botezul pocăinței, care are ca subiect pe Împăratul care va veni. Botezul creștin însă se referă la lucrarea de mântuire înfăptuită, la moartea Sa ca jertfă, la învierea Sa victorioasă, la înălțarea Sa la cer și la ocuparea de către El a locului de la dreapta Tatălui.

Botezul creștin este dovada pentru toți copiii lui Dumnezeu de a fi una cu Hristos în moartea Sa, în îngroparea Sa și în învierea Sa.

Apostolul Pavel a dat acestor ucenici învățăturile de care aveau nevoie, cu rezultatul, că ei au fost botezați în Numele Domnului Isus (Faptele Apostolilor 19,1-7).

Dacă urmărim mai departe pe apostolul Pavel în lucrarea sa în Efes, îl găsim în sinagoga iudaică, unde el trei luni a discutat liber și i-a convins pe iudei de lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 19,8). »Dar, fiindcă unii erau împietriți și necredincioși și vorbeau de rău Calea înaintea mulțimii, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, discutând în fiecare zi în școala unuia numit Tiranus« (versetul 9). Pavel a respins să aibă vreun fel de părtășie cu aceia care tăgăduiau pe Domnul lui. »Ce părtășie are lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial?« Porunca lui Dumnezeu este foarte clară: »Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul« (2 Corinteni 6,17).

Niciun slujitor credincios al lui Hristos nu va zăbovi să se despartă fără întârziere de aceia care tăgăduiesc Numele Domnului Său sau valoarea lucrării de răscumpărare făcută de El.

Timp de doi ani Pavel a vestit zilnic Cuvântul Domnului în școala lui Tiranus, așa că toți cei din Asia, atât iudei cât și greci, au auzit Cuvântu.

Pe lângă aceasta Dumnezeu Și-a dat aprobarea la predica robului Său prin minuni neobișnuite, pe care El le făcea prin mâinile lui Pavel (Faptele Apostolilor 19,11.12).

Lucrarea harului în inimile acelor care au crezut a adus cu adevărat roade și prin aceasta a devenit clar vizibil că ei s-au îndepărtat de acele lucruri, care mai înainte aveau valoare pentru ei (Faptele Apostolilor 19,18-19).

»Cu atâta putere se răspânda și biruia Cuvântul Domnului« (Faptele Apostolilor 19,20).

Împotrivirea față de vestirea Cuvântului în Efes

Cu toată roada bogată a predicii sale, apostolul a întâlnit o mare împotrivire din partea lui satan și a slujitorilor lui. Această împotrivire a început când unii iudei și-au împietrit inimile și n-au crezut, ci vorbeau de rău calea pe care o propovăduia Pavel. Însă aceasta era neînsemnat în comparație cu ceea ce a avut el parte mai târziu acolo, despre care citim în 1 Corinteni 15,32, »dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu animalele sălbatice în Efes ...«. Aceasta este fără îndoială aluzie la împotrivirea mare pe care iudeii i-au adus-o în mod deosebit acolo. În același fel spune el în 1 Corinteni 16,8-9: »Voi mai rămâne totuși în Efes până la Cincizecime, căci mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți împotriviți«. Citim în continuare în 2 Corinteni 1,8: »Căci nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterea noastră, așa că nici nu mai aveam nădejde de viață«.

Satan s-a folosit de unelte diferite, ca să împiedice Cuvântul lui Dumnezeu, imitându-L chiar prin cei șapte fii ai lui Sceva, care era un mare preot iudeu. »Niște exorciști iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus, peste cei care aveau duhuri rele, zicând: „Vă jur pe Isus, pe care-L predică Pavel!” Cei care făceau lucrul acesta erau șapte fii ai lui Sceva, un mare preot iudeu« (Faptele Apostolilor 19,13.14). Acești oameni sărmani și neștiutori au trebuit să afle, că de Numele sfânt și sublim al Domnului Isus nicidecum nu se poate abuza fără să fi pedepsit. Și omul, în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, a pus stăpânire pe amândoi și i-a biruit, în așa fel că au fugit goi și răniți din casa aceea« (versetul 16). Succesul din aceasta a fost, că toți cei care locuiau în Efes le-a devenit cunoscut cazul acesta; »pe toți i-a cuprins frica, și Numele Domnului Isus era slăvit« (versetul 17). Slăvit să fie Domnul, că Cuvântul Lui – oricât de înverșunat ar fi atacul lui satan și al slujitorilor lui – nu se întoarce gol înapoi la El!

Dar aceasta nu era singura împotrivire, de care a avut parte Pavel în Efes: »Un argintar, cu numele Dimitrie, făcea temple de argint de-ale Dianei și aducea lucrătorilor săi nu puțin câștig din ele. I-a adunat la un loc, împreună cu cei de meserii asemănătoare, și le-a zis: „Bărbați, știți că din acest câștig ne este traiul; și vedeți și auziți că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut o mare mulțime și zice că zeii făcuți de mâini nu sunt dumnezei. Primejdia care vine din acest fapt nu este numai că meseria noastră cade în dispreț, dar și că templul marei zeițe Diana este socotit ca o nimica și chiar măreția aceleia care este cinstită în toată Asia și în toată lumea este nimicită.” Cuvintele acestea i-au umplut de mânie și au început să strige: „Mare este Diana efesenilor!”« (Faptele Apostolilor 18,24-28). Însă Domnul veghea asupra robului Său, mai marele cetății prin vorbirea lui a știut să liniștească mulțimea mâniaoasă adunată, și s-o facă să meargă înapoi acasă (Faptele Apostolilor 19,35-41).

După această întâmplare apostolul a părăsit Efesul, după ce și-a luat rămas bun de la ucenici. În Sfânta Scriptură nu ni se spune că el s-ar mai fi întors vreodată acolo. Cei drept, se știe că el a trimis din Milet la Efes »și a chemat pe bătrânii adunării« ca să-și ia rămas bun de la ei și să le dea îndemnuri importante (Faptele Apostolilor 20,17-38).

Rodul activității apostolului în Efes

Rodul activității apostolului Pavel în Efes, sau cu alte cuvinte, victoria Evangheliei nu numai în Efes, ci și în toată Asia, este amintită în Faptele Apostolilor 19,10. Ei nu numai au auzit Cuvântul, ci mulți L-au primit în inima lor. În privința aceasta, Dimitrie avea dreptate, când a spus că: »Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat și a abătut o mare mulțime« (Faptele Apostolilor 19,26).

Este posibil ca prin lucrarea apostolului să fi luat naștere adunări nu numai în Efes, ci și în alte localități ale Asiei Mici (compară cu Apocalipsa 1,11).

Cu regret Pavel a trebuit să constate în a doua sa epistolă adresată lui Timotei un regres în adunarea din Efes, când scrie: »Ști că toți cei ce sunt în Asia m-au părăsit« (2 Timotei 1,15). Și printre acești credincioși, care s-au depărtat de el, se aflau deci și efesenii! Și în prima lui scrisoare adresată lui Timotei, în care îl ruga pe acesta să rămână în Efes, el îi încredințează colaboratorului său misiunea să poruncească unora »să nu învețe pe alții alte învățături și să nu ia aminte la basme și la genealogii fără sfârșit, care aduc mai degrabă certuri de cuvinte decât lucrarea lui Dumnezeu« (1 Timotei 1,3-4). Grija apostolului se vede și din faptul că el trimite din închisoarea din Roma pe Tihic la ei (2 Timotei 4,12).

Introducere generală

Apostolul Pavel a scris această scrisoare, ca și scrisorile către Coloseni, Filipeni și Filimon, în timpul primei lui înțemnițări în Roma.

Domnul a permis ca guvernatorul roman să arunce în închisoare pe robul Său credincios, dar prin aceasta El i-a dat ocazia minunată să scrie aceste scrisori prețioase prin inspirație dumnezeiască.

Aceasta ilustrează cuvintele psalmistului, când el spune în Psalmul 76: »Căci mânia omului Te va lăuda; cu rămășița mâniei Te vei încinge« (versetul 10). Domnul a făcut ca din mânia omului, care a aruncat pe robul Său în închisoare, să rezulte laudă și onoare pentru Numele Său, oferind robului Său credincios har deosebit să scrie această scrisoare minunată, bogată în adevăruri divine.

În epistola către Efeseni, Duhul Sfânt revelează neîngrădit planul dumnezeiesc – taina dumnezeiască – care în epocile Vechiului Testament era ascunsă în inima lui Dumnezeu. (Efeseni 3,5.9)

Această scrisoare se compune în general din două părți: primele trei capitole constituie partea de învățătură, în care Duhul Sfânt ne arată bogăția harului lui Dumnezeu, în timp ce în partea a doua ea ne dă îndemnuri practice pentru aceia care au primit acest har. Aceasta înseamnă, ea ne arată mai întâi poziția noastră, apoi responsabilitatea noastră; sau privilegiile noastre și obligațiile care rezultă din acestea; sau, poziția cerească și apoi umblarea noastră aici jos în armonie cu această poziție, pe care Dumnezeu ne-o dăruiește în Hristos cel înviat.

Aceasta este ordinea lui Dumnezeu în tot Cuvântul Său sfânt. Să ne bucurăm nu numai de ce ne dă harul lui Dumnezeu, ci și să umblăm în adevăr în chip vrednic de harul oferit.

Tema principală a acestei scrisori este »Hristos și Adunarea Sa«, și relația intimă, veșnică, dintre ei. Această relație dintre Hristos și Adunarea Sa ne-o prezintă Duhul Sfânt sub aspecte diferite.

În capitolul 1 Hristos și Adunarea ne sunt prezentate ca »Trupul« Său. Domnul Isus Hristos, Căruia să-I fie slava, este El Însuși Capul acestui Trup; și toți cei care cred, cei născuți din Dumnezeu, sunt mădulare ale Trupului Său.

Prin moartea Sa El, care este Capul Trupului, a înfăptuit lucrarea de mântuire; slava Tatălui L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești (Efeseni 1,20). Și deoarece este absolut imposibil ca să fie despărțit capul de trup, Adunarea, care este Trupul Său, este văzută ca fiind așezată împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2,6).

Expresia »locurile cerești« se folosește de cinci ori în această epistolă: capitolul 1,3; 1,20; 2,6; 3,10; 6,12. Este necesar să atragem aici atenția, că această epistolă are două „cuvinte cheie”.

În primul rând găsim expresia »în EL« sau »în HRISTOS«. Deseori ni se spune că Adunarea și binecuvântările ei spirituale sunt »în Hristos«. Orice om, care nu este »în Hristos«, nu are nici parte și nici nu se bucură de vreuna din aceste binecuvântări cerești. Fără Hristos este imposibil să cunoști pe Dumnezeu și să te apropii de El, să te bucuri de El și de binecuvântările minunate, care sunt date acelor care sunt în Hristos.

În al doilea rând găsim în această epistolă expresia caracteristică deja amintită »locurile cerești«, în care Adunarea a fost deja acum așezată împreună cu Hristos, așa cum ne arată această epistolă.

Deși Adunarea este văzută în această stare minunată, sublimă, Duhul Sfânt accentuează mereu importanța unei umblări corespunzătoare a credincioșilor în această lume. De șapte ori este amintit și arătat felul nostru de umblare, ce lucruri trebuie să evităm: capitolul 2,1; 2,10; 4,1-17; 5,1.8.15. Noi suntem un popor ceresc, și umblarea noastră trebuie să fie în armonie cu poziția noastră cerească. Dar cine ar fi în stare prin propria putere să trăiască corespunzător acestui etalon ridicat? Ah, mulțumesc lui Dumnezeu, că El ne-a dat propriul Lui Duh și prin aceasta ne-a făcut capabili să umblăm în chip vrednic de chemarea noastră cerească. Din acest motiv Duhul Sfânt este amintit de treisprezece ori; căci fără îndoială este Duhul Sfânt Însuși care ne dăruiește putere și har să revelăm o comportare cerească în timp ce noi suntem aici pe pământ. De aceea și cuvântul »har« este amintit de douăsprezece ori în această scrisoare.

Capitolul 1

Versetul 1: »Pavel, apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus:«

Duhul Sfânt începe această scrisoare cu amintirea numelui scriitorului ei și slujitorului Lui; căci Pavel era vasul ales de Dumnezeu să fie un apostol al lui Isus Hristos între națiuni (Galateni 2,7-9).

El a fost din trupul mamei lui pus deoparte pentru această lucrare. Lucrarea lui apostolică era caracterizată prin aceea, că ea a fost primită de la Domnul Isus, după ce El a fost înălțat la cer și Și-a ocupat locul în slavă la dreapta Tatălui (Faptele Apostolilor 9,15; Galateni 1,12-16).

El era un apostol »prin voia lui Dumnezeu«. Vedem deci aici izvorul lucrării sale, care a avut ca urmare binecuvântarea și bucuria credincioșilor din toate timpurile. Era planul lui Dumnezeu, ca pe acela, care mai înainte a fost un hulitor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, să-l facă un vas ales, care să ducă Numele Domnului atât la națiuni cât și la împărații și la fiii lui Israel (Faptele Apostolilor 9,15).

Deci Pavel era »prin voia lui Dumnezeu« un »apostol al lui Hristos Isus«; de aceea Adunarea lui Dumnezeu trebuia să acorde atenție deosebită adevărilor dumnezeiești, care i-au fost încredințate lui pentru Adunare. În primul capitol găsim de patru ori expresia »voia lui Dumnezeu«: versetele 1.5.9.11.

Ce minunat, că El a vrut să ne arate voia Sa divină! Ce binecuvântare pentru sufletele noastre să cunoască această voie, s-o afle și să ne bucurăm de ea!

După prezentarea numelui și lucrării scriitorului, Duhul Sfânt ne arată cui i-a fost adresată această scrisoare: »sfinților, care sunt în Efes«.

Cu toate că această scrisoare este adresată Adunării, Trupului lui Hristos, Duhul Sfânt se adresează personal credincioșilor - »sfinților«. În Adunarea lui Dumnezeu este deosebit de important pentru fiecare să înțeleagă, că Duhul Sfânt i se adresează lui, deci mie personal, și că aceste adevăruri, care îmi sunt prezentate aici, trebuie să mi le însușesc atât în ce privește valoarea lor de învățătură cât și valoarea lor practică. Eu trebuie să-mi găsesc satisfacția deplină în ele și umblarea mea trebuie să fie în concordanță cu ele.

»... sfinților« - înțelesul propriu-zis al acestui cuvânt este „pus deoparte pentru Dumnezeu”. Aceasta nu înseamnă, că credincioșii devin sfinți pe baza unei sfințenii care este în ei mai mult decât în ceilalți oameni; nici nu se spune că ei pe baza propriei lor sfințenii și evlavii devin sfinți, ci că Domnul Isus prin jertfa Sa desăvârșită i-a sfințit (Evrei 10,10; 13,12). Ei sunt puși deoparte pentru Dumnezeu. Un slujitor prețios al Domnului a prezentat aceasta în felul următor: „Expresia

„sfânt’ în acest capitol nu înseamnă că noi am fi sfinți pe baza sfințeniei noastre, ci că noi trebuie să trăim o viață sfântă, deoarece am fost sfințiți” (H. A. Ironside).

»... și credincioșii în Hristos Isus«. Înțelesul aici este, că această scrisoare nu a fost adresată simplu acelora care mărturisesc credința lor în Domnul Isus Hristos, ci acelora, care cu toate „împotririle” – așa cum și apostolul a avut parte de ele în timpul cât a fost în închisoarea din Roma – prin harul lui Dumnezeu au păstrat cu fidelitate credința care le-a fost transmisă, deoarece ei sunt credincioși adevărați și fideli Domnului Isus. Dacă cineva crede în Isus Hristos, atunci el trebuie să-I fie și fidel.

Versetul 2: »har vouă și pace de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.«

Apostolul salută pe credincioșii din Efes așa cum obișnuia și în celelalte scrisori, dorindu-le să fie umpluți cu har, cu pace și cu bucurie. Este un salut dublu - »har și pace« de la »Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos«. Dumnezeu Tatăl nostru este și »Dumnezeul oricărui har« (1 Petru 5,10) și »Dumnezeul păcii« (Evrei 13,20). În același fel a venit Domnul Isus Hristos la noi »plin de har și de adevăr ... și din plinătatea Lui am primit har după har« (Ioan 1,14.16; 2 Corinteni 8,9). Și El, »Domnul păcii«, a spus: »Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea« (Ioan 14,27). Tatăl și Fiul preaiubit sunt originea și izvorul oricărui har și al păcii depline.

Trebuie să observăm legătura strânsă dintre har și pace. Dumnezeu oferă pace numai pe baza harului Său și este imposibil să te bucuri de harul Său, dacă mai înainte nu ai primit »pacea cu Dumnezeu«.

Facă Dumnezeu, ca noi nu numai să cunoaștem harul Său și pacea Sa față de noi, ci și să le savurăm.

Versetul 3: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești, în Hristos,«

Apostolul vede înaintea sa planul și hotărârile lui Dumnezeu, harul Său care se revarsă față de Adunare și tainele minunate, care mai înainte au fost ascunse, dar acum i-au fost descoperite lui, ca să le facă cunoscut sfinților. Din acest motiv îi este imposibil să înceapă această scrisoare fără această preamărire sublimă: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«.

Dacă credinciosul înfăptuiește poziția lui cerească și binecuvântările lui în Hristos, atunci și pentru el este imposibil ca inima lui și sentimentele lui să nu se reverse în laudă și adorare. Un creștin care nu cunoaște poziția sa, privilegiile sale și binecuvântările sale spirituale în Hristos, nu se poate apropia de Dumnezeu, Tatăl său, ca un adevărat adorator; el nu poate să cânte lui Dumnezeu și să-L preamărească.

Un rob al Domnului a observat că această cântare spirituală de laudă (versetele 3 – 14) se compune din trei strofe :

Prima parte ne conduce înapoi în trecutul cel mai îndepărtat – la început – și subiectul ei este Dumnezeu, Tatăl; așa se încheie ea cu cuvintele - »spre lauda slavei harului Său« (versetele 3-6). Partea a doua ne prezintă timpul actual, și subiectul ei este Dumnezeu, Fiul; de aceea ea se încheie cu cuvintele:»spre lauda slavei Sale« (versetele 7-12). Partea a treia se referă la viitor, și subiectul ei este Dumnezeu, Duhul Sfânt; ea se încheie cu cuvintele »spre lauda slavei Lui« (versetele 13-14). Toate aceste trei părți sunt legate între ele prin Domnul nostru Isus Hristos - »în Cel Preaiubit« (versetul 6), »în Hristos« (versetul 10), »în care« (versetul 13). »Binecuvântat să fie Dumnezeu!« Da, noi Îl binecuvântăm, și noi Îl adorăm, deoarece El »ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești«.

Să observăm ce ne este prezentat aici: »Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«. Vedem aici pe Domnul Isus Hristos în relație dublă față de Dumnezeu. El

este singurul Om desăvârșit – singurul Om, care a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ atât în viața Sa cât și în moartea Sa – Omul după gândurile lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea. În privința aceasta Dumnezeu era »Dumnezeul Său« (Psalm 22,2; Matei 27,46; Psalm 45,8; Evrei 1,9).

Dar în același timp El este și Fiul lui Dumnezeu sub două aspecte. El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Cuvântul - »Cuvântul era Dumnezeu«. Domnul Isus Hristos este singurul, veșnicul Fiu al lui Dumnezeu - »singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui«. Acest adevăr divin este clar arătat în toată Sfânta Scriptură (Ioan 1,1.2.14.18; 3,16; 10,30; 17,5.24; 1 Ioan 1,2; Evrei 1,8 și alte locuri). În același fel El este Fiul lui Dumnezeu cu privire la întruparea Sa și nașterea Sa în această lume. »Și răspunzând, îngerul i-a zis: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui-Prea-Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.« (Luca 1,35).

Domnul Însuși a extins acest adevăr dublu, atunci când El după învierea Sa dintre cei morți a trimis prin Maria Magdalena acest mesaj la ucenicii Săi: »Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru« (Ioan 20,17). Numai pe singurul fundament al morții Sale și învierii Sale ne lasă El să intrăm și noi în această relație dublă, în care El desigur ca »Întâiul născut dintre mai mulți frați« ocupă locul de onoare.

Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos »ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești«. Ce adevăr minunat! El vrea nu numai să ne binecuvânteze cu toate aceste binecuvântări, El nu vrea să ni le dea numai în viitor, nu! Dumnezeu ne-a binecuvântat realmente! »Binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească« - nu sunt binecuvântări pământești, ca în Vechiul Testament, nu sunt binecuvântări materiale, ci sunt binecuvântări spirituale. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală, și nu mai există altă binecuvântare, pe care Cel Atotputernic ar putea să ne-o dea, deoarece El ne-a binecuvântat deja cu orice binecuvântare. Binecuvântarea nu este de pe pământul acesta, ci ea este cerească - »în locurile cerești«. Binecuvântările lui Israel erau pământești și prin necredință au fost pierdute curând din propria vină; însă binecuvântările Adunării sunt de natură cerească și ce le face să fie și mai minunate este, că ele sunt »în Hristos«. Binecuvântările sunt în Hristos și ele au fost date aceluia care sunt în Hristos.

Ce minunat este să ști și să crezi, că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare! Dar se pune întrebarea deosebit de importantă: ne bucurăm noi cu adevărat de aceste binecuvântări spirituale și cerești? Noi posedăm o bogăție inestimabilă, bogățiile de nepătruns ale lui Hristos. Dar ne bucurăm noi realmente de aceste bogății în experiența noastră practică, sau trăim ca niște oameni săraci? Dacă posedăm privilegiul și binecuvântările cerești, atunci să trăim și o viață cerească și să facem experiențe cerești. Dacă fiecare credincios adevărat și-ar însuși această bogăție într-un mod de gândire spiritual și s-ar bucura de ea în mod practic, atunci el ar trăi și ar avea parte de toate aceste binecuvântări spirituale din locurile cerești.

Versetul 4: »... după cum ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste;«

Problema alegerii este unul din acele adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, care în mod absolut evident sunt divine; ea este strâns legată cu planul veșnic al lui Dumnezeu. Omul nu contribuie cu nimic la el, deoarece planul lui Dumnezeu a fost alcătuit înainte de crearea omului, da, înainte chiar de crearea lumii. Dumnezeu era de la început; și Cel Atotputernic Și-a propus »să ducă pe mulți fii la slavă«. Dar cum putea să aibă loc aceasta, după ce păcatul venise în lume?

Dacă Dumnezeu voia să ne atragă la inima Sa, atunci era necesar ca noi »să fim sfinți și fără pată înaintea lui în dragoste«. Aceasta însă nu putea avea loc pe baza unei lucrări a omului, ci numai prin lucrarea lui Dumnezeu pe baza răscumpărării prin sângele Fiului Său preaiubit Isus Hristos. »... după cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească,

curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect» (Efeseni 5,25-27). Aceasta este poziția credinciosului adevărat; el este în Hristos, și Dumnezeu îl vede sfânt și fără pată numai din cauză că el este în Hristos.

Preamărit să-I fie Numele! El este Cel sfânt, Cel desăvârșit. Să vedem noi ceva mai puțin în El decât aceasta? Să ne ferească Dumnezeu de așa ceva!

Dumnezeu vede pe păcătosul stricat, care crede în Hristos și în lucrarea Lui atotsuficientă, așa cum Îl vede pe Hristos; Dumnezeu ne vede deja acum în El »sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste« și noi vom fi ca El, căci »Îl vom vedea așa cum este« (1 Ioan 3,2). Pentru aceasta ne-a ales Dumnezeu.

»Dumnezeu este dragoste« și Domnul nostru Isus Hristos este »Fiul dragostei Lui«. El este imaginea Dumnezeului nevăzut, revelarea divină a dragostei Lui desăvârșite. »Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut« (Ioan 1,18).

Însă nu faptul că noi vom fi ca El și vom fi sfinți și fără pată ne va preocupa pe noi și ne va ferici în slavă, ci - »dragostea Sa«. Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și dragostea Domnului Isus Hristos va fi subiectul bucuriei și fericirii veșnice a sfinților acolo sus, și ele să fie deja și acum aici pe pământ!

Dacă noi suntem priviți deja în această lume ca sfinți și fără pată, aceasta se va arăta în mod practic în slavă înaintea întregii creații la apariția Domnului Isus. »Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă« (Coloseni 3,4). »Vom fi ca El« (1 Ioan 3,2). Ah, și apoi, voi sfinților, Domnul vă va da să stați înaintea Lui în slava Sa fără pată și cu bucurie negrăită. Lui »să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin« (Iuda 25).

Însă deja acum este adevărat cu privire la noi, că potrivit cu poziția noastră suntem sfinți și fără pată înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă în ceea ce privește realizarea practică lipsește aceasta, »căci noi toți greșim« (Iacov 3,2).

Da, cât de des greșim și eșuăm! Cât de des ne condamnă inima noastră, cu toate că în ceea ce privește poziția noastră înaintea lui Dumnezeu suntem fără vină (1 Ioan 3,20). Noi trebuie să fim veghetori și atenți, ca să umblăm »așa cum se cuvine unor sfinți« (Efeseni 5,3). »Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom primi de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui« (1 Ioan 3,21-22).

Deci cu toate că adevărul despre alegerea mai dinainte este arătat clar și învățat în Cuvântul lui Dumnezeu, el nu stă nicidecum în contradicție cu voia lui Dumnezeu referitoare la mântuirea tuturor oamenilor și cu responsabilitatea omului înaintea lui Dumnezeu, Cel Atotputernic, »care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr« (1 Timotei 2,4). De aceea »poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască« (Faptele Apostolilor 17,30), căci »dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință« (2 Petru 3,9).

Deci nu există nici o scuză pentru omul care nu ascultă de chemarea lui Dumnezeu. Domnul cheamă pe toți oamenii la pocăință, și cine vine la El, pe acela El nu îl va alunga afară. De aceea dacă cineva va merge la pierzare, atunci este din cauza propriilor păcate și pentru că el a lepădat pe Hristos. Însă Dumnezeu nu hotărăște pe nimeni pentru judecată, ca să se piardă veșnic.

Versetul 5: »... El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine, după buna plăcere a voii Sale,«

Am văzut în studiul nostru la versetul 2, că Dumnezeu este DUMNEZEUL Domnului nostru Isus Hristos, dar că El este și TATĂL SĂU. Ca Dumnezeu al Domnului nostru Isus Hristos, El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; dar ca Tată ne-a predestinat pentru înfiere.

Înainte să înceapă timpul, Tatăl în dragostea Lui duioasă Și-a propus să ducă fii la Sine în slava Sa veșnică. Nu a fost îndeajuns pentru El, că ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui; El nu voia să ne ducă înaintea Lui ca robi, ci ca fii – fii deja acum, și fii în slava veșnică! Ah, noi nu vom sta înaintea Lui așa cum stau îngerii, »care Îi slujesc«, ci ca fii, care se bucură de dragostea Lui profundă, de Tată.

Aceasta este poziția noastră – noi stăm ca fii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Domnul Însuși este Întâiul-născut dintre mai mulți frați. Cu toate că Domnul Isus este singurul Fiul al Tatălui, El totuși nu se rușinează să ne numească frații Lui. Însă aceasta a putut să devină realitate binecuvântată abia după învierea Domnului dintre cei morți.

Odinioară eram robi ai lui satan în această lume stricată prin păcat; dar acum – după ce am crezut în Domnul Isus Hristos și în lucrarea Sa pe deplin valabilă – am părăsit această poziție, ca să intrăm în această legătură minunată și binecuvântată cu Dumnezeu ca fii. »Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel Întâi-născut dintre mai mulți frați« (Romani 8,29). El ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos »pentru Sine Însuși«. Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru, că El ne-a predestinat »pentru Sine Însuși« și pentru slava Sa.

Expresia »hotărât mai dinainte« se găsește numai în anumite scrisori ale apostolului Pavel. Să observăm, că noi am primit deja Duhul înfierii. »Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava, Tată!”« (Romani 8,15) Însă numai pe baza lucrării Domnului Isus, care a murit pentru noi la cruce, am primit înfierea, (compară cu Galateni 4,4-5). Noi am primit Duhul Sfânt, El Însuși fiind Duhul înfierii.

Și acum așteptăm clipa minunată, în care Mântuitorul nostru va veni să elibereze trupul nostru pământesc, »El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3,21). Aceasta este nădejdea credinciosului adevărat; și noi »care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, așteptând înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru« (Romani 8,23).

Însă aceasta nu înseamnă, că fiecare din noi ar fi în slavă mai mult un fiu decât suntem deja acum! »Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu« (1 Ioan 3,2); și apostolul mai adaugă; »și ce vom fi nu s-a arătat încă« ; va veni însă timpul – și el este foarte aproape! – când se va descoperii înaintea întregii creații și spre onoarea lui Dumnezeu, că noi suntem cu adevărat fii ai lui Dumnezeu, căci noi vom fi ca El, ca Hristos.

Tatăl ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine Însuși, și anume »după buna plăcere a voii Sale«. Nu a fost numai planul veșnic al lui Dumnezeu să ne aleagă mai dinainte și să ne predestineze pentru înfiere, ci totodată este și bucuria Lui, prin buna plăcere a voii Sale, să ne atragă la Sine ca fii (nu numai ca robi).

Această »bună plăcere a voii Sale« exista din veșnicie, căci Hristos, care este Înțelepciunea veșnică, spune: »Înainte de a fi fost întemeiați munții, înaintea dealurilor, am fost născută, ... eram copilașul dragostei Lui și zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă în partea locuită a pământului Său; desfătărilor mele erau în fiii oamenilor« (Proverbe 8,25.30.31).

Când după aceea El a fost născut în lumea aceasta, oștile cerești au preamărit pe Dumnezeu și au zis: »Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ, o plăcere între oameni« (Luca 2,14).

De la început a fost buna plăcere atât a Tatălui cât și a Fiului să ne aleagă în El și să ne predestineze pentru înfiere.

Nici măcar cel mai deosebit înger din cer nu va avea parte la slava oamenilor de odinioară stricați și păcătoși, care au fost acum salvați prin harul lui Dumnezeu revărsat din belșug.

Plăcuți în Preaiubitul

Versetul 6: »... spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Cel Preaiubit.«

Aceste cuvinte sunt strâns legate cu versetele anterioare 3-5, alcătuind un lanț de aur, prețios, al hotărârilor lui Dumnezeu; toate sunt »spre lauda slavei harului Său«.

Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos; El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; El ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, ca să fim fii pentru El Însuși – da, tot ce Dumnezeu a lucrat în Hristos și prin Hristos este »spre slava harului Său«.

S-a apropiat ziua în care Adunarea glorificată va fi subiectul admirației îngerilor și oamenilor. Întreaga creație va privi minunea dragostei nemărginite și a harului revărsat din belșug față de omul păcătos.

În realitate bogățiile harului Său nu sunt acum general cunoscute, ci numai între aceia care au fost aduși la inima Sa. Dar nu va mai dura mult și acest har va fi revelat, »când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut« (2 Tesaloniceni 1,10).

Slava harului Său va fi atunci tema admirației și adorării de către toate creaturile, când perioada prezenței Adunării pe pământ se va încheia, când ultimul mădular al oștirii acelor care au fost hotărâți mai dinainte pentru viața veșnică va fi adăugat ei. Atunci Adunarea va fi luată în slavă, ca să fie pentru totdeauna la Domnul; și Hristos va fi revelat creației întregi; și atunci orice creatură din cer, de pe pământ și de sub pământ va privi mărimea harului lui Dumnezeu în Adunarea glorificată, care va fi cea mai apropiată dintre toate creaturile de Domnul Isus și de inima Sa. Astfel, întreaga creație va fi plină de admirație și uimire, când va vedea Mireasa, soția Mielului, că are parte de bucuria și slava Sa.

Dumnezeu ne-a dat harul Său »în Preaiubitul«, deoarece dragostea Sa este izvorul harului care se revarsă spre noi. Este demn de remarcat, că nu se spune, că noi am fost făcut plăcuți »în Hristos«, cu toate că aceasta ar fi desigur adevărat, ci se spune: »în Preaiubitul«. Cât de prețios este, că aici găsim un Om, care a satisfăcut în chip desăvârșit inima lui Dumnezeu și dorința Lui cea mai profundă! Singurul, pe care Dumnezeu poate să-L numească »Preaiubitul«, este Hristos. Și noi suntem numai de aceea iubiți, pentru că suntem în Preaiubitul.

Cât de sublim, de minunat, este acest har dumnezeiesc! Dumnezeu Și-a descoperit harul Său și dragostea Sa față de noi »în Preaiubitul«: Hristos este etalonul acestei dragoste. Așa a zis Hristos în rugăciunea Sa către Tatăl: »... că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine« (Ioan 17,23).

Noi putem realmente să spunem cu libertate sfântă și adâncă adorare, că Dumnezeu nu putea să facă mai mult decât a făcut, și El nu voia să facă mai puțin, decât a făcut. În dragostea Sa nemărginită și în harul Său nemărginit El ne-a ridicat pe locul cel mai înalt posibil – în Preaiubitul și pentru Sine Însuși! Numele Lui să fie glorificat și adorat!

Răscumpărarea și iertarea

Versetele 7 și 8: »În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greșelilor după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, în orice înțelepciune și pricepere,«

Ajungem acum la partea a doua a acestei minunate cântări de laudă (versetele 7-12). În prima parte (versetele 3-6) am văzut hotărârile harului lui Dumnezeu, Tatăl, de la început. Partea a doua, dimpotrivă, ne arată căile, pe care Dumnezeu le-a parcurs, ca să realizeze intențiile lui de har în timpul actual prin Fiul Său, Domnul nostru Isus Hristos, »în care avem răscumpărarea«.

Cuvântul »răscumpărare« îl găsim de trei ori în această epistolă. Răscumpărarea amintită în versetul 7 se referă la iertarea păcatelor noastre. Ea este deja acum partea noastră. În versetul 14

se vorbește despre răscumpărare în legătură cu luarea în posesiune a părții noastre de moștenire în slava viitoare. Capitolul 4,30 vorbește despre răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și noi vom fi făcuți ca El.

»... prin sângele Lui, iertarea greșelilor«. Prin prețul scump al sângelui lui Hristos noi am fost răscumprați și eliberați din robia îngrozitoare și grea a lui satan și a păcatului. Sentința asupra păcatului este moartea (Geneza 2,17; Romani 6,23). Eliberarea de moarte este posibilă numai prin suplinirea de către altcineva, a unei vieți fără păcat. Deoarece sufletul (sau viața) trupului este în sânge (Levitic 17,11), așa a venit și Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, în această lume, a devenit Om și S-a dat pe Sine Însuși (viața Sa) ca preț de răscumpărare pentru mulți (Matei 20,28). Fiecare, care acum crede în El și atotsuficiența lucrării Sale, primește certitudinea deplină a răscumpărării și eliberării din robia păcatului și a morții. Sângele Său prețios este temelia răscumpărării. Prin vărsarea sângelui Său, Domnul Isus a satisfăcut și dreptatea lui Dumnezeu, prin aceea că El a plătit vina, pe care noi nicidecum nu puteam s-o plătim (compară cu Luca 7,41-42).

Așa cum noi posedăm poziția noastră și binecuvântările noastre în Hristos, tot așa vedem că noi – păcătoșii stricați de odinioară – am putut fi aduși la aceste binecuvântări numai prin răscumpărarea în Hristos Isus. Da, noi am fost păcătoși stricați și oameni fără Dumnezeu și nu puteam arăta nimic altceva decât numai păcatele noastre. Dar binecuvântat să fie Numele Dumnezeului nostru pentru răscumpărarea care ne-a fost dăruită în Hristos Isus.

Este de folos să observăm, că Duhul Sfânt în această epistolă ne conduce mai întâi în poziția cerească în Hristos, și abia după aceea se referă la răscumpărarea și iertarea păcatelor noastre; punctul de plecare al hotărârilor lui Dumnezeu este inima Sa de dragoste. Dumnezeu ne arată, ce gânduri de dragoste erau în inima Sa, înainte să existe vreo problemă a păcatului, înainte să existe omul. Nici oamenii dreți și nici oamenii păcătoși nu au putut să schimbe intențiile veșnice ale lui Dumnezeu. Dar păcătosul are nevoie de răscumpărare, de iertarea păcatelor sale.

Când Domnul Isus va veni a doua oară, atunci noi vom primi răscumpărarea trupului nostru și răscumpărarea posesiunii dobândite, partea noastră de moștenire. Răscumpărarea sufletului o posedăm deja acum. În slava viitoare credinciosul nu va poseda iertarea păcatelor mai sigur decât așa cum este deja acum. Este imposibil ca Dumnezeu să facă mai mult pentru înlăturarea păcatului, decât a făcut deja. El a dat pe singurul Lui Fiu, care la cruce Și-a vărsat sângele Lui prețios. Cum ar putea Dumnezeu să facă mai mult, ca să înlătore păcatul dinaintea ochilor Lui? Ce adevăr prețios! El dă odihnă și pace conștiinței și umple sufletul cu bucurie și mângâiere.

Cu regret este însă adevărat și că noi păcătuim deseori (și de aceasta ar trebui să ne ferim foarte mult). Dar aceste înfrângeri, care ni le aduce păcatul, nu trebuie să-l facă pe credincios să se umple de groaza pedepsei veșnice, ci mai degrabă să-l conducă la judecata de sine.

Este deosebit de important ca credinciosul să diferențieze clar următoarele două lucruri:

1. *Pedeapsa veșnică pentru păcat.* Cu privire la aceia care au »răscumpărarea prin sângele Său«, este așa, că păcatele lor au fost judecate în Domnul Isus Hristos răstignit și prin aceasta au fost înlăturate pentru veșnicie.
2. *Mărturisirea păcatelor înaintea lui Dumnezeu.* În ceea ce privește judecata de sine: prima și serioasa datorie a credinciosului este, ca atunci când a căzut în păcat, să se condamne singur și să-și mărturisească păcatele înaintea lui Dumnezeu. Însă noi nu ne putem judeca înainte de a fi recunoscut că judecata lui Dumnezeu asupra păcatului L-a lovit deja pe Hristos la cruce în locul nostru.

Gândește-te, ce preț nespus de mare a fost plătit pentru răscumpărarea noastră - »răscumpărarea prin sângele Său«. Nici un alt preț mai mic nu putea fi plătit, dacă este vorba ca noi să fim salvați de blestem și de judecata care amenință. Valoarea lucrării Domnului nostru Isus Hristos la cruce – valoarea sângelui Său prețios – este fără margini. Este suficientă pentru mântuirea oricărui suflet, dacă el își caută refugiul la Dumnezeu și la sângele prețios al lui Hristos.

Trebuie să fie clar pentru oricine, că mântuirea păcătosului are ca bază numai moartea suplinoare a lui Hristos și vărsarea sângelui Său prețios la cruce. Nimeni nu poate fi mântuit prin imitarea lui Hristos și încercarea de a fi asemenea Lui. Imitarea vieții lui Hristos este privilegiul numai al acelor care au fost răscumpărați prin sângele lui Hristos și prin acest sânge au obținut iertarea păcatelor lor.

Să acordăm toată atenția Cuvântului lui Dumnezeu, atunci când el vorbește sub două aspecte despre »iertare«:

1. Iertarea veșnică

Despre aceasta vorbește apostolul în versetul nostru. Fiecare credincios adevărat a primit iertarea veșnică în același moment în care el a venit la Dumnezeu. El primește această iertare în valoarea lucrării de răscumpărare a lui Hristos la cruce, prin Isus Hristos, care El Însuși »a purtat păcatele noastre în Trupul Său pe lemn« (1 Petru 2,24).

Judecata asupra fiecărui păcat al credinciosului, de la începutul și până la sfârșitul vieții lui, a fost purtată de Isus Hristos la cruce. Dumnezeu nu-Și mai amintește niciodată de ele. Cum ar putea Dumnezeu să-Și mai amintească de păcatele mele, după ce El le-a rezolvat și le-a pedepsit în Hristos? Ele sunt pentru totdeauna îndepărtate dinaintea ochilor Lui.

2. Iertarea Tatălui față de copiii Lui

Dumnezeu este, ca Judecător al tuturor oamenilor, totodată și izvorul iertării veșnice. Dar în momentul când responsabilitatea mea ca PĂCĂTOS înaintea lui DUMNEZEU se termină, începe responsabilitatea mea ca FIU față de TATĂL!

Când eu ca și copil al lui Dumnezeu vin la Tatăl meu cu păcatul meu, eu nu mă rog pentru iertarea veșnică și nici pentru salvarea de la judecată, ci eu vin la El cu mărturisirea păcatului meu, pentru ca părtășia mea ca fiu cu El, Tatăl meu, să fie refăcută. Când un credincios păcătuiește, aceasta nu înseamnă că el a pierdut viața nouă, căci această viață »este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu«. Dar păcatele lui întrerup părtășia cu Dumnezeu, Tatăl său – ele îl jefuiesc de ea. Această părtășie nu se va reface înainte ca fiul neascultător să vină la Dumnezeu, Tatăl său și să-I mărturisească păcatele lui. Atunci el obține iertarea și astfel va fi reabilitat în părtășia cu Tatăl. (compară 1 Ioan 1,6-10; 2,1-2).

Observă și diferența între »slava harului Său« din versetul 6 și »bogăția harului Său«, în versetul 7.

»Slava« harului Său stă în legătură cu binecuvântările noastre spirituale și cu predestinarea noastră pentru înfiere, cu alte cuvinte: cu toate privilegiile noastre în Hristos Isus, Domnul nostru. Cât de minunat este harul Său, care a adus astfel de păcătoși nedemni la astfel de binecuvântări sublimе!

Dar »bogăția« harului Său este legată cu ceea ce Dumnezeu – fără să țină seama de prețul pe care El Însuși Îl va plăti – a pregătit pentru noi păcătoșii sărmani: răscumpărarea prin sângele Fiului Său preaiubit, Domnul nostru.

Preamărit să-I fie Numele! Nu a fost deajuns pentru El să descopere față de noi păcătoșii sărmani izvorul harului Său bogat. El a descoperit și slava harului Său. El a vrut să ne arate Persoana Sa minunată, cine este El, Cel Atotputernic – și nu numai cine eram noi.

Dumnezeu ne-a dăruit din belșug bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit peste noi »în orice înțelepciune și pricepere«. Preamărit să-I fie Numele! El ne-a dovedit nu numai harul Său, ci El a vrut în bunătatea și dărnicia Lui să ne dăruiască și înțelegere spirituală – înțelepciune și pricepere, pentru ca noi să cunoaștem și să înțelegem hotărârile dragostei Sale și harul în Hristos Isus și pentru ca noi să ne bucurăm de ele.

Cuvântul lui Dumnezeu este revelația desăvârșită și divină a tuturor gândurilor și hotărârilor Sale. Cu cât noi cercetăm mai mult comorile Cuvântului Său divin și medităm asupra lui, cu atât

mai mult vom crește în harul și cunoașterea gândurilor și hotărârilor Sale, însă în mod deosebit în cunoașterea Fiului Său preaiubit. Este ca și cum El ne-ar fi zis: „Tu poți intra acum în Locul Preasfânt, poți veni în acest loc, care este cel mai apropiat de Mine, ca să cunoști gândurile Mele cele mai launtrice, voința Mea și hotărârea Mea cu privire la Fiul Meu. Eu te-am eliberat de toată frica și de toate păcatele. Folosește-te deci de această libertate desăvârșită, pe care ți-am dat-o, ca să cunoști și să înțelegi voia Mea.” Ah, preamărit să-I fie Numele Său sfânt și minunat!

Taina voii Sale

Versetul 9: »făcându-ne cunoscută taina voii Sale, potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o pusese în gând în Sine Însuși.«

Este minunat, că Dumnezeu, Tatăl nostru, în dragostea Sa și în harul Lui dorește să ne facă cunoscut taina voii Sale, care nu a fost cunoscută de nimeni în tot universul. Este bucuria Lui să facă aceasta!

»Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc. Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu.« (1 Corinteni 2,9-10).

»... care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generații, cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul. ... și să pună în lumină înaintea tuturor, care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri în Dumnezeu, care a creat toate« (Efeseni 3,5.9).

Este planul voii Sale să aducă toate lucrurile din cer și de pe pământ sub singura autoritate a lui Hristos. Această voie a lui Dumnezeu era o taină ascunsă față de orice ființă. Este important să se înțeleagă sensul profund al cuvântului »taină«. El se folosește mereu în cărțile Noului Testament și în mod deosebit în această scrisoare. Conținutul acestei taine sunt gândurile și hotărârile divine, care de la început erau în inima lui Dumnezeu, dar care au fost ascunse și necunoscute în timpul Vechiului Testament. Acum însă ele au fost descoperite și explicate pe paginile Noului Testament.

Credinciosului i s-a dăruit privilegiul să cunoască aceste taine. De aceea ele nu mai sunt ascunse, ci sunt „taine” descoperite. »Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor (celor necredincioși) nu le-a fost dat« (Matei 13,11). Însă aceste taine ne-au fost date nu pentru satisfacerea curiozității noastre, ci cu scopul să ne bucurăm de ele și prin aceasta să fim întăriți în sufletele noastre, și astfel să trăim aici jos pe pământ o viață de sfințenie practică.

Aproape că nu mai trebuie spus, că noi găsim adevăruri divine binecuvântate și în Vechiul Testament; dar despre acestea nu se spune că sunt taine.

Cu toate că ar conduce prea departe, să spunem mai mult în privința aceasta, dorim totuși în continuare să prezentăm »tainele« cele mai importante, care ne-au fost revelate în Noul Testament:

1. Taina evlaviei (sau a întrupării lui Hristos): 1 Timotei 3,16
2. Taina unirii intime a Adunării cu Hristos: Efeseni 5,32
3. Taina credinței: 1 Timotei 3.9
4. Taina unității credincioșilor dintre iudei și păgâni: Efeseni 3,5-6
5. Taina revenirii Domnului: 1 Corinteni 15,51
6. Taina reabilitării lui Israel pentru Domnul: Romani 11,25
7. Taina Evangheliei: Efeseni 6,19
8. Taina Împărăției lui Dumnezeu: Marcu 4,11; Matei 13,11; Luca 8,10
9. Taina celor șapte stele și a celor șapte sfeșnice de aur: Apocalipsa 1,20
10. Taina fărădelegii: 2 Tesaloniceni 2,7
11. Taina Babilonului, a curvei: Apocalipsa 17,5

12. Taina aducerii tuturor sub un Cap în Hristos: Efeseni 1,9

Dumnezeu ne-a făcut cunoscut taina voii Sale »potrivit bunei Sale plăceri pe care Și-o pusese în gând în Sine Însuși«. Era bucuria Lui, buna Lui plăcere, să ne facă cunoscut slava Fiului Său preaiubit, care umple toată voia Sa și S-a smerit pe Sine Însuși și S-a făcut ascultător »până la moarte, și chiar moarte de cruce«.

Hristos, Cap al tuturor lucrurilor

Versetul 10: »pentru administrarea plinătății timpurilor, spre a uni în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri și lucrurile care sunt pe pământ.«

Ce se spune în acest verset este rezumatul scurt »al tainei voii Sale«, aceasta înseamnă că Hristos este Domnul și va avea toată autoritatea asupra lumii acesteia. Guvernarea Lui nu este astăzi general recunoscută. Dar la sfârșitul perioadei actuale se va arăta înaintea întregii creații, că Hristos are autoritate asupra ei.

ACUM Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat un Nume, care este mai presus de orice nume. Însă nu mai este mult până când ATUNCI »în Numele lui Isus se va pleca orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă va mărturisi, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn« (Filipeni 2,9-11).

Expresia »administrarea plinătății timpurilor« înseamnă, că Dumnezeu Își va împlini planurile Sale prin Hristos. El va pune capăt timpurilor, care sunt legate de domnia și cârmuirea omenească – numite și »timpurile națiunilor« - și va preda domnia Împărăției lui Hristos: »Un sceptru de dreptate este sceptrul Împărăției Tale« (Evrei 1,8).

Când a venit »împlinirea vremii«, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lumea aceasta, ca să înfăptuiască lucrarea de mântuire; dar la »împlinirea timpurilor« Dumnezeu va trimite a doua oară pe Fiul Său, pentru ca El să aducă toate lucrurile sub domnia Sa, ca și Cap. Atunci toată creația va mărturisi, că Domnul Isus este »Împăratul împăraților și Domnul domnilor«. Este buna plăcere a voii lui Dumnezeu ca noi să avem parte de această slavă a Fiului Său.

Adunarea are marele privilegiu și marea binecuvântare, că ea este unită cu Hristos, și totodată Îi aparține și este în Hristos. De ce binecuvântări se poate bucura Adunarea! Dar la împlinirea timpurilor, aceasta înseamnă în timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos, toată creația va avea parte de aceste binecuvântări. Întristarea și durerea creației supuse deșertăciunii (Romani 8), timpul orbirii spirituale a poporului lui Dumnezeu din vechime și timpul guvernărilor neînțelepte ale națiunilor se vor sfârși atunci. Nu va mai fi nici slăbiciunea Adunării, nici sciziunile ei, nici puterea satanei pentru inducerea în eroare a oamenilor.

Creația încă suspină, căci toate aceste lucruri sunt încă prezente la noi. Ca urmare a păcatului această creație a fost supusă la tot felul de suferințe și boli, da, chiar și morții. Dar Dumnezeu va pregăti un sfârșit tuturor acestora, atunci când Hristos va veni să guverneze peste această creație suferindă. În timpul acela satan va fi legat, oamenii vor fi eliberați de robia și ispita lui. Atunci Dumnezeu va binecuvânta pe poporul Său pământesc sub conducerea și împărăția lui Mesia. El va binecuvânta și orice națiune, când El va fi sfințit în mijlocul lor. Nici pământul nu va mai rămâne mult timp în starea lui actuală de sărăcie și nenorocire, ci blestemul va fi înlăturat, și pustia se va bucura și va înflori.

Întreaga scenă actuală va fi schimbată, când Hristos va fi făcut Izvorul și Punctul central al oricărei binecuvântări. Hristos, ca „Cel mai tare” va lega pe „cel tare”, și »sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui«. El este Domnul cerului și al pământului, care ca Mesia va domni peste poporul Său pământesc și ca Fiu al Omului va domni peste toate națiunile pământului. Această lume zbuciumată va fi atunci vindecată pe deplin.

În încheiere putem spune, că venirea lui Hristos va fi leacul desăvârșit pentru această lume neliniștită, când El va ieși din locul tainic și orice ochi Îl va vedea.

Obținerea unei moșteniri

Versetele 11 și 12: »În El am primit și o moștenire, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.«

Apostolul vorbește aici despre sine însuși și despre iudeii, care ca și el au crezut în Isus Hristos, și ca urmare a credinței lor în Domnul Isus au primit o moștenire cerească.

În versetul 5 am văzut că adevărații credincioși sunt hotărâți de Dumnezeu pentru înfiere. Cu alte cuvinte: prin Isus Hristos ei devin copii ai lui Dumnezeu. Prin această poziție de copil ei sunt totodată moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos (Romani 8,17).

Când toate lucrurile vor fi aduse sub un Cap în Hristos și împlinirea timpurilor va fi venit (aceasta are loc după răpirea Adunării), atunci fără îndoială toți credincioșii care vor trăi pe pământ, atât dintre iudei cât și dintre națiuni, se vor bucura de mari binecuvântări pământești. Noi însă am primit în Hristos o moștenire cerească, deoarece binecuvântările noastre nu sunt pământești ci cerești, după »hotărârea Aceluia care lucrează toate după sfatul voii Sale.«

Preamărit să fie Numele Dumnezeului și Tatălui nostru! Hotărârea Lui era ca, copiii Lui, uniți prin Fiul Său preaiubit, să primească în El o moștenire cerească, minunată. Preamărit să fie Numele Lui minunat pentru această »hotărâre« și acest »sfat al voii Sale«!

»Ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.« Așa cum am remarcat deja, acest »noi« se referă la iudeii, care trebuiau să audă Evanghelia înainte ca ea să fie vestită națiunilor. Dar apostolul Pavel era unul dintre ei, de aceea el spune: »noi am primit o parte cerească«.

»Ca să fim spre lauda slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos« se referă deci la acei iudei care în timpul lepădării Lui de către națiunea lor în totalitatea ei, au crezut acum în Hristos, și-au pus nădejdea în El. Când însă El va apărea în slavă și orice ochi Îl va vedea (Apocalipsa 1,7; Zaharia 12,10) – chiar și aceia care L-au străpuns – atunci rămășița acestui popor se va întoarce la Domnul cu pocăință și întristare de faptul că L-au lepădat, și ei vor crede în El ca Domnul și Împăratul lor.

Astfel cuvântul »noi« din acest verset se referă la iudeii care au crezut în Hristos, în timp ce cuvântul »voi« din versetul 13 se referă la credincioșii dintre națiuni. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: noi (credincioșii dintre iudei), care »mai dinainte am nădăjduit în Hristos (sau, noi cei care am fost primii care au crezut în Hristos), vom fi spre lauda slavei Sale«, iar restul din Israel nu vor fi spre lauda slavei Sale, deoarece ei au lepădat pe Hristos.

Dar acea rămășiță din Israel, care în viitor vor crede în Mesia cel lepădat, vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui și vor auzi cuvintele pe care le citim în Isaia 60,1: »Scoală-te, strălucește! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine«. În zilele acelea ei vor striga: »Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, pe El Îl așteptam« (Isaia 25,9).

Ce mare va fi bucuria acelorora, care vor primi pe Hristos, când Îl vor vedea în arătarea slavei Sale! Însă bucuria acelorora care nu au văzut și au crezut va fi mai mare (Ioan 20,29)! Ei vor fi »spre lauda slavei Sale« și vor avea parte de toată slava Sa, când El va veni să domnească aici.

Lucrarea Trinității lui Dumnezeu

Am ajuns la partea a treia și ultima a acestei cântări de laudă plăcută, care se extinde de la versetul 3 până la versetul 13.

În prima parte (versetele 3-6) am văzut planul lui Dumnezeu, TATĂL, și hotărârile harului Său bogat, pe care El le-a întocmit în veșnicia trecută, prin aceea că El ne-a ales înainte de întemeierea lumii să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste; și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine Însuși, ca să fim spre lauda slavei harului Său.

În partea a doua (versetele 7-12) vedem apoi lucrarea Duhului Sfânt prin nașterea din nou a păcătosului și locuirea Lui în el – și aceasta iarăși »spre lauda slavei Sale«.

A fost planul veșnic al Tatălui, ca să binecuvânteze pe om. Fiul a făcut lucrarea prin care acest plan veșnic al Tatălui putea să se împlinească. După aceea a venit Duhul Sfânt în lumea aceasta, ca să înfăptuiască această lucrare binecuvântată în inimile păcătoșilor care cred în Isus Hristos. Această lucrare a Duhului Sfânt durează până când credincioșii sunt în slavă. În toate acestea vedem pe Dumnezeu Trinitatea lucrând, ca să mântuiască pe oameni și să-i binecuvânteze.

Auzit – crezut – pecetluit

Versetul 13: »în care și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței«

În versetul 12 apostolul Pavel a vorbit în mod deosebit despre credincioșii dintre iudei. Începând de aici (versetul 13) cuvintele sale sunt adresate credincioșilor dintre națiuni. Diferența dintre cuvântul »noi« din versetul 12 și cuvântul »voi« din versetul 13 arată clar aceasta.

În acest verset se întâlnesc trei cuvinte remarcabile, importante: »auzit« - »crezut« - »pecetluit«. Oamenii, cărora apostolul le scrie, mai întâi au auzit și apoi au crezut, căci »Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu« (Romani 10,17).

Prima lucrare a Duhului Sfânt într-un suflet este, să-i descopere adevărul despre sine însuși; să-l convingă, că el este mort în păcate și greșeli și că este un sclav al lui satan și al păcatului. El îi arată, că el este pierdut și a meritat să fie condamnat veșnic din cauza păcatelor sale. Când însă el aude Evanghelia mântuirii și o primește, prin aceea că el crede în Domnul Isus și în atotsuficiența lucrării Sale pe cruce, i se iartă, el însuși devine născut din nou, și Dumnezeu îl pecetluiește cu Duhul Său Sfânt, ca răspuns la credința lui. »După ce ați auzit Cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței«. În clipa când un om crede în Domnul Isus și Îl primește ca Mântuitor personal, el este pecetluit cu Duhul Sfânt.

Domnul Isus Însuși a fost pecetluit cu Duhul Sfânt (Matei 3,16; Faptele Apostolilor 10,38). Însă în privința aceasta El stă unic înaintea noastră. Căci El a fost pecetluit cu Duhul Sfânt ÎNAINTE – NU DUPĂ! – ca El să înfăptuiască lucrarea de mântuire; »căci Tatăl, adică Dumnezeu, pe El L-a pecetluit« (Ioan 6,27).

Preamăritul nostru Domn a fost pecetluit ca Fiul al Omului cu Duhul, fără să fi avut câtuși de puțin nevoie de vărsare de sânge, deoarece El este Cel sfânt, »care nu a cunoscut niciun păcat«. Dar El a murit și Și-a vărsat sângele pentru noi, pentru ca Duhului Sfânt să-I fie posibil să ne pecetluiască și pe noi, care de la natură am fost total nedemni. Numai pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos poate Duhul Sfânt să locuiască în noi.

Domnul a învățat pe ucenicii Săi să roage pe Tatăl pentru darul Duhului Sfânt (Luca 11,43). Răspunsul Tatălui la această dorință a fost dat în ziua de Rusalii, când El a trimis pe Duhul Sfânt din cer, ca El să locuiască în credincioși (Faptele Apostolilor 2). »Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos nu este al Lui« (Romani 8,9).

Dacă știm aceasta, este corect ca credincioșii să se roage pentru coborârea Duhului Sfânt? Căci El i-a pecetluit deja demult și are deja locuința în ei? Nu ar fi fost o necredință îngrozitoare, dacă ucenicii ar fi rugat pe Dumnezeu să le trimită pe Hristos, căci El era deja cu ei? Tot așa este un păcat al necredinței, când credincioșii astăzi se roagă pentru o nouă revărsare a „Duhului Sfânt” sau pentru un al doilea Rusalii, după ce Persoana divină a Duhului Sfânt a coborât și locuiește în credincioșii adevărați. De asemenea este adevărat, că noi nu trebuie să întristăm Duhul Sfânt, ci trebuie să ne rugăm permanent „să fim umpluți cu Duhul” și „întăriți cu putere în omul dinlăuntru” (1 Tesaloniceni 5,19; Efeseni 3,16; 4,30; 5,18).

Dumnezeu Însuși pecetluiește, pe cel care crede, de îndată ce acesta ia pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor personal. »Care ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimi arvuna Duhului« (2 Corinteni 1,22). Astfel pecetea este dovada sau semnul vizibil al credinței adevărate, neprefăcute - »Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii« (2 Corinteni 3,3).

Prin aceasta credincioșii adevărați sunt epistole ale lui Hristos față de o lume stricată, muribundă. O scrisoare scrisă descoperă totdeauna gândurile și intențiile scriitorului; așa sunt și copiii lui Dumnezeu o scrisoare a lui Hristos, prin aceea că Duhul Sfânt a scris Cuvântul viu al lui Dumnezeu pe inimile lor și în viața lor, ca să fie cunoscut și citit de toți.

Semnul distinctiv dintre un credincios adevărat și un simplu mărturisitor este că primul are pecetea Duhului Sfânt.

Dar o pecete este și o dovadă și un semn de posesiune: »Totuși temelie tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi”« (2 Timotei 2,19). Hristos a spus de asemenea: »Eu sunt Păstorul cel bun. Eu cunosc pe cele ce sunt ale Mele și sunt cunoscut de cele ce sunt ale Mele« (Ioan 10,14).

Proprietarul unei turme de oi „înseamnă” oile sale cu un semn – un semn propriu, o pecete arsă cu fierul roșu. Tot așa și Dumnezeu are pecetea Lui proprie, deosebită, pentru marcarea proprietății Sale – pentru a face cunoscut ce este al Lui și cine sunt ai Lui. Această pecete deosebită a lui Dumnezeu este Duhul Sfânt, care ne-a fost dat și care acum ne mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu (Romani 8,15-16; Galateni 4,6).

Pecetea este și dovada siguranței și păstrării până la sfârșit, căci Duhul Sfânt este »arvuna moștenirii noastre« (versetul 14), și prin El am fost »pecetluiți pentru ziua răscumpărării« (Efeseni 4,30).

Aceasta este și un răspuns clar al lui Dumnezeu, care înlătură orice îndoială și arată că un credincios adevărat va fi păzit până la sfârșit și nu va mai putea merge la pierzare.

Observă că Duhul Sfânt este numit de trei ori în Noul Testament ca pecete pentru credincios, și anume în Efeseni 1,13; 4,30 și 2 Corinteni 1,22.

Duhul Sfânt este numit aici și »Duhul Sfânt al făgăduinței«, deoarece Dumnezeu, Tatăl, a făgăduit, că El va trimite Duhul Sfânt în această lume, pentru ca El pe baza lucrării de mântuire înfăptuite să-și facă locuință în credincioșii adevărați. (Faptele Apostolilor 1,4; Ioan 14,26; 15,26; Efeseni 3,6).

Arvuna moștenirii noastre

Versetul 14: »și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea moștenirii dobândite, spre lauda slavei Lui.«

»Ziua răscumpărării« (Efeseni 4,30) se referă la răscumpărarea trupului nostru, când va veni Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos și »va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă« (Filipeni 3,21). »Pentru răscumpărarea moștenirii« se referă însă la timpul când Domnul va nimici puterea satanei și va începe guvernarea.

Ca »arvună a moștenirii noastre« Duhul Sfânt este pecetea pusă pe harul bogat al lui Dumnezeu, pe care noi l-am primit deja în Hristos; El este însă și arvuna acelei slave pe care noi urmează s-o primim împreună cu Hristos – probabil în scurt timp.

Este lucrarea Duhului Sfânt »ca arvună«, să ne umple deja acum în timpul pribegiei noastre cu bucurie pentru slăvile acestei moșteniri, înainte ca noi să fi ajuns la ea, și să ne facă să savurăm deja acum binecuvântările cerești, înainte ca noi să fim în cer. Exprimat prin alte cuvinte, Duhul Sfânt lucrează în noi bucuria și fericirea cu privire la ceea ce noi posedăm în Hristos, înainte ca noi să fim cu El în slavă.

Această parte de moștenire este în realitate moștenirea lui Hristos Însuși, căci pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce Hristos a răscumpărat înapoi pentru Sine toate lucrurile. Curând va veni ziua în care El în puterea și autoritatea Sa Își va revendica drepturile asupra acestei moșteniri. Atunci toate lucrurile, care Îi aparțin, vor avea parte de slava moștenirii Sale: »Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22).

Ca credincioși nu ar trebui să permitem ca ceva să ne împiedice în viața noastră spirituală în a savura bucuria noastră actuală, satisfacția și fericirea cu privire la moștenirea viitoare, să nu ne răpească bucuria în Domnul, care este »nădejdea slavei« în noi. Chiar și cea mai mică abatere de la Domnul va avea ca urmare pierderea bucuriei pentru moștenirea cerească – da, pierderea părtașiei noastre cu Domnul. Avem mare nevoie să stăruim în poziția de veghetori și oameni ai rugăciunii, pentru ca bucuria noastră să fie permanent așa de deplină, cum va fi la venirea scumpului nostru Domn Isus.

Cine ar putea să-și imagineze starea noastră de fericire, când noi vom vedea față către față pe Domnul nostru preaiubit! Atunci nu va mai fi nici o urmă de păcat, de slăbiciune sau delăsare, care acum ne înconjoară încă. »Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este« (1 Ioan 3,2).

Spre lauda slavei Sale

Să medităm la faptul, că toate acestea vor avea loc »spre lauda slavei Sale«! Fiecare credincios mântuit – aceasta înseamnă, orice păcătos salvat prin harul lui Dumnezeu – va fi pentru totdeauna și veșnic spre slava Dumnezeului și Tatălui nostru și spre satisfacția deplină a inimii Domnului nostru Isus. Tocmai acesta a fost scopul Domnului Isus Hristos, pentru care El a părăsit tronul ceresc și S-a coborât pe acest pământ, ca să moară la cruce pentru păcatele noastre și prin sângele Lui prețios să ne răscumpere, pentru ca noi să devenim proprietate a Lui.

Tatăl ne-a dat Duhul Sfânt, care este arvuna moștenirii noastre, »spre lauda slavei Lui«. Să observăm diferența dintre expresiile »spre lauda slavei harului Său« în versetul 6 și »lauda slavei Sale« din versetul 12. Slava harului Său a fost realmente descoperită la cruce; când Hristos, viața noastră, Se va arăta, și noi vom fi arătați împreună cu El în slavă (Coloseni 3,4).

Vrem să mai atragem atenția la o altă diferență: versetul 6 vorbește despre »slava harului Său«, versetul 7 despre »bogățiile harului Său«. Cu toate că slava harului Său S-a arătat celor credincioși în mod deosebit la cruce, totuși această slavă nu se va arăta în toată desăvârșirea ei înaintea întregii creații, până când noi înșine, cu toată slăbiciunea noastră și lipsa noastră de demnitate, nu vom fi aduși prin harul lui Dumnezeu în slava Sa. Atunci vom fi cu adevărat »spre lauda slavei sale«. Dimpotrivă, noi ne putem deja acum bucura pe deplin de »bogăția harului Său« - fie mai întâi ca păcătoși, apoi ca credincioși, după cum este scris: »... în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu« (Romani 5,2).

Un bărbat al rugăciunii

Atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament găsim o mulțime de rugăciuni, pe care le-au rostit bărbații sfinți ai lui Dumnezeu. Printre rugăciunile cele mai importante, notate pe

paginile sfinte ale Bibliei, sunt și rugăciunile rostite de apostolul Pavel ca întemnițat în lanțuri – rugăciuni, care s-au înălțat spre Dumnezeu atât pentru credincioși singulari cât și pentru grupe de credincioși. Chiar dacă forțe și autorități rele au fost în stare să lege cu lanțuri pe marele apostol, totuși duhul lui nu a fost legat. Lanțurile de fier nu au putut să interzică sau să reducă părtașia lui cu Domnul lui și cu Dumnezeuul lui. Ce învățături spirituale prețioase ne sunt date în rugăciunile acelor sfinți și în mod deosebit în cele ale apostolului Pavel!

Slujba apostolului Pavel nu consta numai în predicarea Evangheliei, în îndemnare și învățătură; el nu se epuiza în înființarea de adunări și în grijile pentru adunările din diverse locuri. Pavel a fost în primul rând și înainte de toate un om al rugăciunii!

Tocmai rugăciunea a fost prima dovadă a întoarcerii lui la Domnul: »Iată, el se roagă« (Faptele Apostolilor 9,11). Viața lui a constat în cea mai mare parte din rugăciune. Nu este în aceasta o învățătură profundă pentru noi? Nu ne arată acest bărbat al rugăciunii atât în viața sa cât și în scrisorile sale, că noi trebuie să ne rugăm tot timpul, și aceasta nu numai pentru noi, ci și pentru toți sfinții în parte și în general, da, »pentru toți oamenii« (1 Timotei 2,1-2)?

Scrisoarea care ne stă în față conține două rugăciuni. Prima o găsim în capitolul nostru în versetele 15 până la 23, cea de-a doua în capitolul 3,14-19.

Am observat la studiul versetului 3 al capitolului nostru, că Dumnezeu – preamărit să-I fie Numele! – este »Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos«, dar totodată și »Tatăl« Domnului nostru Isus Hristos. Aici vedem, că aceste două rugăciuni sunt legate între ele prin această legătură dublă. Prima rugăciune este înălțată spre »Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos« (versetul 17), cea de-a doua spre »Tatăl Domnului nostru Isus Hristos« (capitolul 3,14). Aceste două rugăciuni sunt adresate lui Dumnezeu, Tatăl, cu care Domnul Isus stă în legătură sub aspect dublu: în prima rugăciune Îl vedem (pe Hristos) ca Fiu al Omului, care vorbește despre Dumnezeu ca »Dumnezeul Meu« (compară cu Matei 27,46; Ioan 20,17); în timp ce în a doua rugăciune Îl vedem ca singurul Fiul veșnic în legătura Lui unică în felul ei cu »Tatăl Său« (compară cu Ioan 20,17; 1,18).

Credință și dragoste

Versetele 15-16: »De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele,«

Duhul Sfânt l-a călăuzit pe Pavel în legătură cu hotărârile lui Dumnezeu (aceasta înseamnă, ale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt) să ne facă clar cunoscut în versetele anterioare (versetele 3-14) adevărurile și gândurile divine referitoare la mântuirea și binecuvântarea omului.

Aceste adevăruri minunate au umplut inima apostolului cu mulțumire față de Dumnezeu, în mod deosebit când el a auzit de credința acelor credincioși și de dragostea lor față de toți sfinții.

Este desăvârșit de clar și evident, că numai Domnul Isus Hristos este ținta și subiectul credinței. Apostolul a auzit de credința lor în Domnul Isus, și cu toate că credința este o forță care lucrează în ascuns, care leagă inima cu Hristos, ea are totuși un glas audibil.

Despre credincioșii din Tesalonic se spune, că ei au devenit un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia, deoarece în acele localități se vorbea despre credința lor (1 Tesaloniceni 1,7-8). Așa cum Persoana Domnului Isus este subiectul și ținta credinței, tot așa El este și subiectul și ținta dragostei »față de toți sfinții«. Acolo unde găsim credință adevărată în Domnul Isus, acolo găsim și dragoste adevărată față de toți sfinții. Da, dragostea față de sfinți este una din dovezile cele mai deosebite ale credinței adevărate și ale nașterii din nou. Dragostea este rodul divin al credinței adevărate în Hristos; »Știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați« (1 Ioan 3,14).

Este de o deosebită importanță să înțelegem toată dimensiunea expresiei »dragoste față de toți sfinții«, căci există pericolul, ca dragostea noastră să se limiteze numai la frații care au aceleași păreri ca noi, aceleași sentimente și simpatii ca și noi; sau să iubim numai pe aceia care sunt deopotrivă cu inteligența noastră, cu starea noastră socială sau chiar materială. Desigur aceasta nu este dragostea »față de toți sfinții«, este mai degrabă dragoste față de noi înșine decât față de sfinți.

Prin natura noastră ne simțim mai mult atrași spre aceia care gândesc la fel ca noi, decât atrași de aceia care au alte obiceiuri decât noi, care dau naștere în noi la încercări și antipatii. Fie ca noi să fim caracterizați de felul de gândire al lui Hristos, prin aceea că iubim pe »toți sfinții«, deoarece și El îi iubește.

Deci cu toate că noi ca credincioși în Domnul Isus trebuie să iubim pe toți sfinții, aceasta nu înseamnă însă dragoste cu prețul adevărului lui Dumnezeu.

Dacă în mijlocul credincioșilor răul devine vizibil, în învățătură sau în umblarea practică, noi suntem chemați să judecăm acest rău în duhul dragostei și să-l condamnăm. Nicidecum sub pretextul dragostei nu trebuie să-l tolerăm sau să-l bagatelizăm. Dragoste cu prețul adevărului divin aduce pagubă Numelui și gloriei lui Hristos.

Chiar și Ioan, apostolul iubirii, care mereu ne îndeamnă să ne iubim unii pe alții și să primim pe toți credincioșii fideli (3 Ioan 8), ne îndeamnă și, să nu primim în casele noastre pe cei care aduc rătăcirii și nu rămân în învățătura lui Hristos, și nici măcar să nu-i salutăm, »căci cine îl salută, ia parte la lucrările lui rele« (2 Ioan 9-11). De aceea toți credincioșii trebuie să iubească mai întâi pe Domnul și apoi pe toți sfinții, din pricina Domnului.

Duhul înțelepciunii și descoperirii

Versetul 17: »ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui,«

Cuvintele acestei rugăciuni sunt adresate »Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos«. Hristos, Fiul lui Dumnezeu din veșnicie, a devenit Om, pentru ca Om să înfăptuiască lucrarea de mântuire prin jertfa Sa pe cruce. Ca Om, Dumnezeu a devenit Dumnezeu »Său«. Însă în același timp El este singurul Fiul al lui Dumnezeu, și Dumnezeu, Tatăl, este Tatăl Lui din veșnicie în veșnicie.

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos este numit aici »Tatăl gloriei«, deoarece El este originea și izvorul oricărei glorie. Toate binecuvântările noastre cerești își au originea în El, și ele sunt spre »gloria« Sa. Așa cum El este Tatăl gloriei, tot așa El este și »Tatăl luminilor« (Iacov 1,17), »Tatăl duhurilor« (Evrei 12,9) și »Tatăl îndurărilor« (2 Corinteni 1,3).

El este și »Dumnezeul oricărei mângâieri« (2 Corinteni 1,3), »Dumnezeul păcii« (Filipeni 4,9; Evrei 13,20; Romani 15,33; 16,20), »Dumnezeul oricărui har« (1 Petru 5,10), »Dumnezeul nădejzii« (Romani 15,13) și »Dumnezeul răbdării și al mângâierii« (Romani 15,5).

Ce plinătate de bucurie adevărată ne-a fost dată în Dumnezeu și Tatăl nostru prin preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos, în care noi posedăm toate aceste binecuvântări minunate! Numelui Său minunat și binecuvântat să-I fie toată lauda și gloria din veșnicie în veșnicie! Amin.

Deci prima rugămintă, pe care apostolul o amintește în rugăciunea sa, este, »ca El să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui Însuși«. Înțelesul aici nu este ca Dumnezeu să le dea Duhul Sfânt, căci ei Îl posedau deja și au fost pecetluiți cu El pentru ziua răscumpărării (capitolul 1,13; 4,30). Orice credincios adevărat a primit darul Duhului Sfânt; dar este dorința lui Dumnezeu, să ne dea înțelepciune prin Duhul Sfânt, pentru ca noi să înțelegem revelațiile divine ale Cuvântului Său sfânt și să le practicăm.

Toată Scriptura ne-a fost dată de Dumnezeu, însă omul natural nu este în stare să primească ce ne face cunoscut Duhul lui Dumnezeu în Cuvântul Său (1 Corinteni 2,10.14). Dar credinciosului,

în care locuiește Duhul Sfânt, îi este dată înțelepciunea și cunoașterea, pentru ca el să poată înțelege ce îi descopere Cuvântul lui Dumnezeu.

Este imposibil să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu; numai dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ne luminează duhul nostru, atunci Îl vom înțelege. După învierea Sa dintre cei morți, Hristos a dat ucenicilor Săi aceste două lucruri: El »le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile« (Luca 24,45), și El »le-a deschis Scripturile« (Luca 24,32). Așa ne este nouă descoperit prin Duhul »descoperirii« adevărul lui Dumnezeu, Cuvântul Său sfânt, în timp ce prin Duhul înțelepciunii duhul nostru este luminat, ni se deschide mintea, pentru ca noi să putem înțelege acest adevăr divin.

Preamărit să-i fie Numele, că El ne-a dat »Duhul adevărului și descoperirii«, pentru ca noi să obținem o înțelegere mai profundă și să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, a Tatălui și a Domnului Isus Hristos (compară cu Ioan 16,14)!

Nădejdea chemării Sale

Versetul 18: »luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«

Apostolul continuă rugăciunea lui pentru sfinți și spune: »luminând ochii inimii voastre ...«. Aceasta înseamnă, că noi, așa cum cu inima am crezut în Hristos (»deoarece cu inima se crede spre dreptate«, Romani 10,10), tot așa cu inima trebuie să intrăm în adevărurile și binecuvântările dăruite de Domnul Isus și să ne bucurăm de ele cu inima; căci numai cu mintea nu putem savura nimic din Domnul Isus și nici nu putem avea o părtășie adâncă și vie cu El. Numai cu inima suntem cu adevărat în stare să ne bucurăm de ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit ca bogății și gloriei în Hristos Isus, despre care omul natural nu poate avea nici o înțelegere, oricât de inteligent ar fi el.

Apostolul se roagă să li se lumineze ochii inimii, ca să poată înțelege trei lucruri de bază:

Întâi: »ca să știți ce este speranța chemării Lui«.

Dumnezeu – preamărit să-I fie Numele! – ne-a chemat cu o »chemare cerească« (2 Timotei 1,9) și prin harul Său am devenit »tovarăși ai chemării cerești« (Evrei 3,1); aceasta este »chemarea de sus a lui Dumnezeu în Hristos Isus« (Filipeni 3,14). Ah, ce bogăție a harului Său!

În această chemare minunată Dumnezeu nu a ales pe cei înțelepți, pe cei puternici, pe cei nobili, ci »lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cei înțelepți« (1 Corinteni 1,27). »Speranța chemării Lui« este, că într-o zi, care nu mai este departe, vom fi ca Domnul Isus Hristos și Îl vom vedea, »așa cum este«. Această chemare ne dă nădejde, care nu poate înșela.

Efectul practic al acestei nădejdi minunate, să fim la Isus și să fim ca El, va fi atunci, că inimile noastre se vor despărți de lume și de lucrurile ei, ca să trăim o viață sfântă, »și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat« (1 Ioan 3,3).

Aceasta este speranța tuturor copiilor lui Dumnezeu, că El vine curând și va lua la Sine pe toți ai Săi, pentru ca ei să fie pentru totdeauna la El. Amin, vino Doamne Isus!

Bogăția slavei moștenirii Sale

În al doilea rând: »ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«.

Am vorbit mai înainte de »bogăția harului Său« (versetul 7), însă aici este vorba de »bogăția gloriei Lui«. În momentul de față ne bucurăm de bogăția harului Său, dar în curând vom primi bogăția gloriei Sale, când ne vom pune mâinile pe moștenirea minunată și ne vom bucura cu o bucurie veșnică.

Subiectul acestei părți a rugăciunii apostolului este »moștenirea«. Apostolul dorește, ca credincioșii să cunoască bogăția gloriei moștenirii și să crească în această cunoaștere.

Este de importanță mare, să înțelegem ce vrea să spună apostolul, când zice: »bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți«. Unii comentatori cred, că sfinții însăși sunt această moștenire bogată și minunată a lui Dumnezeu. Dar nu acesta este gândul apostolului sau mai bine zis al Duhului Sfânt. Înțelesul acestei expresii este mai degrabă, că Dumnezeu, când toate lucrurile din cer și de pe pământ vor fi aduse sub domnia și autoritatea lui Hristos și a sfinților Lui uniți cu El, va intra atunci în posesiunea moștenirii Sale minunate, și anume în ai Săi, care au fost mântuiți prin harul Său și prin puterea Sa au fost aduși pe culmea cea mai înaltă a gloriei și binecuvântării. Aceasta va fi partea noastră minunată și partea minunată a lui Dumnezeu – partea noastră, să fim acolo, și partea Lui, să ne aibă acolo.

Așa cum în zilele de odinioară țara Canaan era moștenirea lui Dumnezeu și El, ca s-o ia în posesiune, nu a apărut personal și cu putere divină, ci a folosit pe vechiul Lui popor al legământului, tot așa în curând El va lua în posesiune moștenirea Sa, la arătarea lui Hristos în sfinții Săi, care vor domni împreună cu El.

Cine ar putea să înțeleagă mărimea părții cuvenite nouă în această glorie? Ce bogată, ce minunată va fi partea cuvenită nouă în această moștenire! Când Hristos va reveni, ca să ia în posesiune împărăția Sa minunată, noi vom fi părtași împreună cu El la guvernarea Lui binecuvântată și fericită. Noi vom vedea fața Lui, Îl vom vedea, așa cum este și vom ședea cu El pe tronul Său. – Aceasta este deci bogăția gloriei moștenirii Sale în sfinți, pe care el dorește ca noi s-o cunoaștem.

Nu citim niciunde în Noul Testament, că sfinții constituie în ei înșiși moștenirea lui Dumnezeu; dimpotrivă, ei sunt »moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos« (Romani 8,17). Credincioșii nu pot moșteni și în același timp să constituie și moștenirea. Dumnezeu dorește în bunătatea Sa, ca întreaga creație să se bucure de binecuvântările și de fericirea de sub domnia lui Hristos. Însă noi am primit partea cea mai mare la bogăția gloriei moștenirii Lui. Numelui Lui să-I fie lauda, gloria și onoarea!

Nemărginita mărime a puterii Lui

Versetele 10-20: »și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești«

În al treilea rând: Avem aici al treilea subiect al rugăciunii apostolului pentru credincioși: el se roagă, ca ei să poată ști, care este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, această putere, care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți.

Desigur este adevărat, că puterea lui Dumnezeu se descoperă și în mărimea creației, că puterea Sa s-a văzut și la Marea Roșie, când El a despărțit apele și ei au trecut ca pe uscat, atunci când El a scos poporul Său din Egipt cu mână tare și cu braț puternic.

Dar aici Duhul Sfânt nu ne îndreaptă privirea spre ceva de felul acesta, ci El ne îndreaptă toată atenția spre mărimea covârșitoare a puterii Sale, care s-a arătat în învierea lui Hristos dintre morți – în învierea Sa, nu în întruparea Sa, și nici în răstignirea Sa, cu toate că acestea erau desigur absolut necesare. Știm că fără răstignire ar fi fost rămas imposibil pentru Dumnezeu să ne ierte păcatele, să ne dea viața veșnică și să ne binecuvânteze cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos. Dar mărimea covârșitoare a puterii Sale S-a dovedit în învierea lui Hristos dintre morți. Domnul Isus »a fost răstignit în slăbiciune« (2 Corinteni 13,4). La cruce El a fost sub judecata lui Dumnezeu; acolo El a fost și subiectul disprețului și batjocorii poporului; dar învierea Lui a pus capăt pentru eternitate la toate acestea.

Învierea este triumful asupra slăbiciunii, în care El a fost văzut la cruce, când El, Cel curat, Cel fără pată, Cel desăvârșit, a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Așa cum El a glorificat în chip desăvârșit pe Dumnezeu, tot așa Dumnezeu L-a glorificat, atunci când El L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.

Această mărime nemărginită a puterii Sale este »față de noi«, aceasta înseamnă cu privire la noi, credincioșii. Puterea, care ne-a fost descoperită pentru eliberarea și mântuirea noastră din robia lui Satan, care ne-a făcut sfinți și fără cusur înaintea Lui, era aceeași putere, care L-a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.

I-a venit vreodată vreunui om gândul, că puterea, care s-a descoperit în creație, a fost descoperită spre binele credincioșilor? Poate mintea naturală să înțeleagă aceasta? Și totuși este un fapt, că noi avem o putere care depășește chiar și toate lucrurile descoperite în creație. Cu alte cuvinte, noi avem aceeași putere care s-a văzut în învierea lui Hristos dintre morți »după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în cele cerești«.

Puterea a fost descoperită cu privire la noi și ne-a fost asigurată clar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă aceasta este realitate, cum se face atunci, că noi suntem încă așa de slabi? De ce ne plângem de indolență spirituală? Numai din cauză că cunoașterea noastră este superficială și nu a prins rădăcini adânci în viața noastră! Noi nu cunoaștem în măsura care trebuie mărimea nemărginită a puterii Sale față de noi, care credem. Mulți copii ai lui Dumnezeu n-au fost învățați niciodată despre această putere uimitoare și nici n-au auzit niciodată ceva despre ea; dar chiar și aceia, care cunosc acest adevăr și au fost învățați în privința aceasta, nu toți și-au însușit-o cu adevărat și nu toți se bucură de ea în mod practic.

Cunoașterea teoretică a acestui adevăr este una; dar practicarea lui și experiența este cu totul altceva. Însă Dumnezeu dorește, ca noi să avem parte totdeauna de mărimea nemărginită a puterii Sale și să creștem în ea, și aceasta nu numai în zilele cu încercări și greutăți multe, ci întotdeauna și în orice detaliu al vieții noastre zilnice. Realizarea mărimii nemărginite a puterii Sale față de noi, care credem, este cea care umple inimile noastre cu liniște și pace.

Era imposibil, ca vreun credincios să poată cunoaște acțiunea acestei puteri înaintea învierii lui Hristos dintre morți; această putere este deci pentru noi credincioșii Noului Testament, cei care am crezut, după moartea și învierea Domnului Isus.

O, cititor credincios, gândește-te, că mărimea puterii care ne stă la dispoziție este aceeași care a lucrat și în Hristos, când El a înviat dintre morți și S-a așezat la dreapta Tatălui Său în locurile cerești. Este boala multor credincioși din aceste ultime zile, zilele secetei și indolenței, care face să lipsească realizarea acestui fapt. Cât de deplâns este aceasta! Însă singurul medicament divin de vindecare este Persoana binecuvântată a Domnului Isus. Dacă inimile și sentimentele noastre își găsesc punctul central în El, dacă ochii credinței noastre sunt îndreptați numai spre El, atunci vom experimenta practic »puterea învierii Lui«. În toate împrejurările vieții noastre zilnice vom experimenta aceeași putere, care L-a înviat pe El dintre morți, dacă tot timpul vom umbla și vom înainta în părtășie intimă cu El.

Domnul a coborât în părțile de jos ale pământului, în mormânt. Părea că Satan și cetele lui au biruit; și ei s-au bucurat, când L-au văzut sub puterea morții. Dar Dumnezeu L-a înviat dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești. Acolo în înălțimea cea mai înaltă a gloriei Își are El acum locul ca Fiu al Omului glorificat. Dar ceea ce apostolul vrea să ne prezinte aici în mod deosebit este, că puterea, care a lucrat toate acestea în Domnul Isus, este aceeași, care lucrează și astăzi în noi, cei care credem, și anume va lucra atâta timp cât noi nu împiedicăm activitatea ei în noi prin simpatie față de lucrurile lumii acesteia.

Să fim treji în această privință și să nu începem din nou să ne plângem că nu avem putere să învingem o ispită sau alta, sau un păcat sau altul, care vin asupra noastră.

Înălțat peste toate

Versetul 21: »mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor;«

Minunate realități! Că Dumnezeu L-a înviat prin »nemărginita mărime a puterii Lui«, pe Cel care a murit pe cruce și a coborât în mormânt. El, Cel care mai întâi S-a coborât în părțile cele mai de jos ale pământului, este Același cu Cel care S-a înălțat mai presus de toate cerurile. Ce mare este diferența între mormântul, în care a fost pus Domnul Isus, și gloria la care Dumnezeu L-a ridicat! El este acolo ca Om, ca Omul glorificat. El este mai presus de orice creatură, mai presus decât orice ființă înălțată, fie ea înger sau căpetenii ale îngerilor, care nu s-au întinat ca oamenii păcătoși. Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești mai presus de orice stăpânire și autoritate. În curând aceasta va deveni pe deplin vizibil, când El ca Fiu al Omului va apărea în gloria Sa și toți sfinții împreună cu El (Matei 25,31).

Hristos a fost ascultător până la moarte de cruce. De aceea Dumnezeu L-a înălțat și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume (Filipeni 2,8-11). Da, Dumnezeu L-a înălțat și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești ca Om, și anume, ca singurul om. Poziția Lui sublimă peste toate lucrurile ca Dumnezeu nu este nimic nou. El a fost așa de la început. Dar aici Dumnezeu a înălțat Omul peste toate ființele.

Preamărit să-I fie Numele! El a fost înviat ca Om dintre morți, ca Om glorificat se află acum la dreapta Tatălui, și ca Om El este înălțat acolo »mai presus de orice stăpânire și autoritate«.

Pare necesar să atragem atenția încă o dată asupra adevărului binecuvântat, că nemărginita mărime a puterii lui Dumnezeu, cu care El a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Sa mai presus de orice stăpânire și autoritate, este aceeași putere care lucrează în noi, cei care credem.

Fie ca cititorul scump să înțeleagă acest adevăr prețios și să se bucure practic de el!

Dat Adunării

Versetele 22-23: »și a pus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este Trupul Său, plinătatea care umple totul în toți;«

Să stăm liniștiți pentru un moment și să medităm la aceste revelații divine și binecuvântate! Domnului Isus, pe care Dumnezeu L-a așezat în locurile cerești peste orice creatură văzută și nevăzută, Lui – picioarelor Lui – I-a supus Dumnezeu totul. Însă nu numai aceasta, ci El L-a dat, pe El care este Cap peste toate, Adunării.

Observă, că aici nu se spune, că El a fost făcut „Cap peste Adunare”, ci că El, ca și Cap peste toate »a fost dat Adunării«. Cu alte cuvinte, Adunarea va avea parte împreună cu El de gloria Sa și poziția Sa peste toate lucrurile, ea va avea parte cu El, ca aceea care este Trupul Său, Mireasa Sa, fără să poată fi vreodată despărțită de El.

Dumnezeu a supus toate lucrurile, cele văzute și cele nevăzute, picioarelor Lui. El I-a supus toate, cu o singură excepție, „Adunarea”, al cărei loc nu este »la picioarele Lui«, căci ea este Trupul Lui. Da, este adevărat, El Însuși este partea ei binecuvântată! Și cu toate acestea rămâne marele nostru privilegiu, să ocupăm locul la picioarele Lui. Da, ce onoare, ce privilegiu, să stai la picioarele Domnului nostru demn de adorare, ca să ascultăm Cuvântul Său și să fim învățați de El! (Luca 10,39-42). Însă locul nostru ca Mireasă a Sa nu este la picioarele Lui, deoarece noi suntem mădulare ale Trupului Lui, din carnea Sa și din oasele Sale (capitolul 5,30).

Preaslăvitul nostru Domn Isus Hristos ocupă ca Omul desăvârșit poziția cea mai înaltă peste toată creația, și El vrea – preamărit să-I fie Numele! – să împartă această glorie cu noi și să ne facă părtași împreună cu El. Aceasta va deveni vizibil realmente înaintea întregii creații.

Credinciosul adevărat este un mădular al Trupului lui Hristos. El este deja acum, și nu va fi abia cândva în cer. Deci aceasta ne arată chemarea noastră înaltă, cu care am fost chemați, și ne arată și că Dumnezeu așteaptă din partea noastră o despărțire practică de lumea aceasta, care zace în rău.

Noi suntem proprietatea Lui și mădulare ale Trupului Lui; de aceea El dorește și așteaptă, ca noi să ne îndreptăm inima și sentimentele spre lucrurile de sus, și nu spre lucrurile veacului acesta rău.

Plinătatea lui Hristos

Adunarea este plinătatea lui Hristos. Ca Trup al Lui, care constă din mădulare în parte, ea întregește totodată pe Hristos, pe Fiul Omului înviat dintre morți.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, fără îndoială, El nu are nevoie de nimic. Însă ca Om și Cap al Trupului glorificat El are nevoie de mădularele Sale, are nevoie de Adunare, ca să întregească Trupul.

Era hotărârea veșnică a lui Dumnezeu, ca Hristos ca Omul înviat dintre morți și glorificat să facă părtași ai slavei Sale pe toți cei care odinioară erau păcătoși sărmani, dar care prin harul lui Dumnezeu au ieșit din nenorocirea lor și au devenit una cu Hristos spre glorificarea Lui veșnică!

Ah, gândește-te! Noi, cei care odinioară eram păcătoși pierduți și nu am meritat nimic altceva, decât judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu, suntem acum eliberați prin harul Său bogat. Preamărit să-I fie Numele! Însă nu numai aceasta, noi am devenit și mădulare ale trupului lui Hristos, ale acestui Trup care este întregirea Lui, plinătatea Lui ca Om, cu toate că în același timp El este Dumnezeu, »care umple totul în toate«.

Domnul Isus Hristos ca Dumnezeu, ca Creator al tuturor lucrurilor, »umple totul«, căci prin El au fost create toate lucrurile. »Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El« (Coloseni 1,17). Și ca atare El este văzut și ca susținătorul întregii creații »în toate lucrurile« și ca Acela care are autoritate asupra ei, așa cum citim în Evrei 1,3. »Susținând toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui«. Cu adevărat, cât de prețios este harul mare, pe care l-am primit noi, și cât de mare este responsabilitatea noastră, să prezentăm pe Hristos în viața noastră în această perioadă de timp. Un gând serios! Noi trebuie să revelăm dragostea Lui, harul Lui, sfințenia Lui și ura Lui împotriva păcatului. În afară de aceasta noi trebuie să facem cunoscut compasiunea Lui față de păcătoși și să năzuim să-i conducem pe aceștia la El și la harul Lui bogat. Fără nici o îndoială, noi am fost de aceea lăsați în lumea aceasta, ca să prezentăm și să revelăm dragostea Sa lumii, care L-a lepădat și la răstignit.

Ah, de am fi mișcați și înviorați cu adevărat să înfăptuim așa cum se cuvine marea noastră responsabilitate, atâta timp cât suntem în lumea aceasta, până El va veni!

Capitolul 2

Mântuiți prin har

Capitolul 2,1-10

Trupul lui Hristos

La începutul studiului nostru am văzut, că tema principală a acestei epistole este »Hristos și Adunarea«, precum și legătura intimă și veșnică dintre ei.

Această legătură ne este arătată de Duhul Sfânt în această epistolă sub diferite aspecte. Am văzut deja, cum ne prezintă Duhul Sfânt în primul capitol legătura care există între Domnul nostru Isus Hristos ca și Cap al Trupului și al Adunării, privită ca Trup al Său.

Această Adunare este Trupul lui Hristos, și toți credincioșii sunt fiecare în parte mădulare ale acestui Trup. Capul este acum în cer, și după înălțarea lui Hristos la cer Duhul Sfânt a venit aici jos pe pământ pentru ca El să conducă suflete la Hristos, sau mai bine zis, ca să adune mădularele acestui Trup. Când acest Trup va fi complet, Domnul Isus, care este Capul Trupului, va veni să ia la Sine toate mădularele, pentru ca ele să fie veșnic în slava Sa.

Casa lui Dumnezeu

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată pe Hristos și Adunarea în tabloul unei »case«.

Adevărații credincioși sunt »Casa lui Dumnezeu«, clădită pe temelia apostolilor și prorocilor – aceasta înseamnă, a prorocilor Nouului Testament.

Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși »Piatra de unghi«, »în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un Templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul« (versetele 19-22).

Lui să-I fie toată slava, care El Însuși este Piatra de unghi, așa cum El este și Acela care a început clădirea și o și va termina: »Eu voi zidi Adunarea Mea« (Matei 16,18). Vedem astfel pe Hristos, Domnul nostru, atât ca și Cap al Trupului, cât și ca Piatra de unghi, care ține împreună clădirea și o va păzi până la sfârșit (compară cu capitolul 2,20; Isaia 28,16; Zaharia 4,7; 1 Petru 2,6).

El este atât Piatră de unghi, cât și »Capul unghiului« (Psalm 118,22; Matei 21,42; Marcu 12,10; Luca 20,17; Faptele Apostolilor 4,11; 1 Petru 2,7). Aceasta este al doilea aspect minunat, pe care Duhul Sfânt ni-l arată despre legătura intimă și veșnică dintre Hristos și Adunare.

Privire de ansamblu asupra versetelor 1-10

În acest al doilea capitol, Duhul Sfânt ne arată, că pentru Dumnezeu a fost totodată absolut necesar să creeze o creație nouă, aceasta înseamnă, că El a trebuit să creeze pe om din nou, pe care El deja la început l-a creat după chipul Său (Geneza 1,27).

Din cauza neascultării lui, omul a pierdut poziția lui înaltă, în care l-a așezat Dumnezeu. De aceea la împlinirea vremii Fiul lui Dumnezeu a devenit Om, fiind născut dintr-o fecioară și a trăit o viață unică în felul ei, o viață sfântă. La cruce a murit moartea de ispășire și a înviat dintre cei morți, pentru ca să readucă din nou la Dumnezeu această creație decăzută. Aceasta este ceea ce vrea Duhul Sfânt să pună înaintea inimilor noastre.

El ne arată cât de degenerați, de stricați și demni de a fi urât eram noi, înainte ca harul bogat al lui Dumnezeu să ne salveze, și cât de mult noi ca oameni decăzuți aveam nevoie de o creație nouă. În afară de aceasta ne arată cât de adâncă era despărțirea omului păcătos de Dumnezeu:

3. ca urmare a stării lui spirituale ca mort (versetele 1-10)

4. ca urmare – în mod deosebit a celor dintre națiuni – a depărtării mari de Dumnezeu (versetele 11-12).

Apostolul folosește în prima parte a acestui capitol un stil deosebit: el ne prezintă adevărurile în patru grupe de câte trei; sau altfel spus, în patru grupe, fiecare grupă conținând trei adevăruri:

3. Prima grupă ne arată pe cei trei dușmani ai omului:
 13. Lumea (versetul 2)
 14. Diavolul, care este căpetenia autorității văzduhului (versetul 2)
 15. Carnea (versetul 3)
4. Grupa a treia descrie rezultatele demne de a fi urâte, pe care acești trei dușmani le-au produs în oameni, și anume:
 5. »morți în greșeli și păcate« (versetul 1), apoi ei au devenit
 6. »fii ai neascultării« (versetul 2) și drept urmare
 7. »copii ai mâniei« (versetul 3).
8. În grupa a treia avem însușirile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea omului și în binecuvântările Sale:
 9. »bogat în îndurare« (versetul 4)
 10. »dragoste mare« (versetul 4)
 11. »nemărginitele bogății ale harului Său« (versetele 5,7).
12. Grupa a patra ne arată trei rezultate minunate ale acestor căi ale lui Dumnezeu:
 13. »adus la viață împreună cu Hristos« (versetul 5)
 14. »înviat împreună« (versetul 6)
 15. »așezat împreună în cele cerești în Hristos Isus« (versetul 6).

Mai există și o altă realitate importantă, pe care Duhul Sfânt ne-o prezintă în aceste versete:

- Trecutul nostru (versetele 1-4)
- Prezentul nostru (versetele 4-6)
- Viitorul nostru (versetul 7).

Preamărit să-I fie Numele demn de adorare, că El, cu toată amintirea trecutului nostru rușinos, ne prezintă în același timp spre bucuria noastră prezentul nostru fericit cu viitorul nostru minunat!

Morți spiritual

Versetul 1: »și voi, care erați morți în greșelile și în păcatele voastre,«

În măsura în care crește înțelegerea noastră ca credincioși cu privire la starea noastră păcătoasă de la natură, în aceeași măsură va crește și înțelegerea noastră cu privire la ce harul lui Dumnezeu lucrează pentru noi și în noi și prin aceasta se mărește adorarea și cântarea de laudă a inimilor noastre.

Noi nu am fost simpli slabi și bolnavi din punct de vedere spiritual, așa că un medicament oarecare ne-ar fi putut ajuta în reînviere și vindecare. Nu! Noi eram morți în greșeli și păcate. Aceasta este, ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ne face aici clar. Ce lovitură în față este această constatare divină pentru omul natural și pentru toți care se sprijină pe propria dreptate. Noi am fost absolut incapabili să ne salvăm singuri, căci un mort nu poate face nici cel mai mic lucru ca să se aducă la viață; el este și rămâne mort spiritual. Cu cât se îndepărtează mai mult de Domnul Isus, Izvorul vieții, cu atât el este mai mult mort și de aceea fără valoare înaintea lui Dumnezeu.

El este mort în greșeli și păcate; aceasta înseamnă, el nu este numai vinovat și are nu numai nevoie de iertare ca păcătos, ci el este mort spiritual și are nevoie mai mult decât numai iertarea păcatelor: el are nevoie de o viață nouă, divină. De aceea el trebuie să se nască din nou, el trebuie să primească o viață nouă din Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață, că există trei feluri de moarte:

Moartea corporală (fizică); aceasta este despărțirea duhului de trup (1 Corinteni 15,21-22).

Moartea spirituală; aceasta este despărțirea omului de Dumnezeu (1 Ioan 5,12; Efeseni 2,1; 4,18).

Moartea »a doua«; aceasta este îndepărtarea veșnică din prezența lui Dumnezeu, iazul de foc (1 Corinteni 6,9-10; 2 Tesaloniceni 1,9; Apocalipsa 20,14-15).

În primul verset al capitolului nostru apostolul vorbește deci despre al doilea fel de moarte, aceasta este moartea spirituală.

În alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată foarte clar, că întreg neamul de oameni este mort spiritual, »mort în greșeli și păcate«, indiferent dacă omul vrea sau nu vrea să recunoască.

Atâta timp cât omul nu primește pe Domnul Isus, Cel care este viața veșnică, el rămâne în această stare de moarte spirituală (compară cu Geneza 2,17; Romani 5,12). Când apoi în această stare de moarte spirituală suferă moartea corporală, atunci în final va avea parte și de moartea veșnică (»moartea a doua«, Apocalipsa 20,6).

Oricâte eforturi ar face omul pentru a se autoîmbunătăți, ca să trăiască pentru Dumnezeu, nu va avea nici un succes, căci el este mort spiritual. Așa cum a spus odată un slujitor al Domnului: „Tu nu poți trăi pentru Dumnezeu, dacă mai întâi nu ai primit viața lui Dumnezeu”.

Un slujitor dotat al lui Dumnezeu a ținut evanghelizări într-o sală a căminului CVJM. Într-o seară secretarul acestui cămin i-a arătat o carte poștală cu următoarea inscripție: „Mă oblig cu toată sinceritatea să duc o viață religioasă creștină”. Pe cartea poștală era prevăzut un loc pentru semnătura celui care se obliga în felul acesta. Secretarul l-a întrebat pe slujitorul Domnului: „Care este părerea dumneavoastră despre această obligație (această juruință)? Nu este ea un lucru bun?” Slujitorul Domnului a răspuns: „Cum poate vreun om din lumea aceasta să trăiască o viață creștină, căci el este mort spiritual?” Da, la ce folosește unui păcătos o astfel de juruință? Nu poți duce o viață creștină atâta timp cât nu L-ai primit pe Hristos.

Nu negăm nicidecum faptul că între oameni sunt diferite grade de viață rea și păcătoasă. Nu toți sunt pe același nivel de caracter, nu toți au aceeași comportare bună, și nici nu practică toți răul în același fel. Însă cu toate acestea ei sunt morți spiritual, cu toată diferența recunoscută în morală și caracter.

Cu toate că fiica lui Iair era de numai câteva clipe moartă, atunci când Domnul Isus a venit în casa tatălui ei, ea era totuși complet moartă, fără viață. Probabil trăsăturile feței ei încă nu se schimbaseră, arătau ca și cum ea ar fi vie; probabil că ea încă mai era frumoasă în ochii părinților ei, deoarece putrezirea nu începuse încă să-și facă lucrarea, dar cu toate acestea ea era moartă!

Tot așa a fost și atunci când Domnul Isus a venit în Nain și a văzut cum duceau afară din cetate pe singurul fiu al acelei văduve (Luca 7,11-17). Tânărul era mort demult, și cu siguranță aspectul lui exterior nu mai era așa de proaspăt ca la fiica lui Iair. Însă între aceștia nu era nici o deosebire – ambii erau morți.

Cu o altă ocazie Domnul a venit la Betania la mormântul lui Lazăr. Și când El a spus celor care erau prezenți acolo: »Dați piatra la o parte!«, El a fost întâmpinat cu împotrivire din partea Martei: »Doamne, deja miroase greu, pentru că este mort de patru zile«. Dar Domnul a dat viață și aceluia care nu numai murise, ci deja de patru zile era în mormânt și trupul lui începuse să putrezească, așa că el mirosea deja. În felul acesta între cei trei nu era nici o deosebire în punctul cel mai important – ei erau toți în același fel morți... căci nu este nici o diferență. Toți trei aveau nevoie de Prințul vieții, de Fiul lui Dumnezeu, preamărit în veci, care a dăruit fiecăruia viața nouă prin puterea Sa dătătoare de viață.

În același fel și noi toți am fost morți spiritual, înainte ca Domnul Isus Hristos să ne dea viața veșnică.

Cu siguranță unii din noi au trăit o viață păcătoasă și stricată, în timp ce alții n-au fost așa de adânc încurcați în poftele păcatului și așa de mult înaintați în rău. Dar noi toți am fost absolut

morți înaintea lui Dumnezeu și aveam nevoie de o viață nouă, divină, de la Acela care El Însuși este sursa și originea vieții – de la Domnul nostru Isus Hristos.

Umblarea noastră de odinioară

Versetul 2: »în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării;«

Observă atent cele două cuvinte pe care Duhul Sfânt le folosește aici, ca să ne descrie – nu starea noastră actuală – starea în care ne-am aflat înainte de înnoirea noastră spirituală: cuvintele »erați« (versetul 1) și »odinioară« (versetul 2).

Noi eram morți în greșeli și în păcate, în care noi umblam odinioară potrivit veacului lumii acesteia. Cu adevărat, cât de îngrozitoare era o astfel de moarte! Morți spiritual și prin umblarea noastră potrivit cu principiile lumii acesteia rea eram complet despărțiți de Dumnezeu! Nu aveam nici înclinația și nici dorința să ne comportăm și să acționăm potrivit cu voința lui Dumnezeu.

Iov a descris cu mult timp înainte această stare, în care noi eram odinioară și în care se află toți care sunt încă departe de Dumnezeu: »Și ei Îi spun lui Dumnezeu: „Pleacă de la noi, pentru că nu dorim cunoștința căilor Tale! Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim? Și ce ne folosește dacă ne vom ruga Lui?”« (Iov 21,14-15).

Ce stare îngrozitoare! Căci dacă cineva vrea ca Dumnezeu să plece astăzi de la el, fără îndoială acela va trebui să stea odată înaintea Lui, când El va fi Judecător. Acela care respinge mântuirea lui Dumnezeu și desconsideră pe singurul Salvator de la judecata asupra păcatului, fără nici o îndoială va trebui să apară înaintea Lui în păcatele sale și va merge pentru totdeauna la pierzare.

Noi umblam »potrivit veacului lumii lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului«. Expresia »căpetenia autorității văzduhului« arată clar domnia deplină a căpeteniei îngerilor răi asupra lumii acesteia. Așa după cum aerul pătrunde aici totul, tot așa diavolul pătrunde totul în lumea aceasta. El este dumnezeul lumii acesteia. Însă sfinții născuți din nou au fost eliberați de puterea întunericului și au fost strămuțați în Împărăția Fiului dragostei Sale. (Coloseni 1,13).

Însă cei necredincioși se află sub domnia lui Satan; căci este lucrarea lui Satan să-i țină pe oameni departe de Dumnezeu. El îi conduce după voia lor proprie într-o stare de orbire, »ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei« (2 Corinteni 4,4).

Deci aceasta este descrierea desăvârșit de potrivită a stării noastre, făcută de Dumnezeu, în care ne aflăm înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu. Dar și ce tablou al necredincioșilor, care încă mai sunt sub robia căpeteniei autorității văzduhului, »a duhului care lucrează acum în fiii neascultării«!

Cât de deplâns este partea sufletului care nu și-a luat încă refugiu la Domnul Isus Hristos, singurul Mântuitor! Cât de binecuvântat este pe de altă parte sufletul care a experimentat eliberarea fericită de sub robia lui Satan prin puterea Celui mai tare, care a fost în stare să lege pe cel tare și să-i jefuiască casa!

Fii ai neascultării

Noi eram »fii ai neascultării«, și această neascultare am moștenit-o de la tatăl nostru, de la Adam. Dar glorificat să fie Numele Domnului nostru Isus Hristos, care prin ascultarea Lui până la moarte ne-a făcut »fii ai ascultării« (1 Petru 1,14)!

Cât de necuprins de mare este diferența dintre ceea ce am moștenit de la primul om și ceea ce Omul al doilea, Domnul Isus Hristos, ne-a dat să moștenim: »Pentru că, după cum prin

neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepti» (Romani 5,19).

Ce privilegiu, ca prin harul Dumnezeuului nostru să fim scoși din starea noastră de fii ai neascultării și să fim făcuți copii ai ascultării! Așa după cum noi acum posedăm cu adevărat acest privilegiu binecuvântat, tot așa noi avem și responsabilitatea mare de a umbla corespunzător poziției noastre înalte: »Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți poftelor pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel care va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră« (1 Petru 1,14-15).

Un om sărac este acela care este departe de Dumnezeu – un om nenorocit este cel care, făcut din țărână, perseverează toată viața lui în neascultare de Dumnezeu și de voia Sa revelată. Însă cât de minunată este în același timp îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de astfel de oameni nenorociți, față de »fiii neascultării«! Dar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu se limitează la ceasul harului și la ziua mântuirii, căci cu siguranță va veni timpul, când »anul de îndurare al Domnului« se va sfârși și va începe »ziua răzbunării«, acea zi de judecăți îngrozitoare și condamnare înspăimântătoare. Ah, fie ca cititorul acestor rânduri, în măsura în care el încă nu și-a luat refugiul la Isus ca Mântuitor personal al său, să vină acum la El, înainte ca să piardă pentru totdeauna ocazia. »Iată, acum este timpul potrivit; iată, acum este ziua mântuirii«; »Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inima« (2 Corinteni 6,2; Psalm 95,7-8).

Voia cărnii și a gândurilor

Versetul 3: »printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.«

Apostolul schimbă acum forma exprimării sale de la »voi« în »noi«. Până acum li s-a adresat, credincioșilor din Efes, cu »voi«, căci ei erau dintre națiuni. Acum el include și pe iudei și spune, că el însuși este unul dintre ei, »noi«. Prin aceasta arată clar, fără echivoc, că și ei toți (iudeii) erau morți în greșeli și păcate, tot așa de morți ca și națiunile, »printre care (națiunile) și noi toți (iudeii) trăiam odinioară în poftele cărnii noastre«.

Acest adevăr îl dezbate apostolul mai departe în scrisoarea sa către Romani, capitolul 3: »Atunci ce, suntem noi (iudeii) mai buni? Nicidecum: pentru că mai înainte i-am acuzat și pe iudei și pe greci, că toți sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar”.« Toți oamenii sunt măsuși cu etalonul lui Dumnezeu – etalonul sfințeniei Sale -, care este Hristos Însuși. De aceea toți stau înaintea lui Dumnezeu pe același fundament al evaluării: »mort spiritual«. Aceasta este sentința lui Dumnezeu. Există diverse trepte sau grade de moarte? Nu! În realitate toți eram morți, atât păgânii cât și iudeii, morți spiritual și străini de viața lui Dumnezeu. Aceasta este ce apostolul confirmă, atunci când continuă: »printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor«. Aceasta este o descriere veridică a tuturor oamenilor fără diferență și fără excepție. Chiar dacă printre ei sunt moraliști sau filantropi, savanți sau filozofi, singura întrebare, chiar și pentru cei mai avansați sau mai morali dintre ei, este: Este vreo fărâma de viață divină în ei, sau au ei vreo convingere spirituală de a face voia lui Dumnezeu? Răspunsul este: Nu! S-ar putea ca în exterior să lucreze realmente ca să-și schimbe și să-și îmbunătățească caracterul, însă în toate acestea Dumnezeu rămâne departe de gândurile lor și ei nu au nici un loc pentru El în inima lor. Fie că este vorba de iudei sau de păgâni, aceasta este adevărat pentru toți oamenii.

Apostolul scoate aici în evidență două forme de dorințe și de pofte: voia cărnii și voia gândurilor. Dorințele și poftele păcătoase ale cărnii au aceeași sursă ca și cele mai sublime gânduri ale omului: natura omenească decăzută; căci »ce este născut din carne este carne«.

Imaginează-ți că un om voia să se dedice cu totul în slujba științei și să facă din ea singurul scop al vieții lui. Va fi această voință în concordanță cu voia lui Dumnezeu? (Nu vrem

nicidecum să dezapreciem binefacerile științei; dar când știința devine singurul scop, scopul exclusiv al vieții, atunci aceasta este »voia gândurilor«. Fără îndoială răspunsul la această întrebare este: Nu! Noi putem desigur spune, că în realitate aceasta este acțiunea »voii gândurilor« omului și a dorințelor duhului omului; și de aceea în această privință nu este nici o diferență între activitățile unor astfel de oameni și faptele acelor care trăiesc în poftele cărnii, prin aceea că ei »fac voia cărnii«.

Mândrie, egoism, îngrijorările după lucrurile lumii acesteia, și așa mai departe, iau toate naștere din voia gândurilor, și înaintea lui Dumnezeu nu este nici o diferență între ele și poftele cărnii.

În primele trei capitole ale epistolei către Romani ne este prezentat un tablou îngrozitor al dorințelor și poftelor cărnii, în timp ce în primele trei capitole ale primei epistole către Corinteni (unde găsim lauda de sine cu privire la educația și înțelepciunea omenească) ne sunt prezentate poftele gândurilor. Și una și cealaltă sunt la fel de rele înaintea lui Dumnezeu.

Ce realitate prețioasă este dimpotrivă, că eu nu-mi aparțin mie, ci Aceluia care m-a răscumpărat cu sângele Lui prețios și m-a mântuit și mi-a dăruit viața veșnică, El Însuși fiind viața mea! Pot eu acum din această cauză să urmez fără grijă dorințele cărnii și gândurilor? Dimpotrivă! Nu este mai degrabă obligația mea, da, privilegiul meu, să nu mai trăiesc pentru mine însumi, ci pentru Acela care a murit pentru mine și a înviat?

Noi eram »din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți«. Acesta este trecutul nostru, am fost născuți în nelegiuire și concepuți în păcat, născuți prin păcat și în păcat – necurați și acoperiți cu nelegiuire. Acesta este adevăratul tablou al tuturor oamenilor, fără deosebire – aceasta este valabil atât pentru oamenii cei mai buni cât și pentru oamenii cei mai răi, atât pentru iudei cât și pentru cei dintre națiuni; căci »din fire eram copii ai mâniei«.

Însă Dumnezeu nu a creat pe om în această stare, omul a preferat părtășia cu Satan în locul părtășiei cu Dumnezeu și în felul acesta a devenit un fiu al neascultării și un copil al mâniei. Ce stare nenorocită! Dar Dumnezeu în bunătatea Sa, îndurarea și harul Său ne-a salvat din această stare deplorabilă prin mijlocirea Fiului Său preaiubit, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin lucrarea Sa la cruce.

Cine este Dumnezeu

Versetele 4+5: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (pe când și noi eram morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți -«

În versetele anterioare am văzut în primele două grupe mai întâi pe cei trei dușmani ai omului – lumea, carnea, diavolul; apoi cele trei rezultate îngrozitoare – morți în greșeli și păcate, fii ai neascultării și în consecință copii ai mâniei.

Ajungem acum la cea de-a treia binecuvântată grupă de câte trei, care ne aduce mai aproape căile minunate ale lui Dumnezeu în salvarea și binecuvântarea omului:

3. Îndurarea bogată a lui Dumnezeu,
4. Dragostea divină care se revarsă,
5. Bogăția copleșitoare a harului Său (versetele 4 și 7).

1. Îndurarea Sa bogată

Noi eram morți spiritual, fără putere și incapabili să ne salvăm singuri. Însă Dumnezeu, »fiind bogat în îndurare«, a venit să ne salveze și să ne dea viața. Vai, cât de mari sunt bogățiile divine și desăvârșite!

În primul capitol am văzut »bogăția harului Său« (versetul 7) și »bogăția slavei Sale« (versetul 18). Aici avem »bogat în îndurare«. Dumnezeu nu este numai plin de îndurare, ci este »bogat« în îndurare, și aceasta este tocmai ceea ce avem noi nevoie, deoarece noi eram morți și străini de viața lui Dumnezeu. Dar pe lângă faptul că El ne-a eliberat de starea noastră jalnică și suferință, El ne-a dăruit și viața veșnică.

2. Dragostea Lui mare

Așa după cum Dumnezeu este bogat în îndurare, tot așa El este mare în dragostea Sa - »pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit«. Căci din plinătatea inimii iubitoare a lui Dumnezeu față de noi păcătoșii a curs îndurarea Sa bogată spre noi. Și așa cum îndurarea Sa este bogată, tot așa dragostea Sa se revarsă. »Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi«. (Romani 5,8). Da, cu adevărat, El ne-a iubit »din pricina dragostei Lui mare«, »pe când noi eram încă păcătoși«. »În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre« (1 Ioan 4,9-10).

3. Bogăția nemărginită a harului Său

Vai, cât este de minunat! Dacă Dumnezeu este bogat în îndurarea Sa și mare în dragostea Sa, El este și bogat în harul Său. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Cu adevărat nu era nimic bun în noi, care să fi putut oferi ocazia inimii Lui să se plece spre noi. Era harul Său, bogat, nemărginit, care a venit la noi: »prin har sunteți mântuiți«.

Dar Dumnezeu nu a fost numai bogat în îndurare, atunci când El ne-a salvat din starea noastră jalnică și din suferință, ci El ne-a dăruit și harul Său.

Deci îndurarea este aceea care eliberează pe un suferind sărman din nenorocirea și suferința lui și pe un cerșetor din sărăcia lui; harul însă face mai mult. El revarsă bunătate, bunăvoință și fericire peste aceia care nici câtuși de puțin au dreptul la aceasta: »Prin har sunteți mântuiți«. El ne dă nu numai iertarea păcatelor, ci mai mult decât atât: ne dăruiește gratuit dreptatea divină.

Fiul pierdut s-a rugat, ca să scape de foamete, să aibă parte de îndurare; dar tatăl lui l-a copleșit cu darul bogat, care se revarsă, pe care nici nu l-a visat că-l va primi (Luca 15).

Adus la viață împreună cu Hristos

Pentru studiul nostru mai rămâne ultima grupă: cele trei rezultate minunate ale tocmai studiate întreite căi ale lui Dumnezeu în mântuirea și binecuvântarea omului. Aceste rezultate sunt pe drept numite minuni ale îndurării, dragostei și harului.

Prima minune divină, pe care Dumnezeu a făcut-o în îndurarea Sa bogată și dragostea Lui mare și harul Său minunat, este, că El ne-a adus la viață împreună cu Hristos.

Preamărit să-I fie Numele! El ne-a adus la viață împreună cu Hristos; și era tocmai minunea de care noi aveam nevoie. Noi eram morți spiritual, morți în greșeli și păcate: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (pe când și noi eram morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos«. El ne-a adus la viață, aceasta înseamnă că El ne-a dat viața veșnică, care este legată cu Domnul nostru Isus Hristos, care a înviat dintre cei morți. Deci, această viață veșnică este în Fiul. »Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viață eternă și această viață este în Fiul Său. Cine Îl are pe Fiul are viața; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața« (1 Ioan 5,11-12).

Hristos a venit, pentru ca cei care cred în El să aibă viața în El și s-o aibă din belșug. Această viață din belșug o posedăm pe baza lucrării Sale desăvârșite de mântuire și a învierii Lui dintre cei morți.

În timp ce toți – atât iudei cât și națiuni, fără excepție – erau morți în greșeli și păcate, Dumnezeu ne-a adus la viață împreună cu Hristos din pricina dragostei Lui mari, cu care ne-a iubit.

Am putea noi să ne dăm seama vreodată de prețul nemărginit de mare, am putea noi vreodată să uităm ce L-a costat pe Dumnezeu, ca să ne aducă la viață din moarte? El a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca noi să trăim prin El; »Pentru că așa a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică« (Ioan 3,16).

Domnul nostru Isus Hristos a murit la cruce, și a purtat judecata dreaptă a lui Dumnezeu pentru vina noastră. Prin faptul că Prințul vieții a murit, moartea a fost nimicită, și El a adus viața și neputrezirea la lumină. Da, Cel sfânt a murit sub judecata îngrozitoare a lui Dumnezeu. Cel drept a murit de o moarte unică în felul ei – o moarte, de care nu a murit nici un om păcătos – El a murit, ca să dăruiască viața veșnică chiar și celui mai ordinar păcătos care își pune încrederea în El și pe valabilitatea deplină a lucrării Sale la cruce.

Înviat împreună cu Hristos

Versetul 6: »și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus,«

»Și ne-a înviat împreună«, aceasta este a doua minune, pe care Dumnezeu a înfăptuit-o în îndurarea Lui bogată, în dragostea Sa și harul Său, care întrece orice pricepere. El ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus.

Deci Dumnezeu nu ne-a dat numai viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu El; și anume atât pe credincioșii dintre iudei, cât și pe credincioșii dintre națiuni.

Când au venit femeile la mormântul Domnului, îngerul le-a zis: »Pentru ce-L căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat« (Luca 24,5-6). Nu era posibil ca Cel viu să poată rămâne între cei morți. Aceasta este ceea ce harul lui Dumnezeu a făcut pentru noi. Preamărit să-I fie Numele! El nu numai ne-a dat viața veșnică, ci și ne-a înviat împreună cu Hristos. Deci dacă noi ca și credincioși adevărați am înviat împreună cu Hristos, să nu căutăm atunci după lucrurile de sus, unde este Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu – să nu ne gândim la ce este sus, și nu la ce este pe pământ? (Coloseni 3,1-2).

A treia minune a îndurării, dragostei și harului este, că Dumnezeu »ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus«. Aceasta este pe baza legăturii noastre cu Hristos Capul nostru, este deja acum poziția noastră binecuvântată, în timp ce noi încă mai suntem aici pe pământ. Domnul nostru Isus, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, este Capul trupului, și credincioșii adevărați sunt drept urmare mădulare ale trupului Său.

Este imposibil ca trupul să poată fi văzut independent sau despărțit de cap. Când dacă de aceea Hristos, Capul, a fost așezat la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești (capitolul 1,20), atunci Dumnezeu a așezat și pe credincioșii în Hristos în locurile cerești. Aceasta este deci deja acum poziția noastră, locul nostru: »în locurile cerești în Hristos Isus«. Și în curând va veni Domnul ca să ne ia la Sine, și astfel vom fi pentru totdeauna la Domnul.

Așa cum în vechiul legământ marele preot purta numele celor douăsprezece seminții pe inima sa și pe umerii săi, atunci când intra în Locul Preasfânt, și ei erau reprezentați în felul acesta prin el, tot așa suntem văzuți noi acum în Hristos. Aceasta este poziția cerească a tuturor credincioșilor adevărați, fără nici o excepție, și anume aceasta nu este în primul rând o poziție practică sau bazată pe experiență, cu toate că starea noastră practică și bazată pe experiență ar trebui să fie în concordanță cu poziția noastră cerească.

Intenția lui Dumnezeu

Versetul 7: »ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus.«

Vedem aici intenția sublimă a lui Dumnezeu, pentru care El a turnat peste noi îndurarea Sa, dragostea Sa și harul Său. Intenția Lui cea mai mare, pe care a urmărit-o de la început, era, ca în veacurile viitoare să arate nemărginita bogăție a harului Său în bunătate față de noi în Hristos Isus. Dar Dumnezeu nu S-a îngrijit în primul rând de ce aveam noi nevoie ca păcătoși pierduți, ci El S-a îngrijit de slava Sa și de slava Fiului Său preaiubit, și anume pentru toată veșnicia.

Astfel Dumnezeu va arăta harul Său nu numai în »veacul care va veni«, aceasta înseamnă în cei o mie de ani de domnie binecuvântată pe pământ, ci »în veacurile viitoare«, deci pentru veșnicie, fără sfârșit. Intenția binecuvântată a lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire era deci nu numai salvarea și binecuvântarea celor mântuiți, ci și revelarea mării bogății a harului Său față de noi înaintea întregii creații. Atât îngerii și arhanghelii, cât și demonii vor fi martori ai biruinței harului Său bogat în lucrarea Fiului Său, pe care El a făcut-o la cruce.

Dacă ne gândim la veșnicia trecută, vedem planul lui Dumnezeu și intențiile harului Său cu privire la Adunare, ale cărei mădulare El le-a ales pe fiecare în parte înainte de întemeierea lumii. Și dacă ne gândim la veșnicia viitoare, vedem Adunarea glorificată ca monument al îndurării și dragostei lui minunate și bogate, al harului Său bogat, care întrece orice pricepere, - spre lauda slavei Sale. Numelui Său, Numelui Său vrednic de adorare să-I fie veșnic lauda, admirația și adorarea!

Mântuit prin har

Versetele 8 și 9: »Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.«

În aceste versete Duhul Sfânt se preocupă în mod deosebit de adevărul prețios al mântuirii prin har. Deja în versetul 5 al capitolului nostru El a spus: »prin har sunteți mântuiți«; și aici în acest verset El confirmă încă o dată acest adevăr de bază, »pentru că prin har sunteți mântuiți«. Mântuirea este un rezultat exclusiv al harului și nu al unei activități oarecare a omului, »și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni«.

Dacă mântuirea ar fi dependentă de vreo oarecare activitate a noastră, atunci ea nu ar mai fi prin har. »Însă celui care lucrează, plata nu i se socotește după har, ci după datorie« (Romani 4,4). Deci dacă tu ai putea face ceva, ca să te salvezi singur, aceasta ar însemna, că Dumnezeu ți-ar fi dator cu ceva. Dar îi este omului posibil prin toate faptele lui drepte să ispășească măcar un singur păcat? Calea arătată de Dumnezeu pentru mântuirea omului este harul – exclusiv harul!

Ia seama cu atenție, că nu se spune: „Căci prin har veți fi mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune de viitor, sau „veți fi probabil mântuiți”, ca și cum ar fi o chestiune nesigură; ci se spune: »pentru că prin har sunteți mântuiți«. Este o binecuvântare prezentă și veșnică, o realitate absolut sigură. Laudă și onoare să-I fie lui Dumnezeu pentru aceasta!

Credința este singura cale prin care putem primi mântuirea liberă, pe care o oferă harul bogat al lui Dumnezeu omului sărman, păcătos. Este adevărat, că Dumnezeu ne-a ales potrivit cu planul Său veșnic și ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere, dar mijlocul pregătit de Dumnezeu pentru luarea în posesiune a harului mântuirii și a darului vieții veșnice este credința. Ea este mâna care apucă darul oferit de Dumnezeu.

Acum Dumnezeu nu poate permite, ca un om să calce pe teritoriul harului și binecuvântării fără ca mai întâi El să nu facă o lucrare divină în inima și conștiința lui prin Duhul Sfânt, care

conduce pe om să-și vadă propriul eu așa cum îl vede Dumnezeu, și apoi îl conduce mai departe să vadă și prin credință să apuce ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru el în Hristos Isus.

Prin credința în vestea bună primim mântuirea. Dar aceasta nu înseamnă că credința în sine mântuiește, numai Mântuitorul Însuși mântuiește; El este subiectul credinței, »... pentru că știu în Cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea« (2 Timotei 1,12).

Să nu faci credința ta mântuitor al tău, căci Domnul Isus Hristos este singurul care poate mântui. Credința Îl primește și se încrede în El. Și pentru ca cineva să nu acorde o valoare deosebită venirii lui la Hristos sau credinței lui în El, apostolul adaugă »... și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu«. Este ca și cum apostolul ar fi vrut să spună: „Nici harul, nici mântuirea, și nici măcar credința nu vin de la voi, sau a fost găsite în voi, ci totul vine de la Dumnezeu«.

Despre un evanghelist, care a condus multe suflete la Mântuitorul Isus Hristos, se povestesc următoarele: el a vorbit odată despre mântuirea prin har pe baza credinței fără fapte, când l-a contrazis cineva, care se încredea în faptele sale și în comportarea sa corectă și gândea că el este plăcut înaintea lui Dumnezeu din cauza lucrărilor lui drepte. Dar acest om nu cunoștea adevărul despre sine însuși, că el era un păcătos și avea nevoie de un salvator și un mântuitor. Evanghelistul i-a răspuns astfel: „Dacă tu vei merge în cer, vei fi acolo singurul om drept; căci toți ceilalți sunt păcătoși salvați prin har și cântarea lor de laudă va fi aceasta; ‚Slavă Mielului lui Dumnezeu, care ne-a iubit și care ne-a spălat în sângele Său de păcatele noastre’. Ei vor spune despre Hristos: ‚Ai fost înjunghiat și ne-ai cumpărat pentru Dumnezeu cu sângele Tău.’ Dar tu, prietenul meu, nu vei putea spune niciodată așa. Cântarea ta de laudă se va auzi cam în felul acesta: ‚Slavă să-mi fie mie, căci prin faptele mele bune și purtarea mea corectă m-am făcut potrivit pentru cer!’ Îngerii însă, când te vor auzi cum te lauzi și te glorifici singur, fără îndoială te vor arunca în cea mai adâncă prăpastie.”

Dar păcătoșii, care sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu, nu se laudă singuri, ci ei laudă pe Domnul și harul Său. »Sufletul meu se va lăuda în Domnul« (Psalm 34,2).

O creație nouă

Versetul 10: »Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.«

Să stăm o clipă liniștiți, ca să vedem ordinea divină minunată: Cu toate că mântuirea noastră este numai prin har și nu prin fapte, Dumnezeu a pregătit fapte bune pentru cei mântuiți prin har, pentru ca ei să umble în ele.

Deci este de o deosebită importanță să cunoaștem diferența uriașă care există între învățătura falsă, care spune: „Lucrează, ca să fi mântuit”, și învățătura adevărată a Evangheliei, care spune: „Lucrează, pentru că ești mântuit prin har”; sau între „lucrează, și vei trăi” și „lucrează, pentru că trăiești”.

Credincioșii adevărați sunt lucrarea lui Dumnezeu; în Hristos Isus ei au fost făcuți o creație nouă. Vechea creație este stricată și nu folosește la nimic. Nici nu există vindecare pentru ea, ea nu poate fi îmbunătățită, căci »pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate. Și cei care sunt în carne nu pot să-I placă lui Dumnezeu.« (Romani 8,7-8). De aceea Dumnezeu nu S-a gândit niciodată să îmbunătățească această natură stricată; ci El a judecat-o la crucea lui Hristos și în locul acesteia ne-a dat o natură nouă pe baza lucrării înfăptuite de Fiul Său preaiubit. Astfel El a judecat vechea natură în moartea lui Hristos și pe noi, prin faptul că L-a înviat pe Hristos prin slava Tatălui »ca pe Întâiul născut dintre cei morți« și L-a făcut Cap al unei generații noi, ne-a înviat împreună cu El, pentru ca noi acum să putem umbla în noul vieții. Este o viață nouă, cu totul

diferită de viața veche. »Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.« (2 Corinteni 5,17).

Dumnezeu a creat vechea creație prin Cuvântul Său: »Prin credință pricepem că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că cele văzute n-au fost făcute din cele care se arată« (Evrei 11,3). Însă numai creația nouă este spre buna Lui plăcere și va fi în toată veșnicia spre lauda slavei Sale. L-a costat un preț inimaginabil de mare, deoarece El »pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El« (2 Corinteni 5,21).

Noi am fost creați în Hristos Isus pentru fapte bune, »pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele«. Așa după cum Dumnezeu ne-a predestinat pentru înfiere prin Isus Hristos pentru Sine (capitolul 1,5), tot așa El a pregătit mai dinainte fapte bune, pentru ca noi să umblăm în ele. Aici nu este vorba de fapte cu caracter legalist, ci de fapte cu caracter ceresc – caracterul harului. Harul ne învață »să trăim cu cumpătare și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent« (Tit 2,12).

Faptele pregătite de Dumnezeu mai dinainte sunt roadele noii creații – sau cu alte cuvinte – natura divină, ai cărei părtași am devenit noi. Aceste roade iau naștere în noi prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, pentru ca noi să umblăm în aceste fapte bune – nu pentru a împlini o anumită datorie sau prescripție religioasă – ci din dragoste fierbinte față de Dumnezeu și Tatăl nostru și față de Domnul nostru Isus Hristos, care ne-a iubit mai întâi pe noi.

Dumnezeu a dat odinioară poporului Său pământesc Israel Legea. Ei gândeau că pot să împlinescă cerințele ei, dar au greșit. Legea era o piatră de încercare pentru inima omenească, pentru ca să devină vizibil incapacitatea totală a omului de a satisface cerințele unui Dumnezeu sfânt. Legea nu a fost ceva hotărât mai dinainte de Dumnezeu, în care noi să trebuiască să umblăm. »Atunci pentru ce este Legea?« Răspunsul este; »Ea a fost adăugată din cauza călcărilor de lege, până urma să vină „Sămânța” (Isus)« (Galateni 3,19).

Adevăratul credincios a fost eliberat de Lege, pentru ca acum el să trăiască pentru Dumnezeu. El a fost omorât față de Lege, »ca să fie al Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu« (Romani 7,4). Cât de prețios este locul și poziția credinciosului, și anume nu numai cu privire la privilegiu, ci și cu privire la obligațiile și slujba lui. Deci în timp ce alegerea noastră și binecuvântările noastre erau de la început în planul și hotărârea lui Dumnezeu, tot așa El a pregătit și ordonat faptele bune – înainte chiar să existăm noi -, pentru ca noi să umblăm în ele.

Această secțiune a început cu „umblarea” (versetele 1-2) și se termină tot cu „umblarea” (versetul 10). Însă ce diferență uriașă între prima umblare și ultima! Primele versete ale acestui capitol ne arată umblarea noastră de odinioară, pe când eram morți spiritual – morți în greșeli și păcate. Versetul al zecelea ne arată umblarea noastră ca aceia care au fost aduși la viață și sunt o creație nouă, o umblare în fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte. Dacă noi am fost strămutați cu Hristos în locurile cerești – și noi suntem strămutați, Dumnezeu să fie glorificat! – atunci avem și privilegiul binecuvântat să umblăm aici coresponzător acestei poziții cerești.

Împăcați cu Dumnezeu într-un trup:

Capitolul 2,11-22

La începutul studiului capitolului 2 ne-am amintit că Duhul Sfânt ne arată în acest capitol despărțirea omului păcătos de Dumnezeu, și anume

1. ca urmare a morții lui spirituale (versetele 1-10)
2. ca urmare a mării lui îndepărtări de Dumnezeu (versetele 11-22).

Diferența între aceste două secțiuni, între versetele 1-10 și versetele 11-22, este clară și precisă. În această a doua secțiune ne este arătat în mod deosebit care a fost poziția de odinioară a credincioșilor dintre națiuni, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus, și care este partea lor acum prin harul lui Dumnezeu, după ce ei au crezut. Ea ne arată și starea și nevoile tuturor oamenilor în general, fără excepție.

Noi știm, că după potop toți oamenii s-au abătut de la adorarea Dumnezeului adevărat și viu, ca să slujească nenumăraților idoli falși. Din acest motiv Dumnezeu a chemat un om, pe Avraam, și l-a făcut pe el și urmașii lui primitorii făgăduințelor Lui și vase ale mărturiei în această lume rea. Dar vai! Urmare neascultării lor și Israel a eșuat în mărturia lui pentru Dumnezeu – o realitate care mai târziu și-a găsit deplina exprimare prin crucea lui Hristos.

În timpul dinaintea crucii lui Hristos și înainte de învierea Lui dintre morți, înainte de înălțarea Lui la cer și coborârea Duhului Sfânt nu existau decât două categorii de oameni; iudeii și păgânii (sau: națiunile); însă după ziua de Rusalii au fost trei categorii de oameni: iudeii, păgânii și Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 10,32). Adunarea constă acum din iudei și păgâni, din aceia care cred în Domnul Isus Hristos.

Excluși de la toate

Versetul 11: »De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne«

Duhul Sfânt vorbește aici despre ceea ce eram noi, înainte de a crede în Isus Hristos; eram dintre „națiuni” și eram numiți „necircumcizie”. Dar acum în Hristos »nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, ... ci Hristos este totul și în toți« (Coloseni 3,11 și Galateni 3,27-28).

Dumnezeu a dat legământul circumciziei mai întâi lui Avraam (Geneza 17,9-14), după aceea seminței lui după el; de aceea iudeii au fost numiți „circumcizie”. Ei priveau cu dispreț națiunile și le numeau „necircumcizie”, (vezi 1 Samuel 17,26.36; 2 Samuel 1,10). Însă mulți iudei, care se lăudau că aparțin circumciziei, erau circumciși numai în exterior, căci inimile lor au rămas necircumcise (Romani 2,25-29).

Versetul 12: »... erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume.«

»Fără Hristos«: aceasta era starea nenorocită în care noi ne găseam »în timpul acela«, cu toate că în această privință între iudei și națiuni nu exista nici o deosebire, căci ei toți erau fără Hristos; națiunile însă sunt privite în mod deosebit în felul acesta, deoarece iudeii posedau modele diferite, prorocii și promisiunii cu privire la venirea lui Mesia. Speranța iudeului din vechiul legământ se baza pe venirea lui Mesia, care va împlini toate făgăduințele divine.

În afară de aceasta toate înfățișările vizibile ale lui Iehova înainte de întruparea lui Hristos erau orientate exclusiv spre iudei; nici Hristos nu a putut fi numit Mântuitorul lumii decât după ce El Și-a dat viața la cruce.

»... înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță«. Națiunile nu aveau absolut nici o parte la binecuvântările și privilegiile poporului lui Dumnezeu din vechime, deoarece Dumnezeu a dat făgăduințele mai întâi lui Avraam și a făcut cu el și cu urmașii lui un legământ pentru împlinirea acestor făgăduințe.

Însă națiunile au fost excluse de la aceste făgăduințe, ele erau străine în ce privește aceste făgăduințe. De aceea noi nu citim niciunde în Vechiul Testament că Dumnezeu ar fi dat națiunilor vreo făgăduință. El a dat desigur făgăduințe cu privire la ele, dar El nu le-a dat personal nici măcar o făgăduință, și nici în noul legământ, despre care citim în Ieremia 31 și

Evrei 8. De asemenea nu găsim niciunde că Dumnezeu ar fi făcut un legământ cu Adunarea, însă a făcut un legământ cu vechiul popor al legământului pentru zilele viitoare.

Cu toate acestea toți cei care cred în Hristos, fie că sunt iudei sau națiuni, primesc binecuvântările spirituale și făgăduințele noului legământ chiar din momentul când noi ne punem încrederea în Hristos și în lucrarea Lui deplin valabilă de la cruce. În Hristos totul a devenit al nostru: »Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El este Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi« (2 Corinteni 1,20).

»Neavând nici o speranță«: da, omul »fără Hristos« este un om »fără speranță«. Așa cum înainte de venirea Domnului în această lume și înainte de moartea Sa la cruce națiunile erau fără speranță, tot așa astăzi oricine nu ia pe Domnul Isus ca Mântuitor al său este fără speranță. Căci numai în Hristos Dumnezeu ne-a dat »bună speranță prin har« (2 Tesaloniceni 2,16).

Speranța noastră binecuvântată este acum a doua venire a Domnului nostru Isus Hristos, care ne va lua la Sine, pentru ca să fim pentru totdeauna la El: »așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos« (Tit 2,13).

»Fără Dumnezeu în lume«: Pe când națiunile slujeau anumitor idoli și îi adorau, ele erau în adevăratul sens al cuvântului »fără Dumnezeu în lume«; căci »știm că în lume un idol nu este nimic și că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El« (1 Corinteni 8,4-6).

Apropiati

Versetul 13: »Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.«

Vedem aici în ce fel minunat Dumnezeu a ieșit în întâmpinarea stării noastre ca păgâni și ne-a dăruit în Hristos harul Său bogat. Vedem și marea diferență dintre trecutul nostru nenorocit și poziția actuală binecuvântată și minunată, care a devenit acum partea noastră prin lucrarea deplin valabilă a lui Hristos.

Când în prima parte a capitolului nostru apostolul Pavel a făcut o comparație între trecutul iudeilor și păgânilor și poziția lor actuală, după ce ei s-au încrezut în Hristos, el s-a referit la grija minunată, demnă de adorare a lui Dumnezeu față de ei în marea Sa îndurare, în multa Lui dragoste și harul Lui bogat, prin cuvintele: »Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare« (versetul 4). Aici el face o altă comparație, arată un alt contrast: »Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.«

Iudeii au posedat oricum ceva, prin care se puteau apropia de Dumnezeu pe baza legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei și pentru care ei s-au obligat să-i împlinescă cerințele. Națiunile dimpotrivă erau »departe« în ceea ce privește acest legământ. Dar deoarece iudeii au eșuat în împlinirea obligațiilor legământului – un legământ pe baza faptelor -, au ajuns și ei sub sentința »departe« de Dumnezeu; »pentru că nu este deosebire; pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu« (Romani 3,23). În felul acesta mântuirea este exclusiv prin har, și anume atât pentru iudei cât și pentru națiuni, fără să se aibă în vedere fața persoanei.

Singura bază pentru această mântuire este jertfa unică, jertfa Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea este acum partea tuturor acelor care prin credință se bazează pe această jertfă deplin valabilă.

Odinioară eram departe, dar acum noi, care suntem în Isus Hristos, am fost apropiați prin sângele lui Hristos.

Nu există nici o îndoială, că cea mai mare nedreptate, care s-a făcut vreodată în lume, a fost omorârea Domnului nostru Isus Hristos și vărsarea sângelui Lui scump. În această crimă iudeii și

păgânii au fost una. Moartea Sa și vărsarea sângelui Său prin mâna oamenilor criminali a revelat cel mai îngrozitor păcat, pe care omul a fost capabil să-l facă. Dar în același moment Dumnezeu S-a revelat în dragostea Lui incomparabilă și în harul Lui care întrece orice pricepere. Crucea este punctul culminant al dușmăniei și stricăciunii inimii omenești; ea este totodată și punctul culminant al revelării dragostei nemărginite a lui Dumnezeu. Sulița, care a străpuns coasta Domnului, depune mărturie despre răutatea omului. Dar sângele curs din coasta străpunsă vorbește despre dragostea lui Dumnezeu și de harul Lui bogat. Da, din coasta Lui străpunsă a curs atât sângele care ne curățește de toate păcatele noastre, cât și apa curățitoare dătătoare de viață.

Cât de bogat este totuși acest har, care se înalță peste toate nelegiuirile și greșelile noastre, așa că noi, cei de departe, odinioară păgâni sărmani și nenorociți, străini și dușmani ai lui Dumnezeu în gânduri și fapte, am fost apropiați de Dumnezeu prin sângele prețios al lui Hristos. Prin har am fost acum așa de apropiați, cum Legea nu putea să aducă pe iudeu.

Dar iudeul, care crede în Hristos, obține același loc de apropiere de Dumnezeu ca și credinciosul dintre națiuni; și anume pe baza sângelui Domnului Isus Hristos. El este Dumnezeu, dar Cuvântul a devenit carne. Și sângele Lui vărsat este acum efectiv și de o valoare așa de nemărginită, că numai Dumnezeu poate să-l prețuiască. Astfel noi suntem acum apropiați prin sângele lui Hristos, și anume într-un mod absolut.

Acum nu mai există nici o depărtare, care ar putea să ne despartă de El; și de aceea este imposibil ca noi să fim în vreun moment oarecare mai aproape de El, decât suntem deja acum.

Este oare fiecare credincios adevărat conștient de acest privilegiu binecuvântat? Ne bucurăm noi practic de apropierea noastră de Dumnezeu? Poziția noastră ca apropiați se întemeiază pe jertfa Domnului nostru Isus Hristos, »prin sângele lui Hristos«. Dar a te bucura de aceasta este o altă chestiune, căci aceasta depinde de părtășia noastră practică cu El. Este părtășia noastră cu Dumnezeu, Tatăl nostru, și cu Fiul Său, Isus Hristos, intimă și permanentă? Să fim totdeauna veghetori în rugăciune, ca să ne putem bucura de apropierea noastră de El. »Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu« (Psalm 73,28).

Hristos, pacea noastră

Versetul 14: »Pentru că El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii,«

Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși pacea noastră. Cât de grandios este acest adevăr dumnezeiesc minunat! Pacea noastră nu este numai în bucuriile noastre, cu care ne bucurăm, și care probabil se pot clătina sau pierde. Nu, Hristos Însuși, El Însuși este pacea noastră de nezguduit. Este privilegiul nostru să ne odihnim în credință pe El, așa că practic noi putem să ne bucurăm în El ca pace a noastră. El Însuși este subiectul bucuriei noastre.

Da, este privilegiul nostru, să ne bucurăm tot timpul în El, prin aceea că avem părtășie cu El și stăm în apropierea Lui. Este privilegiul nostru să ne bucurăm cu o bucurie negrăită și strălucită. Dar realitatea cea mai prețioasă este, că Domnul nostru Isus Hristos Însuși este pacea noastră. Noi nu citim în Cuvântul lui Dumnezeu, că El este bucuria noastră, sau că Dumnezeu este numit Dumnezeul bucuriei. Dar El este numit de mai multe ori Dumnezeuul păcii, deoarece El era Acela care a făcut această pace, prin aceea că a dat pe Fiul Său preaiubit la cruce.

Domnul nostru Isus Hristos, care este pacea noastră veșnică, a făcut pe toți credincioșii – atât pe cei dintre cei tăiați împrejur cât și pe cei dintre națiuni – una în Hristos. Iudeii, care au făgăduințele și legămintele, și națiunile, care erau foarte îndepărtate, au devenit acum un trup, deoarece Hristos a murit la cruce pentru ei toți.

»... și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii«. Prin Legea ceremonială Dumnezeu a ridicat un zid de despărțire între poporul Său pământesc Israel și păgânii necircumciși. Dar Domnul nostru

Isus Hristos a sfârșit prin moartea Sa zidul intermediar al îngrădirii (compară cu Faptele Apostolilor 10,28).

Făcuți una

Versetul 15: »... după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiești, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace;«

Este foarte important să înțelegem ce vrea să se spună aici, și anume, că Hristos, care S-a dat singur pe Sine Însuși la moarte și a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn, a înlăturat vrăjmășia, aceasta este Legea poruncilor în orânduiești. Dumnezeu a dat iudeilor Legea și diferite rânduiești, care îi despărțeau și îi puneau deoparte de celelalte națiuni. Dar urmarea tristă a acestui fapt era, că inimile lor s-au umplut de mândrie, prejudecăți și dușmănie față de păgânii care nu se puteau lăuda, că au primit o Lege de la Dumnezeu.

»Blestemat este oricine nu stăruie în toate cele scrise în Cartea Legii, ca să le facă!« (Galateni 3,10). Însă iudeii, care se cred mult mai superiori decât națiunile, deoarece ei sunt poporul ales al lui Dumnezeu, și pentru că Dumnezeu lor le-a dat Legea cu rânduieștile ei felurite, nu înțeleg, că ei înșiși sunt sub acest blestem, deoarece ei au încălcat Legea. Însă Domnul nostru Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit blestem al lui Dumnezeu, prin aceea că a murit în locul nostru pe cruce; căci stă scris: »Blestemat este oricine este atârnat pe lemn!« (Galateni 3,13) Prin moartea Sa, și prin faptul că El a purtat judecata care ni se cuvenea nouă, El a îndepărtat în carnea Sa Legea poruncilor în orânduieștile ei.

Orice păcătos, care ia pe Hristos ca Mântuitor al său, devine una cu El. Dumnezeu Îl privește atunci ca mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El. În felul acesta în mod deosebit iudeul, care înainte de credința lui în Hristos era sub stăpânirea și blestemul Legii, devine deplin eliberat de aceasta prin credința în Hristos, deoarece Hristos l-a eliberat de blestemul Legii: el nu mai este supus Legii, aceasta înseamnă că Legea poruncilor și rânduieștilor nu mai are stăpânire, nici o pretenție de la el. »... pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou«. Dumnezeu, Fiul, care era la început, - Cuvântul (Logos), care a făcut toate, și fără de care nu există nimic care a fost făcut, - El a creat omul din țărâna pământului și a suflat în nările lui suflarea de viață și l-a așezat peste toate lucrările mâinilor Sale. Dar ca urmare a neascultării lui, omul a pierdut aceste privilegii. Acum Domnul Isus a creat în Sine Însuși un om nou. Toți cei dintre iudei și păgâni care cred în El, El i-a creat ca un om nou, aceasta înseamnă Adunarea, care este Trupul Său, și El este Capul ei glorificat.

Noi nu trebuie să uităm, că aceasta este o poziție cu totul nouă, pe care niciodată nu au posedat-o nici națiunile „îndepărtate” și nici iudeii, care în raport cu acestea erau „aproape”. Acum însă, amândoi, ca urmare a credinței lor în Hristos, sunt părtași ai acestei binecuvântări, o binecuvântare pe care ei mai înainte niciodată nu au putut s-o obțină.

Domnul Isus Însuși a poruncit ucenicilor Săi înainte de moartea Sa pe cruce, să se țină despărțiți de națiuni și să nu intre în nici o cetate a Samariei (Matei 10,5-6). Tot așa a dat de înțeles femeii siro-feniciene, că El a fost trimis numai la oile pierdute ale casei lui Israel. Căci această femeie venise la El, vrând să ia în posesiune făgăduințele Lui ca »Fiu al lui David«. El i-a răspuns public, că ea nu are nici o parte la aceste făgăduințe. Dacă ea l-ar fi adresat ca »Fiu al lui Dumnezeu«, cu siguranță El nu ar fi întârziat să-i împlinească dorința; dar ca »Fiu al lui David« El era numai pentru Israel, nu pentru națiuni.

Ce frumoasă a fost atitudinea acestei femei, atunci când a recunoscut adevărata ei poziție, ca ne aparținând lui Israel și a răspuns: »Da, Doamne, dar și cățeei mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor«. Prin aceasta ea a recunoscut, că ea ca păgână nu avea nici un drept la acele făgăduințe. Dar acum, prin harul care este în Hristos Isus, au fost revărsate peste ea binecuvântările dumnezeiești bogate: »O, femeie, mare este credința ta; fie-ți după cum dorești« (Matei 15,27.28).

Și un alt păgân a venit la Domnul, centurionul din Matei 8,5-15; ambele persoane prin credința lor au făcut pe Domnul să se uimească.

Această epistolă ne arată mai întâi, că națiunile erau departe de Dumnezeu și de poporul Său pământesc; dar ea ne arată și, că crucea lui Hristos a înlăturat toate aceste diferențe. Nu mai puțin crucea lui Hristos descoperă, că iudeii în ceea ce privește privilegiile lor erau mult mai vinovați decât națiunile, deoarece ei au lepădat pe Mesia și Împăratul lor și L-au răstignit. În mod deosebit au fost marii preoți și conducătorii poporului, care fiind cei mai setoși de sânge au cerut răstignirea Domnului Isus. Nici o împietrire a inimii nu este mai mare ca aceea a unui om nemântuit, dar religios.

Domnul Isus – mulțumiri Îi fie aduse pentru aceasta – în carnea Sa a înlăturat dușmănia, »ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace«. Prin moartea Sa El a făcut o pace dublă: pace între om și Dumnezeu, și pace între credincioșii dintre iudei și dintre păgâni, care până atunci erau despărțiți unii de alții prin zidul din mijloc al îngrădirii.

Împăcat cu Dumnezeu

Versetul 16: »... și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmașia.«

Crucea lui Hristos este singurul mijloc de vindecare, dumnezeiesc și desăvârșit, a stării nenorocite a omului; căci păcatul desparte pe oameni nu numai de Dumnezeu, ci și de semenii lui. Dacă primul păcat, în care a căzut omul, a avut ca urmare despărțirea de Dumnezeu și dușmănie împotriva Celui Atotputernic, cel de-al doilea păcat, care ne este relatat în Sfânta Scriptură, ne arată despărțirea omului de semenul lui și o stare de mânie și dușmănie față de el. Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.

Omul are deci nevoie în primul rând să se împace cu Dumnezeu, dar apoi și cu semenul său. Domnul Isus este singurul care prin crucea Sa ne poate împăca cu Dumnezeu și cu oamenii. Hristos a omorât dușmănia prin cruce, prin aceea că El a ocupat locul nostru în judecata pentru vina noastră.

Tocmai prin crucea lui Hristos s-a revelat dragostea lui Dumnezeu față de noi, dușmanii lui Dumnezeu. »Și toate sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a dat slujba împăcării: anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării« (2 Corinteni 5,18-19). »Pentru că întregii plinătați a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împace toate față de ea, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui« (Coloseni 1,19-22).

Hristos a înfăptuit ceea ce sufletul lui Iov își dorea așa de fierbinte, și ce nu putea găsi - »un mijlocitor care să-și pună mâna peste amândoi« (Iov 9,33).

A vestit pacea

Versetul 17: »El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce erați departe și pace celor ce erau aproape.«

Isus Hristos, Domnul nostru, a venit El Însuși pe pământul acesta și a vestit pacea. Raza de acțiune a vestirii Sale este astăzi mult mai mare decât în zilele vieții Lui pe pământ; căci astăzi El

vestește prin Evanghelia pacea pentru iudei și pentru păgâni »prin Duhul Sfânt trimis din cer« (1 Petru 1,12).

Domnul a făgăduit ucenicilor Săi înainte de înălțarea Sa la cer, că El le va trimite pe Duhul Sfânt, și le-a poruncit să meargă în toată lumea și să vestească Evanghelia la toată creația (Marcu 16,15). Vestirea lor să nu se limiteze la oile pierdute ale casei lui Israel, ci să se îndrepte spre orice națiune de pe pământ. El a venit și a vestit pacea, vouă, celor de departe, aceasta înseamnă păcătoșilor dintre națiuni, care erau prinși în întineric total și neștiință, și vouă, celor de aproape, aceasta înseamnă iudeilor, cărora le-a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, la care se găsea lumina cunoașterii lui Dumnezeu – o lumină, pe care națiunile nu o cunoșteau deloc. Amândoi au luat parte la crima cea mai îngrozitoare a răstignirii Domnului slavei. Dar în dragostea Sa care se revarsă, a vestit pace la amândoi, celor de departe și celor de aproape.

Acces prin Duhul

Versetul 18: »Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, printr-un singur Duh.«

Toate planurile lui Dumnezeu referitoare la părtășia copiilor Săi sunt întemeiate pe Persoana mult-lăudată a lui Hristos și pe lucrarea înfăptuită de El la cruce. Ah, câte motive avem noi să-L preamărim! Căci numai prin El toți credincioșii dintre iudei și națiuni au acces la Tatăl prin Duhul.

Sub primul legământ nu exista acces direct și nici o apropiere a omului de Dumnezeu, căci perdeaua, care încă nu era ruptă, era o indicație divină, că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis. În timpul acela Dumnezeu era un Dumnezeu care Se ținea ascuns (Isaia 45,15). Când Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să se urce la El împreună cu Aaron și fiii lui și șaptezeci dintre bătrânii lui Israel, El le-a spus: »Să vă închinați de departe« (Exod 24,1). Aceasta era așa, deoarece Dumnezeu încă nu rezolvase pe deplin problema păcatului, așa cum El a făcut-o acum în moartea Domnului nostru Isus Hristos. Acum însă noi toți avem acces printr-un Duh la Tatăl. Dumnezeu a dat pe Duhul Sfânt tuturor celor care cred în Fiul Său; »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați printr-un singur Duh«. (1 Corinteni 12,13) Acolo unde Legea făcea dintotdeauna o diferențiere între iudei și păgâni, Domnul Isus Hristos prin crucea Sa a îndepărtat toate diferențele; și Duhul Sfânt, care a fost trimis pe pământ în ziua de Rusalii, a strâns pe toți credincioșii într-unul și a făcut din ei mădulare ale unui singur trup. »Căci nu este nici o deosebire ...« (Romani 3,22).

Cât de prețioase sunt privilegiile creștinului adevărat! Căci lui i s-a dat onoarea cea mai mare, să se apropie de Tatăl prin lucrarea și călăuzirea Duhului Sfânt care locuiește în el. Este Duhul Sfânt care ne-a dat certitudinea că suntem fii ai lui Dumnezeu Tatăl (Romani 8,15-16). El ne călăuzește și să ne apropiem de Tatăl pe baza lucrării Domnului nostru Isus Hristos. Să nu neglijăm această binecuvântare mare, binecuvântarea de a avea acces la Tatăl în puterea Duhului Sfânt și pe baza lucrării înfăptuite de Isus Hristos la cruce!

Concetățeni cu sfinții

Versetul 19: »Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu,«

În studiile noastre anterioare ale acestei epistole am văzut, că apostolul, atunci când se referea la credincioșii dintre națiuni, a spus »voi«; când însă s-a adresat credincioșilor dintre iudei, a spus »noi«; căci apostolul Pavel era el însuși un credincios dintre iudei, de aceea a spus: »noi,

care am sperat dinainte în Hristos» (capitolul 1,12). Credincioșilor dintre națiuni, dimpotrivă, le-a spus: »în care și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului« (capitolul 1,13).

Când însă el aici se adresează credincioșilor dintre națiuni, el spune: »Dar acum ...« (versetul 13), odinioară erați »străini de legămintele promisiunii« (versetul 12). Voi nu aparțineți poporului lui Dumnezeu din vechime, ci erați »străini« de drepturile de cetățenie ale lui Israel.

Israel a eșuat în responsabilitatea lui și a devenit »Lo-ami«, aceasta înseamnă »nu poporul Meu« (Osea 1,9; 1 Petru 2,10). Dar Dumnezeu a chemat dintre ei o rămășiță după alegerea harului (Romani 11,5), care constă din aceia care cred în Domnul Isus Hristos. Ei au devenit acum pietre vii în casa lui Dumnezeu. În același fel și credincioșii dintre națiuni intră prin harul lui Dumnezeu în aceeași poziție, pentru ca de acum încolo să nu mai fie »străini și fără drept de cetățenie«, ci »împreună-cetățeni cu sfinții«.

Cuvântul »sfinți« se referă aici nu la Israelul după carne, ci la acei israeliți care au crezut în Domnul Isus Hristos. Deci când aici se vorbește despre »împreună-cetățeni cu sfinții«, aceasta înseamnă, că credincioșii dintre națiuni, care cred în Domnul Isus și în felul acesta sunt uniți cu El prin Duhul Sfânt, au devenit concetățeni cu frații lor dintre iudei, care de asemenea cred în Domnul Isus Hristos. Domnul Isus Însuși S-a referit la acest adevăr, atunci când a spus: »Și am alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, și vor auzi glasul Meu; și va fi o singură turmă, un singur păstor« (Ioan 10,16).

Cuvântul »sfânt« desemnează un om, care este pus deoparte pentru Dumnezeu și este închinat Lui. Aici nu este vorba în primul rând de partea practică, cu toate că și aceasta este de cea mai mare importanță. Mulți își imaginează prin »sfinți« oameni care au ajuns pe cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii în sfințenie. Dar desigur aceasta este o părere absolut greșită. Orice persoană, care își pune încrederea în Domnul Isus Hristos și în deplina valabilitate a lucrării Sale pe cruce, devine proprietate a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos și în felul acesta devine un sfânt înaintea Lui. În timp ce fiecare creștin este chemat de Dumnezeu să trăiască o viață de sfințenie practică, el nu devine un sfânt prin faptul că trăiește o viață sfântă, ci pentru că Dumnezeu ne-a făcut sfinți și ne-a făcut ca unii care sunt fără vină înaintea Lui prin jertfa lui Isus Hristos (Evrei 10, 10-14). Este însă și datoria noastră mare să corespundem practic stării care ne-a fost dată și să trăim o viață sfântă.

Oameni din casa lui Dumnezeu

»Voi sunteți ... oameni din casa lui Dumnezeu«. Ce minunat este aceasta! Noi nu suntem numai cetățeni cu sfinții, ci noi am devenit și membrii ai familiei cerești. Așa cum noi ca mădulare ale trupului Său am fost uniți cu Hristos, tot așa noi am fost primiți de Dumnezeu, Tatăl, ca și copii preaiubiți și prin aceasta am fost așezați într-o poziție mult mai minunată decât a îngerilor. Noi nu citim niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu, că îngerii ar fi »colocatori ai lui Dumnezeu«. Ei sunt într-adevăr numiți »fii ai lui Dumnezeu«, deoarece ei sunt creaturile Lui (Iov 38,7). Dar ei nu sunt colocatori ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă ei sunt slujitori ai acestei case. »Nu sunt toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea?« (Evrei 1,14).

Cât de mare a fost totuși prețul, pe care Dumnezeu l-a plătit, ca să ne facă colocatori ai casei Sale, ca să ne ducă în slava Lui veșnică! »Pentru că I (lui Dumnezeu) se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mântuirii lor« (Evrei 2,10).

De aceea să nu uităm niciodată că orice privilegiu ne obligă să trăim așa fel cum se cuvine acestui privilegiu. Dacă noi suntem acum colocatori ai lui Dumnezeu, să nu uităm niciodată, că este scris: »Sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci« (Psalm 93,5) și »Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu« (2 Corinteni 7,1).

Fundamentul

Versetul 20: »... fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși,«

Duhul Sfânt ne arată aici o altă relație binecuvântată între Hristos și Adunare. În capitolul 1 am văzut deja această relație în imaginea unui »trup«, ale cărui mădulare sunt credincioșii adevărați, Hristos fiind Capul înviat și glorificat în cer. Aici este prezentată aceeași relație în imaginea unei clădiri – toți credincioșii adevărați sunt pietre vii în această clădire, Domnul nostru Isus Hristos este »Piatra de unghi« în această clădire. Temelia acestei clădiri este predica apostolilor și profeților. Cu siguranță noi înțelegem, că »... zidiți pe temelia apostolilor și profeților« nu înseamnă că aceștia în ei înșiși constituie temelia. Este destul de clar, că numai »Domnul nostru Isus Hristos« este temelia. »Pentru că nimeni nu poate să pună altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos« (1 Corinteni 3,11). El este atât temelie cât și piatră de unghi.

Să observăm că profeții amintiți aici nu sunt profeții Vechiului Testament. Este desigur adevărat că Duhul lui Hristos era în aceștia și prin mărturii minunate au arătat spre persoana Sa binecuvântată. Să ne gândim numai la profetul Isaia, care a prorocit despre persoana lui Hristos, vorbind despre nașterea Lui dintr-o fecioară și despre viața Lui unică în felul ei de smerire, pe care El urma s-o trăiască în lumea aceasta. Cât de minunat a scris Isaia despre suferințele și despre moarte de ispășire a lui Hristos (în capitolul 53)! Găsim lucruri asemănătoare și în profețiile lui Ieremia, Zaharia, Mica și alții, »care au profețit despre harul arătat față de voi, cercetând spre care sau ce fel de timp arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, mărturisind dinainte patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea« (1 Petru 1,10-11).

Însă Dumnezeu nu Își clădește Adunarea pe fundamentul Vechiului Testament, ci pe temelia nouă și minunată a unui Hristos înviat și glorificat. Cu privire la taina lui Hristos se spune categoric, că ea »în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh« (Efeseni 3,5). În același fel se spune despre timpul de după înălțarea Sa la cer: »Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători« (Efeseni 4,11). Din toate acestea rezultă clar că profeții amintiți aici sunt profeții Noului Testament; căci unii scriitori ai cărților Noului Testament, de exemplu Marcu și Luca și alții, nu erau apostoli, ci erau profeți. Hristos i-a delegat pe ei și pe apostoli la început, ca ei să pună temelia, prin aceea că ei au prezentat pe Hristos în predicarea Evangheliei minunate.

Piatra de unghi

»Piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși«. Avem aici adevărul important și fundamental; căci dacă Domnul a dat pe unii apostoli și pe alții profeți și i-a folosit, ca prin vestirea Evangheliei Sale să înființeze Adunarea, dacă noi și astăzi posedăm scrierile lor inspirate divin, pentru care mulțumim lui Dumnezeu, ei nu sunt nimic altceva decât numai oameni, care nu puteau rămâne în această lume. Dar Domnul nostru Isus Hristos este El Însuși piatra de unghi, care străbate toată clădirea, de la început și până la sfârșit. »Isus Hristos este același ieri și azi și în veșnicie.« (Evrei 13,8)

Domnul Isus a arătat spre adevăr, atunci când a întrebat pe ucenicii Săi: »Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?« Petru a răspuns: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu«. Atunci Domnul i-a zis: »Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile locuinței morților nu o vor învinge.« (Matei 16,16-18). Nu există nici o îndoială cu privire la cine se referă »stânca«, pe care El Își va clădi Adunarea; este Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Acesta este adevărul important, binecuvântat, pe care Petru

I-a învățat de la Domnul, și la care mai târziu el revine în prima sa epistolă, accentuându-l, când spune despre Hristos, că El este Piatra vie, Piatra unghiulară prețioasă, aleasă de Dumnezeu (capitolul 2,4.6), și »Cap de unghi« (versetul 7). Domnul Însuși, în discuția Lui cu marii preoți și bătrânii poporului în Matei 21, S-a referit la același adevăr, că El este Piatra, care a fost lepădată de zidari – dar care a devenit Piatra de unghi, citând locul din Psalmul 118,22-23 (compară și profețiile referitoare la El din Isaia 28,16; Zaharia 4,7).

Un templu al lui Dumnezeu

Versetul 21: »în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul,«

Ce minunat, că noi găsim aici garanția dumnezeiască, de nezgduit și sigură pentru prosperitatea acestei zidiri sfinte! Fiecare credincios este introdus ca o piatră vie în această clădire și consolidat, în care Isus Hristos Însuși este piatra de unghi și în El întreaga zidire este îmbinată împreună.

Această clădire crește spre a fi un templu sfânt în Domnul. Cuvântul »crește«, ca un proces permanent, ne arată că acest templu în Domnul nu este încă terminat. Când însă va fi terminat, cât de minunată va fi atunci locuința lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos în toate veacurile care vor veni!

Dacă medităm la acest adevăr binecuvântat, că noi suntem pietre vii în această clădire dumnezeiască, în acest templu sfânt în Domnul, nu ne conduce aceasta la recunoașterea necesității absolute, ca noi să trăim acum o viață sfântă de dăruire, da, o viață curată și închinată lui Hristos?

În 1 Corinteni 3,16 apostolul Pavel arată că credincioșii sunt templul lui Dumnezeu: »Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?« În cea de-a doua lui scrisoare adresată corintenilor el spune: »Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”.« (2 Corinteni 6,16). Aceasta este cauza pentru care Pavel în versetele următoare insistă: »De aceea: „Jeșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți”, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice”, spune Domnul Cel Atotputernic. Având deci aceste promisiuni, preaiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu.« (2 Corinteni 6,17-7,1)

O, de am practica acest privilegiu minunat și binecuvântat și de am fi conduși să ducem o viață de despărțire lăuntrică a inimii de tot ce nu este de la Hristos și nu este spre slava Lui!

O locuință a lui Dumnezeu

Versetul 22: »... în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.«

Cât de prețioasă a fost odinioară Domnului locuința Sa pe acest pământ în Ierusalim! Templul – cu toate că este un model minunat al lui Hristos – era construit numai din lucruri materiale și temporale.

Dar acum în perioada actuală a harului, Dumnezeu locuiește pe pământ în toată satisfacția și slava și în binecuvântarea Sa bogată, și care rămâne, prin Duhul Sfânt, care Și-a făcut locuință în toți credincioșii adevărați. Lucrarea Duhului Sfânt este acum să strângă pe copiii lui Dumnezeu și să-i facă o locuință a lui Dumnezeu. Duhul Sfânt locuiește în Adunare și în felul acesta o face

un templu al lui Dumnezeu. Dar El locuiește și în fiecare credincios în parte – și acesta este un adevăr prețios și binecuvântat; însă despre ce este vorba aici, este faptul, că El locuiește corporativ în credincioși ca Adunare a lui Hristos și în felul acesta El o face »o locuință a lui Dumnezeu«.

Ce realitate minunată este aceasta! Dumnezeu așteaptă acum de la noi, ca noi să umblăm în lumina acestui adevăr într-o sfințenie care corespunde acestui adevăr.

Capitolul 3

Revelat lui Pavel

Capitolul 3 al acestei epistole este un fel de intercalare, care are ca temă adevărul fundamental despre „Hristos și Adunarea”. În realitate acesta este un adevăr care stă în centrul acțiunii lui Dumnezeu și a căilor Lui de la început și până la sfârșit. Acest capitol stă între capitolul 2 cu comunicările lui instructive referitoare la adevăr și cuvintele practice de îndemnuri, care încep cu capitolul 4.

Aici apostolul scoate în evidență faptul, că până atunci adevărul binecuvântat despre Hristos și Adunare era o taină, pe care nu a cunoscut-o niciunul din sfinții perioadelor de timp trecute. Ea a fost descoperită apostolilor și profeților Noului Testament abia după înfăptuirea lucrării de răscumpărare și înălțarea lui Hristos la dreapta Tatălui și după coborârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii.

Cu toate că această taină a fost revelată apostolilor și profeților Noului Testament, totuși privilegiul și slujba de a fi arătată și făcută cunoscut Adunării a fost dat în mod deosebit lui Pavel, apostolul lui Hristos glorificat.

Domnul Isus a vorbit deja în Ioan 10 despre oile »Sale«, pe care El le-a scos din curtea lui Israel, și de asemenea despre »alte« oi (care erau dintre națiuni), și că ultimele vor alcătui împreună cu primele »o turmă« sub »un Păstor« (versetele 1-8).

Vedem același adevăr prezentat în viziunea lui Petru, când o față de masă cu tot felul de animale necurate a fost coborâtă din cer pe pământ, o viziune, care vorbea simbolic despre faptul că și dintre națiuni vor fi aduși credincioși la Hristos. Cu toate acestea adevărul dumnezeiesc despre un trup, alcătuit din credincioși atât dintre iudei cât și dintre națiuni, și faptul că Hristos glorificat este Capul acestui trup, era o taină, pe care Domnul a făcut-o cunoscut abia lui Pavel prin revelații deosebite (capitolul 3,3). El a încredințat lui Pavel slujba vestirii acestei taine, și să pună în lumină înaintea tuturor această taină (versetul 8).

În capitolul 2 al epistolei noastre, Pavel a explicat acest adevăr binecuvântat, că toți credincioșii în Hristos dintre iudei și dintre națiuni stau pe același fundament, deoarece în Hristos nu este nici iudeu nici păgân, pentru ca toți să alcătuiască un trup, al cărui Cap este Hristos.

Tocmai vestirea acestui adevăr a dat naștere la împotrivire și dușmănie înverșunată din partea iudeilor; ea a fost cauza atât pentru prigonirea lui Pavel de către iudei (vezi Faptele Apostolilor 22,21-24; 1 Tesaloniceni 2,15; 2 Corinteni 11,24) cât și a faptului că el a fost aruncat în închisoare (Efeseni 3,1).

Pentru credincioșii dintre iudei nu era așa de ușor la început să înțeleagă acest adevăr important, că credincioșii dintre iudei și credincioșii dintre națiuni sunt în aceeași măsură mădulari ale trupului lui Hristos, și că Hristos prin moartea Sa a făcut din cei doi unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, acesta fiind vechea dușmănie care exista între ei.

Nu era ușor de înțeles pentru ei, că Dumnezeu putea să distrugă total ceea ce El mai înainte a instaurat. Cum este posibil, ca Dumnezeu să anuleze acum toate acele diferențe, pe care El Însuși le-a stabilit odinioară între iudei și păgâni, ca să pună deoparte pe poporul Său dintre națiuni, dându-le privilegii, la care națiunile nu aveau nici o parte? Răspunsul este, că pentru fiecare

perioadă Dumnezeu are planurile Sale. El a hotărât perioada Vechiului Testament pentru a face o diferență între poporul Său din vechime și națiuni. Dar acum I-a făcut plăcere să introducă o perioadă nouă, bazată pe lucrarea de răscumpărare a lui Hristos – o perioadă care urma să înlăture toate aceste diferențe din vechime.

Prima parte a acestui capitol explică acest aspect al tainei lui Hristos și arată că națiunile, care cred în Hristos, stau pe aceeași temelie ca și frații lor dintre iudei, și că toți, care au luat pe Hristos ca Salvator și Mântuitor al lor, au devenit *un* trup prin aceasta. Motivul pentru care iudeii nu au putut înțelege acest adevăr constă în faptul că nici Legea, nici profeții, și nici o altă scriere a Vechiului Testament nu a vorbit vreodată despre această taină.

Cuvântul »taină« nu descrie ceva, care este ascuns și neînțeles, ci ceva care până atunci (aceasta înseamnă în Vechiul Testament) nu a fost descoperit. Însă în Noul Testament – și în mod deosebit în această scrisoare – această taină a fost pe deplin revelată.

Dorim să atragem încă o dată atenția, că subiectul acestei taine este »Hristos și Adunarea«. Aceasta înseamnă, nu Hristos singur fără Adunare, și nici Adunarea singură fără Hristos, ci Hristos și Adunarea: »Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare« (capitolul 5, 32).

Mesajul unui întemnițat

Versetul 1: »Pentru aceasta, eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile«

Aici apostolul ne arată foarte clar, pentru ce el era în închisoare - deoarece a vestit acest adevăr prețios, că cei dintre națiuni care cred în Hristos posedă aceleași privilegii binecuvântate ca și credincioșii dintre iudei. De aceea iudeii căutau să se răzbune pe el și l-au urmărit până când în cele din urmă a urmat sentința de întemnițare în Roma.

Cât de minunat că apostolul privește întemnițarea lui nu din punctul de vedere omenesc, ca și cum el ar fi un prizonier al imperiului roman! El o privește mai mult din punctul de vedere al lui Dumnezeu, spunând: »întemnițatul lui Hristos Isus«. Fără îndoială în aceasta constă motivul mângâierii lui cu bucurie. El consideră o mare onoare să fie »un ambasador în lanțuri« (capitolul 6,20).

Preaiubiților, nu avem noi aici o învățătură importantă spre folosul nostru, ca și noi să privim suferințele noastre, greutățile și încercările, care sunt pe cărarea noastră de pelerini, nu dintr-un punct de vedere omenesc, ci din punctul de vedere dumnezeiesc? Atunci inimile noastre vor fi umplute cu pace și mângâiere, atunci vom avea biruință: »... Dar, în toate acestea, suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit« (Romani 8,37).

Cât de uimitor este, că apostolul, căruia i-a fost dată onoarea și privilegiul să scrie această scrisoare, care revelează cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei și ne face cunoscut această taină minunată despre poziția cerească a Adunării și legătura ei cu Hristos, Capul glorificat, era un întemnițat în lanțuri, atunci când a scris scrisoarea.

Patria Adunării este cerul, în Casa Tatălui. Ea este un străin în această lume stricată. De aceea nu este de mirare, că ea este prigonită și i se aduce împotrivire. Și tot așa de puțin este de mirare, că apostolul lui Hristos Cel glorificat – Pavel – trebuia să scrie această scrisoare binecuvântată, în timp ce era un întemnițat legat în lanțuri.

Administrarea

Versetul 2: »... dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi;«

Cuvântul »administrare« înseamnă aici „slujbă” sau „oficiul de administrare”. Apostolul Pavel era vasul ales al lui Dumnezeu pentru revelarea planurilor dumnezeiești referitoare la chemarea Adunării și a poziției și speranței ei cerești.

Desigur este adevărat, că această taină minunată a fost revelată și celorlalți apostoli și profeți ai lui Hristos. Dar ea nu a fost făcută cunoscut Adunării prin ei, ci prin apostolul Pavel. Apostolul spune, că alegerea lui pentru această slujbă – sau această administrare – era harul Său: »... harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat pentru voi...«

Aceasta este valabil și pentru fiecare, căruia Dumnezeu i-a dat un dar de slujire: »... fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu« (1 Petru 4,10). Prin aceasta apostolul Pavel îi asigură pe credincioșii din Efes, că lui i-a fost dată această slujbă a administrării pentru ei, adică pentru credincioșii dintre națiuni.

Făcută cunoscut prin descoperire

Versetele 3+4: »... că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, din care, citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos«

Cuvântul taină este repetat de trei ori în acest capitol. Domnul a făcut cunoscut apostolului Pavel această taină printr-o descoperire deosebită. El nu a primit-o de la Petru, și nici de la un alt apostol, care au fost înainte de el; ci el a primit-o direct de la Însuși Domnul glorificat. Această taină minunată se referă la Hristos și Adunarea Sa, sau cu alte cuvinte: se referă la gloria Domnului nostru preamărit și la binecuvântările noastre ca mădulare ale trupului Său legate între ele printr-o legătură veșnică, care nu poate fi ruptă.

»... după cum am scris mai înainte pe scurt« se referă atât la ceea ce el a scris în capitolul 1,9-14 cât și la capitolul 2, unde el a atins subiectul acestei taine mare. Dar aici în capitolul 3 el dorește să scrie mai detaliat despre aceasta.

Intenția apostolului este, ca credincioșii, când vor citi ce scrie el despre această taină, să înțeleagă și să se bucure și să fie umpluți cu ea. Cu cât ne dedicăm mai mult studiului Cuvântului lui Dumnezeu și ni-L însușim, cu atât mai mult va crește adorarea noastră și privirea cu uimire a Dumnezeului nostru și Tatăl și a Domnului nostru Isus Hristos, pentru harul care s-a revărsat așa de bogat peste noi.

Mai înainte nu a fost descoperită

Versetul 5: »... care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duh;«

Aceste cuvinte ale apostolului ne arată foarte clar, că această taină niciodată n-a fost cunoscută de cineva, cu toate că și în timpurile de mai înainte au fost sfinți evlavioși. Ea a fost descoperită prin Domnul Isus sfinților Săi apostoli și profeți (acelora ai Noului Testament) prin Duhul Sfânt. Dacă vei cerceta fiecare pagină a Vechiului Testament, nu vei găsi pe ele nici un singur cuvânt referitor la această taină binecuvântată și nici o referire directă la binecuvântările cerești și la făgăduințele deosebit de prețioase ale celor ce cred în Hristos dintre iudei și dintre păgâni.

Apostolul subliniază acest adevăr în secțiunea care ne stă în față, cu toate că el a vorbit despre aceasta și în scrisoarea sa adresată credincioșilor din Roma (Romani 16,25-27): »Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ținută ascunsă timp de veacuri, dar arătată acum și prin scrieri profetice,

potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor națiunilor, spre ascultarea credinței – singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.«

Binecuvântări mai mari

Versetul 6: »... că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie,«

Este adevărat, că Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduințe cu privire la binecuvântările pământești pentru națiuni în legătură cu Împărăția de o mie de ani (Geneza 22,18). Însă ce deosebire mare este între făgăduințele date de Dumnezeu lui Avraam pentru națiuni și binecuvântările pentru Adunare, care au venit în Hristos Isus. Este în adevăr o diferență uriașă între făgăduințele despre care au vorbit profeții Vechiului Testament și binecuvântările pentru Adunare din perioada actuală a harului, pe care Duhul Sfânt le-a descoperit în scrierile Noului Testament, și anume:

16. Că credincioșii dintre națiuni au devenit împreună-moștenitori. Căci cu toate că națiunile nu aveau nici o parte la moștenire, la făgăduințele și la binecuvântările pământești, pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam și copiilor lui (Matei 15,21-27), noi am primit totuși acum – preamărit să fie Dumnezeu pentru aceasta! – ca aceia dintre națiuni care au crezut în Hristos, parte la moștenirea cerească în Hristos, împreună cu credincioșii dintre iudei. »Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă, în adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El« (Romani 8,17).
17. Că credincioșii dintre națiuni au devenit din același trup. Aceasta înseamnă că acest trup tainic a fost alcătuit prin puterea Duhului Sfânt din toți cei care cred în Hristos, și că Hristos Însuși este Capul glorificat la dreapta Tatălui.
18. Că ei au devenit și împreună-părtași la făgăduința Sa în Hristos Isus prin Evanghelie. Expresia »promisiune în Hristos« se referă la darul Duhului Sfânt promis de Tatăl și vestit mai dinainte de Hristos apostolilor Săi (Faptele Apostolilor 1,5). Duhul Sfânt a fost dat nu numai credincioșilor dintre iudei, ci și celor dintre națiuni (Faptele Apostolilor 10,45; 11,16-17).

Două slujbe

Versetul 7: »...al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui.«

Apostolul era slujitor sub două aspecte: în primul rând era slujitor al Evangheliei – Evanghelia lui Hristos Cel glorificat. Aceasta este Evanghelia în care el slujea și pe care o vestea printre națiuni, și prin care el a întemeiat multe adunări în unele locuri. Dar în al doilea rând el era și un slujitor al Adunării; căci lui i s-a dat să descopere și să răspândească adevărurile minunate ale Adunării, în mod deosebit acela, că ea este trupul lui Hristos.

Apostolul se referă și în scrisoarea către Coloseni la aceste două aspecte ale slujbei sale, când spune: »... speranța Evangheliei ... al cărei slujitor am devenit eu, Pavel«. Și cu privire la Adunare el spune: »... al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi...« (Coloseni 1,23.25).

După aceea apostolul continuă să ne arate cu cea mai mare claritate, că această slujbă a Evangheliei era după darul harului lui Dumnezeu, care i-a fost dat după lucrarea puterii Lui. Aceasta este proba pentru fiecare slujitor adevărat pentru Dumnezeu: »Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă

Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin.« (1 Petru 4,11)

Bogăția lui Hristos

Versetul 8: »Mie, mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta: să vestesc printre națiuni Evanghelia bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos«

Cât de măreț este acest har care a fost dat lui Pavel! El, cel care mai înainte era un batjocoritor și prigonitor al Adunării lui Dumnezeu, a devenit acum un vas închinat pe deplin lui Hristos, ca să vestească bogăția Lui de nepătruns.

Cât de plăcută este și smerenia și modestia, cu care Dumnezeu a putut să împodobească pe acest apostol binecuvântat, căci atunci când el scrie despre harul lui Dumnezeu, care lucrează în el ca într-un credincios, el se numește »mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții«. Și iarăși, când vorbește despre sine ca apostol în legătură cu slujba sa, el spune: »Pentru că eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli, eu, care nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că am persecutat Adunarea lui Dumnezeu« (1 Corinteni 15,9). Și atunci când vorbește despre sine ca om, el se numește »cel dintâi dintre păcătoși« (1 Timotei 1,15). Fie ca noi toți să urmăm mai mult pe apostolul Pavel în smerenia sa, da, pe Domnul Isus Însuși, care ne spune: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29)!

Cunoașterea poziției noastre cerești și creșterea noastră în harul și cunoștința Domnului Isus Hristos să ne împodobească cu blândețe și smerenie și nu să ne schimonosească prin facerea paradă de noi înșine. Noi nu suntem mai buni sau mai mari decât ceilalți, care probabil nu au primit atât de mult din adevărul Său, așa cum avem noi prin harul lui Dumnezeu.

Apostolul era chemat să vestească printre națiuni bogăția de nepătruns a lui Hristos. Națiunile, care mai înainte au pierit în întuneric și în necunoștința lor totală au slujit idolilor de nimic, trebuiau acum să primească parte la »bogăția de nepătruns a lui Hristos«.

Noi preamărim pe Domnul pentru bogățiile Lui de nepătruns, pe care El le-a dăruit celor care L-au luat ca Mântuitor și Domn al lor! Da, iubite cititor, te bucuri tu, mă bucur eu cu adevărat de aceste bogății nelimitate? Este adevărat, Hristos a devenit sărac, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați (2 Corinteni 8,9). Cât de mare trebuie să fie bogăția Sa, bogăția Sa de nepătruns! Bogăția Sa nu se poate scruta.

Moise la timpul lui a considerat ocară lui Hristos ca fiind o bogăție mult mai mare decât toate comorile Egiptului (Evrei 11,26). Fie ca și noi să fim permanent găsiți în părtășie deplină cu preaiubitul nostru Domn și să ne bucurăm tot timpul practic de El și de bogățiile Lui de nepătruns! Ce experiență minunată este conștienta și savurarea prezenței Sale!

Ascunsă în Dumnezeu

Versetul 9: »... și să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate,«

Facă Dumnezeu, ca fiecare slujitor al lui Hristos să devină conștient de dimensiunea acestor cuvinte ale apostolului și să se bucure cu adevărat de ele! Slujba lui nu se limita numai la cei credincioși, ci ținta lui era să ajungă cu Evanghelia la toți oamenii, să-i lămurească pe toți, pentru ca toți oamenii să cunoască harul lui Dumnezeu, care le oferă nu numai iertarea păcatelor – iertare care se bazează pe deplina valabilitate a jertfei Domnului nostru Isus Hristos – ci le dăruiește și partea de a fi uniți cu Hristos și în Hristos, și să devină mădulare ale trupului Său.

Observă expresia »taina, ascunsă din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate«. Niciunul din sfinții perioadelor de timp din trecut nu a știut nimic despre această taină ascunsă în Dumnezeu. Dar după moartea Domnului nostru Isus Hristos, după învierea Sa dintre morți și înălțarea Sa la cer a venit Duhul Sfânt ca Persoană pe pământ și Și-a făcut locuință în credincioși, ca să le descopere întreaga valoare a lucrării de mântuire și să le facă cunoscut taina ascunsă până atunci.

Făcut cunoscut îngerilor

Versetul 10: »... pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților în cele cerești,«

Vedem aici, că această taină deosebită și minunată a Adunării și poziția ei cerească nu a fost necunoscută numai credincioșilor Vechiului Testament, ci și stăpânilor și autorităților, îngerilor și arhanghelilor.

Însă această taină a fost descoperită acum Adunării, și I-a făcut plăcere lui Dumnezeu s-o facă cunoscut și îngerilor, ca să le descopere și lor o latură nouă a înțelepciunii Sale dumnezeiești. Deja în trecut îngerii au fost martori ai înțelepciunii lui Dumnezeu în unele privințe, în mod deosebit în creație, »când stelele dimineții cântau împreună și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie« (Iov 38,7). Ei au văzut înțelepciunea Sa în varietatea lucrărilor Sale în perioadele trecute și până în perioada actuală a harului.

Acum însă Dumnezeu le-a descoperit ceva cu totul nou, pe care ei niciodată mai înainte nu l-au cunoscut – o taină ascunsă, cunoscută numai de Dumnezeu. Da, Dumnezeu a vrut prin Adunare să facă cunoscut îngerilor înțelepciunea Lui variată. Ah, ce minunată este această poziție, la care Dumnezeu a ridicat Adunarea Sa! Și în același timp cât de mare este responsabilitatea tuturor creștinilor adevărați, din care este alcătuită Adunarea! Ah, sunt puțini cei care au înțeles adevărata poziție a Bisericii, sunt puțini cei care au înțeles planul și voia lui Dumnezeu cu privire la Biserica Sa și umblarea ei în această lume ca martor pentru El.

Umblăm noi în armonie cu voia Sa, pentru ca El să ne poată da exemplu și să fim de învățătură îngerilor? Voia lui Dumnezeu este, ca Adunarea să fie ca o carte, care poate fi citită de îngeri, pentru ca ei să poată cunoaște în noi și prin noi înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu.

Aceasta este deci intenția lui Dumnezeu și responsabilitatea noastră. Nu este intenția lui Dumnezeu să facă cândva cunoscut stăpânilor și autorităților înțelepciunea Sa atât de felurită, când noi vom merge în cer, ci ACUM, în timp ce noi mai suntem încă în lumea aceasta, »pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților în cele cerești«.

Fără îndoială lumea ne va urî, dacă umblăm potrivit cu voia lui Dumnezeu, Tatăl nostru, și voia lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar nu ne este de ajuns să știm, și nu se înalță inimile noastre, să știm că noi suntem subiectul deosebit ale planurilor minunate ale lui Dumnezeu, că îngerii Lui ne înconjoară, și că permanent El privește în jos spre noi cu o dragoste de nepătruns? Nu ne este suficient, că El ne-a dat pe Hristos »viața noastră« - Hristos, »darul nespus de mare« al lui Dumnezeu? Și în afară de aceasta nu ne-a dat El Duhul Său Sfânt, pentru ca El să fie în noi, făcând din noi locuința Sa, templul Său, în timp ce noi mai suntem încă aici pe pământ?

Deci dacă vreunul din îngeri dorește să vadă unde s-a descoperit dragostea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să privească aici pe pământ, trebuie s-o vadă întipărită pe credincioși, chiar și pe cel mai neînsemnat și mai slab. Cine poate înțelege aceasta? Poți tu, pot eu să înțeleg această minune, că Dumnezeu în harul Său ne-a adus atât de aproape de Sine?

Dacă am înțelege cu adevărat scumpătatea și slava acestui adevăr, atunci el ne va conduce la despărțirea totală de tot ce este aici sub soare, de tot ce prin carne ar putea să ne facă să ne reîntoarcem la lucrurile lumii acesteia. Noi am primit cu Hristos un loc și o poziție mult mai înaltă decât a soarelui. De aceea noi ar trebui aici pe pământ să supunem toate lucrurile sentinței

crucii și morții. Ținta și scopul vieții noastre ar trebui să fie numai glorificarea Numelui Domnului nostru Isus Hristos. El trebuie să fie singura noastră bucurie!

Ce posedăm noi în Hristos

Versetul 11: »... după planul veacurilor pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru,«

Toate planurile și gândurile lui Dumnezeu cu privire la Adunarea Sa și la ce El a făcut pentru ea și în ea, El le-a planificat după »planul Său veșnic« în Hristos Isus, Domnul nostru. Preamărit să-I fie Numele minunat pentru aceasta!

Cine citește totdeauna atent și cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu, vă găsi foarte clar în acesta, că planul veșnic al lui Dumnezeu era deja la crearea lumii și în cele din urmă la crearea omului, ca din neamul lui Adam decăzut să-Și ia un popor, să-l facă o creație nouă și să-l unească cu Fiul Său preamărit, pentru ca ei să fie la El și întreaga veșnicie să aibă parte de El și de gloria Sa. Toate acestea El le-a făcut »în Hristos Isus, Domnul nostru« spre glorificarea Sa.

Versetul 12: »... în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El.«

În versetul anterior apostolul a vorbit despre Domnul nostru Isus Hristos ca despre Acela care acum este glorificat în înălțime, singurul în care planul veșnic al lui Dumnezeu s-a realizat și împlinit. Acest plan se referă la binecuvântarea Adunării în identificarea ei cu Hristos, Capul ei glorificat – un adevăr minunat și o realitate minunată prin care, așa cum am văzut, îngerii și arhanghelii pot recunoaște »înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu«.

Dar aceasta nu este tot ce noi am primit în Hristos; căci prin El noi avem și îndrăzneală și acces la Dumnezeu, Tatăl nostru. Noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos și putem să venim în prezența lui Dumnezeu, Tatăl nostru, cu îndrăzneală și deplină încredere, fără teamă și fără frică. Inima Lui se bucură când venim în felul acesta și în Numele lui Isus Hristos, Fiul Său preaiubit, pășim înaintea tronului Său de har. »Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus ... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței« (Evrei 10, 19.22). »Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. – Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit« (Evrei 4,14.16).

Un suflet, care se încrede în dragostea Tatălui, nu se teme să vină în prezența Lui, ci se bucură să se găsească în prezența Sa și să locuiască acolo în părtășie cu El.

Ah, de am avea înțelegere mai mare despre dragostea Tatălui! Vom constata că acestea sunt cele mai prețioase momente de care ne putem bucura, când în Numele Domnului nostru Isus Hristos, în care am crezut și în care ne încredem, stăm în părtășia cu El, bazându-ne pe deplin pe valabilitatea absolută a lucrării Sale la cruce, »în siguranța deplină a credinței«.

Necazurile lui Pavel

Versetul 13: »De aceea, vă rog să nu vă descurajați din cauza necazurilor mele pentru voi, care sunt gloria voastră.«

La începutul acestui capitol îl vedem pe Pavel »un întemnițat în lanțuri«, ca unul sortit morții, și anume din cauza descoperirii tainei, pe care el o vestea, și care se referea la Adunare (alcătuită din iudei și păgâni) și partea ei cerească, pe care o posedă ca fiind unită cu Hristos.

Aici în versetul 13 apostolul amintește din nou credincioșilor din Efes acest adevăr; și pentru ca inimile lor să nu se descurajeze din cauza suferințelor sale, el îi încurajează și îi roagă să nu se descurajeze din cauza suferințelor lui. Aceste suferințe vor fi mai degrabă spre folosul lor și spre întărirea credinței lor.

Apostolul era sub domnia tiranică a romanilor, care îl țineau în lanțuri. Dar tocmai în mijlocul acestor necazuri Duhul Sfânt preocupă inima lui cu poziția minunată a Adunării, ca fiind legată cu Hristos glorificat în cer și îl inspiră să scrie această scrisoare. Acest adevăr minunat l-a umplut și l-a făcut să-i roage să nu se descurajeze și să nu se clatine. Cât de minunată este unitatea la care Duhul Sfânt leagă între ele mădulelele unui singur trup! Apostolul privește necazurile lui nu ca fiind numai ale lui ci și ca glorie a lor.

O rugăciune deosebită

Versetul 14: »Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos,«

La studiul capitolului 1 am văzut că rugăciunile cele mai importante ale lui Pavel, pe care Duhul Sfânt ni le-a păstrat în Sfânta Scriptură, sunt acelea pe care el le-a făcut ca întemnițat în lanțuri. Ele sunt de o valoare inestimabilă și de foarte mare folos pentru noi. Această scrisoare conține două rugăciuni; prima am găsit-o în capitolul 1,15-23; a doua o avem aici în versetele 14-21. La studiul capitolului 1,5 ne-am referit deja la faptul că Dumnezeu era și este atât Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos cât și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Fiecare din aceste două rugăciuni stă în context cu una din aceste două relații. Astfel, prima rugăciune este adresată »Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos«, a doua dimpotrivă, este adresată »Tatălui Domnului nostru Isus Hristos«.

În prima rugăciune l-am văzut ca Om, al cărui Dumnezeu este »Dumnezeul Meu« (compară cu Matei 27,46; Ioan 20,17); în timp ce în ultima rugăciune vedem pe Hristos în relația Sa unică în felul ei cu Tatăl ca singurul Fiu al Tatălui, relația Lui veșnică - »Tatăl Meu«.

Este de cea mai mare importanță să vedem diferența între aceste două rugăciuni. Subiectul primei rugăciuni este cunoașterea și luminarea, în timp ce subiectul celei de-a doua rugăciune este »omul lăuntric« și »Hristos în inimă«. Nu este suficient să ajungi la cunoaștință, ci aceasta trebuie să dea roade spirituale în viața noastră practică, zilnică.

Dacă citim prima rugăciune, ea ne conduce la studiul planului veșnic și la hotărârile minunate ale lui Dumnezeu. Dar studiul celei de-a doua rugăciune face inimile noastre să se reverse în admirație și adorarea Dumnezeului și Tatălui nostru și trezește în noi dorința să ne predăm pe deplin în dragoste Domnului Isus – Aceluia care ne-a iubit mai întâi.

»Pentru aceasta« - din cauza acestei taine sublime, făcute cunoscut în versetele anterioare - »îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos«. Gândurile și inima apostolului erau așa de umplute de mărimea și slava subiectului care îi sta înaintea, că l-a condus să-și plece genunchii și să-și verse inima și sentimentele lui cele mai lăuntrice de simpatie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl.

Putem spune fără să exagerăm, că această rugăciune a lui Pavel este cea mai sublimă, este cununa tuturor celorlalte rugăciuni ale lui. Pentru credincioșii din Efes nu era o imagine necunoscută, să-l vadă pe Pavel plecându-și genunchii în rugăciune pentru ei. După ce el a adresat bătrânilor acelei adunări cuvintele de despărțire, »a îngenunchiat și s-a rugat împreună cu ei toți« (Faptele Apostolilor 20,36).

O, de am crește tot mai mult în cunoașterea poziției noastre minunate și a ceea ce am obținut în Hristos Isus, Domnul nostru, în care sunt ascunse bogății de nepătruns! Am avea atunci și genunchi plecați și inimi care se revarsă în adorare înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.

Familii diferite

Versetul 15: »... din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ,«

În vechiul legământ Dumnezeu stătea în legătură numai cu poporul Israel ca „Iehova”. Dar dacă apostolul vorbește aici despre Dumnezeu ca »Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«, atunci el ni-L prezintă nu numai ca pe Acela care stă în legătură numai cu poporul Israel, ci el ne prezintă pe Dumnezeu ca pe Creatorul universului întreg, al îngerilor și al oamenilor. Expresia »orice familie, în ceruri și pe pământ« cuprinde:

6. Îngeri și arhangheli, care sunt numiți fiii lui Dumnezeu (Iov 1,6; 38,7);
7. Toți credincioșii perioadelor de timp trecute, începând din zilele strămoșilor înainte și după potop;
8. Toți credincioșii din perioada actuală a harului; și
9. Toți credincioșii care vor fi pe pământ după răpirea Adunării; deci rămășița credincioasă a lui Israel și cei dintre națiuni care vor primi predicarea Evangheliei Împărăției.

Dumnezeu a rânduit fiecărei dintre aceste familii locul și poziția ei; ei nu au toți aceeași poziție, același loc. Astfel citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre »mireasă«, soția Mielului și despre »prieteni« Mirelui. În Cântarea Cântărilor (capitolul 6,8.9) citim și despre »împărătese«, »fecioare« și »fiice«. Fără îndoială fiecare din aceste „familii” are legătura ei deosebită cu Hristos, dar niciuna nu are legătura prețioasă cu El, așa cum o are mireasa Mielului ceresc – Adunarea, care este trupul Lui; căci noi suntem »mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale« (Efeseni 5,30).

Putere pentru omul lăuntric

Versetul 16: »... ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, ca să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru,«

Ce prețios este harul Dumnezeului și Tatălui nostru! Preamărit să-I fie Numele! Nu după imaginațiile noastre limitate, ci după bogăția Sa în slavă este El în stare să dea și va da (Filipeni 4,19).

Orice vom cere de la El, niciodată noi nu vom putea cere de la El ce El nu ne poate da. El ne dă »după bogățiile gloriei Sale«. Se povestește că cineva a cerut odată o favoare din partea unui împărat. Împăratul i-a dat după măsura bogăției și dărnicii lui; el i-a dat mult mai mult decât a fost rugat să dea. Atunci cel care a primit darul i-a zis: „O, împăratul meu, aceasta este mult prea mult!” Dar împăratul a răspuns zâmbind: „Ție s-ar putea să-ți pară mult; însă eu gândesc, că nu ți-am dat mult”. Tot așa este și atunci când noi venim la Dumnezeu și Tatăl nostru și cu încredere Îi cerem ceva – El dă mai mult decât cerem sau gândim noi.

Această rugăciune a lui Pavel se aseamănă cu un lanț prețios din aur; este totodată un buchet din cele mai înalte rugăciuni spirituale: »ca să vă dea, ... ca să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru«. Apostolul Pavel cunoștea slăbiciunea omului din propria experiență. El cunoștea înțelesul cuvintelor Domnului - »căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic«. El a înțeles și cuvintele de încurajare ale Domnului Isus: »Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită«. Acesta este motivul pentru care el în rugăciunea sa se roagă în primul rând ca ei să fie întăriți cu putere, prin Duhul Sfânt, în omul dinăuntru.

Duhul Sfânt locuiește realmente în credinciosul adevărat – o realitate de care apostolul deja în capitolul 1 ne asigură: »În care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii« (versetul 13). Dar ce noi avem nevoie așa de mare este, ca noi să fim întăriți cu puterea Sa în omul dinăuntru. Noi trebuie să imităm pe apostolul Pavel și permanent să ne plecăm genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca El să ne întărească cu puterea Duhului Său Sfânt.

Tocmai în aceste zile – zilele Laodiceei – când slăbiciunea și indiferența în mod regretabil stăpânesc pe mulți creștini, avem nevoie stringentă să ne golim inima înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru, ca să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru.

Hristos locuiește în noi

Versetul 17: »... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste,«

Să observăm: scopul rugăciunii apostolului, pentru care el dorește să vadă pe credincioși întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru, este ca Hristos să locuiască prin credință în inimile lor. Dacă Duhul Sfânt poate să domnească și să controleze pe creștinul adevărat, atunci El îi umple inima, mărturiile lui și gândurile lui cu Hristos Isus; da, El arată că Hristos este »mai frumos decât fiii oamenilor« (Psalm 45) și că »cerul gurii Lui este plin de dulceță; ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5,16). »Acela Mă va glorifica«, spune Domnul ucenicilor Săi, »pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut« (Ioan 16,14).

Nu este bine, să ne preocupăm prea mult în gândurile noastre cu lucrarea Duhului Sfânt în noi, oricât de minunată și de mare ar fi ea. Scopul locuirii și lucrării Lui în noi este să mărturisească despre Hristos, pentru ca Hristos să aibă locul care I se cuvine în inima noastră.

Este important să luăm seama la intenția apostolului în rugăciunea sa. El nu se roagă pentru sfinții din Efes, ca ei să primească pe Hristos prin credință; căci ei L-au primit deja ca Mântuitor și Salvator. Ci el se roagă pentru o binecuvântare mult mai mare, și anume, ca El să poată ocupa pe deplin locul pe tronul inimii lor.

Este desigur adevărat, că fiecare credincios adevărat este în Hristos, »dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă« (2 Corinteni 5,17); »Cunosc un om în Hristos ...« (2 Corinteni 12,2). Însă unui astfel de om i se pune întrebarea: »Are numai Hristos locul deplin în inima ta?» Hristos nu dorește ca și altceva în afară de El să aibă loc în inima noastră. Căci dacă Hristos nu este Domn a toate, atunci El nu este nicidecum Domn.

Când Hristos prin credință locuiește în inima credinciosului, atunci El Însuși vrea să fie și să umple toată existența lui. El este Domn peste aptitudinile noastre, peste sentimentele noastre, peste gândurile noastre și peste mădularele trupului nostru, pentru ca noi să ne aflăm cu adevărat pe drumul biruinței și în viața noastră pe pământ să putem savura bucuria care se revarsă.

Ah, fericite de acela, a cărui viață este Hristos! »Hristos trăiește în mine« (Galateni 2,20). Noi ar trebui totdeauna să ne rugăm cu genunchii îndoiți Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca aceasta să fie experiența inimilor noastre în toate zilele cât vom umbla în lumea aceasta.

Înrădăcinați și întemeiați în dragoste

Versetele 17-18: »... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea;«

Apostolul folosește aici cu privire la credincioși două imagini frumoase - »fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste«. Un tablou asemănător găsim în Coloseni 2,7: »în rădăcinați și fiind zidiți în El«. Noi suntem în rădăcinați în dragoste – dragostea lui Dumnezeu; suntem asemenea unui pom care își înfige rădăcinile adânc în pământ și astfel este capabil să se opună furtunilor și să-și dea rodul dorit la timpul lui. »Este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu vestejește« (Psalm 1,3). Întemeiat în dragoste, ca o clădire de nezdruncinat așezată pe stâncă – El Însuși, Domnul nostru Isus Hristos, »Stânca veșnicilor«. »Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu« (1 Corinteni 3,9).

Mărimea tainei

»Ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții«. Vedem aici foloasele părtășiei sfinte între credincioși. Dacă suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci vom fi capabili să ne ajutăm și să ne sprijinim unii pe alții ca să înțelegem mai bine hotărârile harului lui Dumnezeu față de noi. Noi nu putem trăi unul fără altul; căci fiecare dintre noi este chemat ca mădular al trupului lui Hristos să slujească spre bunăstarea tuturor mădulelor. Chiar și mădularul cel mai neînsemnat și mai slab din acest trup este necesar și de nelipsit pentru celelalte mădule (1 Corinteni 12,21-25).

Deci, dacă noi suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci noi suntem în stare să înțelegem care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; noi vom crește și progrese în cunoașterea acestei taine, care este tema deosebită a acestui capitol.

Unii gândesc că cuvintele »lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea« ar sta în legătură cu »dragostea lui Hristos«. Dar nu aceasta este intenția apostolului; căci cuvântul »și« din fraza următoare »și să cunoașteți dragostea lui Hristos« arată că înțelesul propoziției »să înțelegeți ... care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea« trebuie să fie altceva decât dragostea lui Hristos. Este adevărat, apostolul nu spune aici explicit la ce se referă el prin lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea. El lasă aceasta mai degrabă pe seama înțelegerii spirituale a cititorului, ca el să priceapă, că aceasta se referă la hotărârea veșnică a lui Dumnezeu cu privire la taina binecuvântată, de care apostolul este așa de umplut, când o tratează în această scrisoare și în mod deosebit în acest capitol.

Dragostea de nepătruns

Versetul 19: »... și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.«

Apostolul încheie rugăciunea sa pentru sfinți cu rugămintea uimitoare și minunată, ca ei să cunoască »dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința«. Este ca și cum și el ar păstra vinul cel mai bună până la urmă. Este o chestiune binecuvântată, că crești în cunoștința și harul lui Dumnezeu față de noi, ca să înțelegi care sunt lărgimea și lățimea și înălțimea și adâncimea planului veșnic al lui Dumnezeu – această taină, care a fost ascunsă în timpurile de demult, dar care ne-a fost descoperită acum nouă ca fii ai lui Dumnezeu din această perioadă de timp nou testamentală deosebit de binecuvântată. Și totuși aici această minunată rugăciune a apostolului: »și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.«

Felul de exprimare al apostolului pare aici să se contrazică în sine însuși, ca și cum noi am fi capabili să recunoaștem ceva care întrece cunoștința. În realitate însă apostolul nu ne spune că noi vom fi vreodată capabili să înțelegem dragostea lui Hristos în deplina ei dimensiune, ci el dorește ca noi să creștem tot mai mult în cunoașterea și prețuirea acestei dragoste nemărginite. Este ca și cum apostolul ne-ar conduce la țărmul unui ocean cu o adâncime și lățime inimaginabil de mare, pentru ca noi nici în viața aceasta și nici în veșnicie să fim în stare să atingem limitele sau capătul acestei dragoste.

Dragostea lui Hristos față de noi este tot așa de nelimitată, ca și dragostea Tatălui față de El - »cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi« (Ioan 15,9). Și așa cum în dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, față de singurul Său Fiu, Domnul nostru, nu sunt limite, tot așa dragostea lui Hristos față de noi este fără măsură și fără sfârșit (compară cu Ioan 17,23).

„Ah, Doamne Isuse, cât de minunat ești tu. Fă să Te cunoștem, pe Tine și dragostea Ta, tot mai mult și s-o realizăm practic în viața noastră zilnică!” Deja aici pe pământ cunoaștem această dragoste a lui Hristos, care întrece orice cunoștință; ce minunat ar fi, dacă fiecare ar cunoaște-o și ar poseda-o.

Observă și, că în această rugăciune ne este arătată triunitatea lui Dumnezeu la lucru pentru binecuvântarea noastră. Apostolul și-a plecat genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos (Dumnezeu, Tatăl), pentru ca noi să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt (Dumnezeu, Duhul Sfânt) în omul dinăuntru, ca Hristos (Dumnezeu, Fiul) prin credință să locuiască în inimile noastre, ca să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Toată plinătatea lui Dumnezeu

»Ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«. Fără îndoială acesta este rezultatul binecuvântat al locuirii prin credință a lui Hristos în inima noastră și cunoașterea dragostei Lui de nepătruns. Așa cum nouă ne este imposibil să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, tot așa nu ne este posibil să cunoaștem granițele plinătății lui Dumnezeu.

Există ceva mai minunat, decât că noi creaturi sărmane, încărcate cu toată slăbiciunea, să fim umplute de toată plinătatea lui Dumnezeu? Nu este de ajuns că apostolul în prima lui rugăciune din capitolul 1 implora ca noi să fim luminați, ca să cunoaștem că noi suntem trupul lui Hristos și plinătatea Aceluia care umple totul în toți; el dorește mai mult pentru noi. El dorește pentru noi, să fim umpluți cu putere prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, până la toată plinătatea lui Dumnezeu Însuși. Deci, aceasta ar trebui să fie starea noastră practică și experiența reală, nu a duhului nostru ci a inimii noastre. Este o părtășie cu Dumnezeu care se aprofundează și crește, pe care noi ar trebui s-o realizăm, după ce am fost luminați și am fost conduși la cunoașterea poziției noastre în Hristos.

Solomon s-a rugat la sfințirea Templului: »Iată, cerurile și cerurile cerurilor nu Te cuprind, cu cât mai puțin casa aceasta pe care am construit-o eu!« (1 Împărați 8,27). Cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, El locuiește totuși »cu cel cu duhul zdrobit și smerit« (Isaia 57,15). Și apostolul Ioan spune: »Cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el«; »Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el« (1 Ioan 3,24; 4,16).

Domnul Isus Însuși spune alor Săi: »Rămâneți în Mine și Eu în voi« (Ioan 15,4). Toate aceste expresii ne dau o imagine despre însemnătatea cuvintelor apostolului: »ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«. Un rob al Domnului explică aceste cuvinte foarte frumos: „Dacă pui în ocean un vas deschis, atunci vasul este în ocean și oceanul este în vas”. Facă Dumnezeu ca inimile noastre să fie așa de deschise pentru El și ca noi să fim totdeauna în părtășie deplină cu El, ca aceasta să fie experiența noastră permanentă, binecuvântată - »umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«.

Duhul Sfânt ne vorbește aici de »plinătatea lui Dumnezeu«. În capitolul 4,13 El spune: »plinătatea lui Hristos«, în capitolul 5,18: »umpluți de Duh«. Spune, ce ne trebuie mai mult?

Pentru Dumnezeu nu este nimic imposibil

Versetele 20 și 21: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.«

Apostolul pecetluiește această primă parte a scrisorii sale – cea de învățătură – cu această frumoasă cântare de laudă. În versetele anterioare l-am văzut plecându-și genunchii rugându-se pentru sfinți această rugăciune deosebit de profundă și prețioasă. Acum însă inima lui se revarsă cu laudă și mulțumire către Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este capabil să dea mai mult decât implorăm noi.

Este instructiv să observăm, că expresia »poate« se întâlnește de trei ori în Noul Testament – și de fiecare dată într-o cântare de laudă. O găsim astfel aici, și apoi și în Romani 16,25-27, unde apostolul spune: »Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos ..., singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.« Și în epistola lui Iuda, citim în versetele 24-25: »Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.« Ce mare este puterea Dumnezeului nostru, cu care avem a face! Adorarea este plăcută inimii Sale și ea umple și inima noastră cu bucurie.

Vedem aici de asemenea, cât de mare era credința și încrederea apostolului în puterea lui Dumnezeu. Pentru el nu este destul să spună: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem«; căci puterea de înțelegere spirituală a lui Pavel era mai mare decât aceasta; nu este nici destul să spui: »... care poate să facă nespus de mai mult«. Ci credința în Dumnezeu și în puterea Lui mare îl face să spună: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi«.

În rugăciunea sa el s-a rugat mai înainte pentru sfinți, ca ei să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința și să fie umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Și deoarece nouă deseori ni se pare că noi niciodată nu vom avea parte de astfel de experiențe, Duhul Sfânt ne îndreaptă inimile spre Dumnezeu, care nu numai că poate face ce cerem noi, ci El poate face nespus mai mult decât putem noi cere sau gândi.

Ah, dacă credința noastră s-ar întări și ar crește în puterea lui Dumnezeu, pentru ca noi în toate împrejurările diferite ale vieții să mergem în deplină certitudine și încredere în El, conștienți fiind că El »poate face«. Puterea Lui nu cunoaște limite, Lui nu-I este nimic imposibil.

Puterea care locuiește în noi

Dumnezeul nostru poate ... să facă ... »potrivit puterii care lucrează în noi«. Această putere este puterea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, care locuiește în fiecare credincios adevărat. Creștinul adevărat este un templu al lui Dumnezeu, »căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi« (1 Corinteni 3,17). »Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?« (1 Corinteni 6,19).

Da, preaiubiților, acum puterea lui Dumnezeu este în noi, cei care credem, tot așa de activă cum a fost puterea Sa divină față de noi, așa cum am găsit în capitolul 1,19: »ca să știți ... ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi (sau: cu privire la noi), care credem«. Aceasta este puterea care L-a înviat pe Hristos dintre morți (și în El și noi) – puterea Sa »față de noi«. Dar aici la sfârșitul capitolului 3 Duhul Sfânt ne pune înainte puterea care lucrează acum în noi, și prin care noi cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, și care ne umple până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu poate ... să facă ... »potrivit puterii care lucrează în noi«, pentru ca noi, în măsura în care noi ne predăm puterii și lucrării Duhului Sfânt în viața noastră zilnică, în aceeași măsură să fim capabili să aducem rod și să ne bucurăm de binecuvântările acestei puteri dumnezeiești nelimitate.

Lui să-I fie gloria în Adunare

»... a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.« Ce poziție sublimă și minunată a dat Dumnezeu Adunării! Această cântare de laudă descrie această poziție. Dumnezeu Și-a propus, ca Adunarea să fie pe parcursul tuturor

generațiilor și fără sfârșit spre gloriificarea Lui, spre lauda Lui în prezent și în veșnicie! Nu va exista nici un timp, nici un veac, în care Adunarea să nu fie »mireasa Mielului« spre gloriificarea lui Dumnezeu. Și în veșnicia viitoare, după ce cerul dintâi, pământul dintâi și marea nu va mai fi, Adunarea va fi »cortul lui Dumnezeu la oameni« (Apocalipsa 21,1-3). Toți răscumpărații (cu excepția sfinților care aparțin Adunării) vor privi în veșnicie acest »cort al lui Dumnezeu«. Observă că Apocalipsa 21,9-23 arată clar, că noi în »cetatea sfântă, noul Ierusalim«, găsim prezentarea simbolică a »miresei, soția Mielului«, care este Adunarea, locul de locuire al lui Dumnezeu deja în timpul acesta și pentru toată veșnicia. Ea este acum locuința lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2,20-22), dar și în veșnicia viitoare ea va fi locuința, cortul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21,3), prin care El va locui în mijlocul acelor care pe de o parte în timpurile Vechiului Testament, înainte să existe Adunarea, și pe de altă parte în perioada de după Adunare, aceasta este în timpul Necazului cel mare și al Împărăției de o mie de ani, au fost mântuiți.

Trebuie însă să accentuăm, că Adunarea – despărțită de Hristos – nu poate fi niciodată spre gloriificarea lui Dumnezeu. Căci fără Hristos noi era străini și dușmani ai lui Dumnezeu. Însă atunci când Adunarea a fost legată cu Hristos, El a devenit Capul ei și ea trupul Său spre gloriificarea lui Dumnezeu. »A Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.«

Fie ca atât cititorul cât și scriitorul să se unească cu apostolul, ca să-și plece genunchii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos cu rugămintea, ca El să ne ajute să realizăm practic tot ce include rugăciunea apostolului! Facă Dumnezeu, ca noi să avem parte și de sentimentele și simpatiile apostolului, care l-au condus la această cântare de laudă minunată, ca el să poată spune cu tot adevărul și toată sinceritatea: »Amin!«

Capitolul 4

Dezbrăcat de omul vechi – îmbrăcat cu omul nou Drepturi și obligații

Cu capitolul 4 începe partea a doua a acestei scrisori. Capitolele 4-6 le putem numi partea practică a scrisorii, în timp ce primele trei capitole alcătuiesc partea de învățătură, care se ocupă cu hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu și cu căile Sale cu privire la Adunare și poziția ei minunată, în care ea a fost adusă prin legătura ei cu Capul gloriificat, Domnul nostru Isus Hristos.

De la început a fost intenția lui Dumnezeu, Tatăl, să aducă la Sine ca fii pe păcătoșii sărmani, care cred în singurul Său Fiul. Din astfel de oameni se compune Adunarea, care este »trupul lui Hristos«. Hristos Și-a răscumpărat Adunarea cu sângele Său prețios, dându-Se pe Sine la moarte pentru ea. Ca urmare a lucrării de mântuire înfăptuite a coborât Duhul Sfânt din cer pe pământul acesta, ca să conducă suflete la singurul Mântuitor, și să unească pe fiecare credincios adevărat din perioada actuală de timp cu Hristos, Capul, și în felul acesta să îplinească hotărârea veșnică a lui Dumnezeu.

În ultimele trei capitole, care – așa cum am remarcat – constituie partea practică a acestei scrisori, apostolul vorbește clar de responsabilitatea creștină; căci învățătura ei trebuie să conducă și la practică și, ca urmare a ei, la o viață credincioasă. Mai întâi trebuie înțeleasă chemarea înaltă; apoi urmează umblarea în concordanță cu chemarea. Poziția vine înaintea responsabilității, privilegiile înaintea obligațiilor. Credinciosul conștient de chemarea lui înaltă va fi și capabil să înțeleagă obligația sa pentru o viață sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Dacă există un creștinism doctrinar, tot așa există și un creștinism practic.

Dacă Dumnezeu ne arată că noi am fost așezați cu Hristos în locurile cerești, atunci la credincioși trebuie să se vadă, că ei trăiesc într-o stare spirituală superioară nivelului lumii, în concordanță cu poziția lor cerească.

Duhul Sfânt ne arată în această ultimă parte a scrisorii două realități importante:

1. Umblarea creștină (capitolul 4,1 până la capitolul 6,9)
2. Lupta creștină (capitolul 6,10-20).

Umblarea în chip vrednic de chemare

Versetul 1: »Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați,«

Din felul de exprimare al apostolului »vă îndemn deci eu«, rezultă clar, că între învățătura doctrinară din capitolele anterioare și învățătura practică din ultimele trei capitole există o legătură vitală. Acolo unde sunt credincioși adevărați, trebuie să fie și fapte bune.

Aceasta este deja a doua oară când apostolul se prezintă ca »întemnițat în Domnul« (compară cu capitolul 3,1). Era regimul roman, care l-a arestat, l-a pus în lanțuri și în cele din urmă l-a condamnat la moarte. Tot așa a făcut el și cu Domnul și Stăpânul lui, care l-a predat să fie răstignit. Însă apostolul considera o onoare să fie un »întemnițat al lui Isus Hristos«, un »ambasador în lanțuri« (capitolul 6,20).

Cu câtă gingășie vorbește apostolul fiilor săi în credință din Efes. El vorbește cu ei nu sub forma de poruncă, ci spune cu gingășie și prietenos: »Vă îndemn deci eu, cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați«. Ce chemare minunată! Este »chemarea lui Dumnezeu spre în sus în Hristos Isus« (Filipeni 3,14); o chemare »sfântă« și »chemare cerească« (2 Timotei 1,9 și Evrei 3,1), de care avem parte. Dumnezeu ne-a chemat în har »în părtășia Fiului Său Isus Hristos« (1 Corinteni 1,9). El ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, El ne-a dat viața veșnică și ne-a legat cu Fiul Său preaiubit ca și Cap al trupului.

Noi suntem zidiți împreună pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duhul, un templu sfânt în Domnul. Noi trebuie să corespundem acestor privilegii binecuvântate și acestei chemări înalte, cu care am fost chemați, ca să umblăm în chip vrednic!

Îngăduindu-ne unii pe alții în dragoste

Versetul 2: »... cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste,«

Apostolul intenționează să le scrie despre importanța deosebit de mare a păstrării unității Duhului; și astfel el pregătește drumul pentru aceasta, îndemnându-i să umble cu toată smerenia și blândețea și îndelunga-răbdare.

Să fim vigilenți, ca această smerenie să fie cu adevărat atitudinea inimii noastre în fiecare aspect al vieții noastre, și să nu arătăm numai o smerenie exterioară! Trebuie să fie comportarea inimii noastre! Cel mai mare Învățător ne îndeamnă să învățăm de la El, căci El este »smerit cu inima«.

Există o mare diferență între smerenia lui Hristos, Domnul nostru, și smerenia noastră. El, care este asemenea lui Dumnezeu, Tatăl Său, și era în chipul lui Dumnezeu, S-a dezbrăcat de Sine, și chiar și ca Om S-a coborât și mai mult și a fost ascultător până la moarte, »da, moarte de cruce«. El, Cel Atotputernic, Cel nemărginit, S-a umilit și a venit aici jos pe acest pământ blestemat și păcătos, și nu numai atât; El S-a coborât și în părțile mai de jos ale pământului (versetul 9).

Smerenia noastră dimpotrivă nu poate deloc să coboare atât de mult. Noi suntem numai țărână; și cunoașterea acestui fapt ar trebui să ne păzească de orice mândrie și orice sete de glorie. Fie ca Domnul să ne păstreze într-o stare de smerenie, căci »Dumnezeu Se împotrivesc celor mândri, dar dă har celor smeriți« (Iacov 4,6). Apostolul s-a preocupat detaliat cu poziția noastră minunată și a arătat că Dumnezeu în harul Său, în dragostea și îndurarea Sa »ne-a așezat împreună în locurile cerești în Hristos Isus«. Acum însă ne îndeamnă, să umblăm cu toată smerenia. Noi ar trebui să nu ne lăudăm sau să ne înălțăm din cauza poziției noastre minunate, ci dimpotrivă ar trebui să revelăm frumusețea acestei poziții minunate printr-o umblare în smerenie asemenea lui Hristos. Acesta este deci primul pas pe calea unității.

»... și blândețea«. Ce însușire minunată este aceasta! Ce plăcut, când suntem împodobiți cu ea! Este una din virtuțile minunate ale lui Hristos, la care se referă apostolul în a doua lui scrisoare către Corinteni (capitolul 10,1): »Vă îndemn ... prin blândețea și bunătatea lui Hristos«. Domnul Însuși ne invită: »Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre« (Matei 11,28-29).

Blândețe înseamnă că noi suportăm liniștiți și fără supărare jignirile cele mai josnice. Aceasta a făcut Domnul Isus, atunci când a fost aici pe pământ, »fiind insultat nu răspundea cu insultă«. Noi ar trebui să-L imităm în smerenia și blândețea Sa, da, în toate virtuțile Sale. »Cine zice că rămâne în El, este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El« (1 Ioan 2,6).

»... cu îndelungă-răbdare«. Apostolul îndeamnă și în Coloseni 3,12 la îndelungă-răbdare; el a arătat-o în propria lui viață (compară 2 Corinteni 6,6 și 2 Timotei 3,10).

Îndelungă-răbdare înseamnă că noi nu ne supărăm repede, chiar și atunci când suntem provocați fără motiv și pe nedrept și suntem jigniți. Ce virtute minunată este îndelunga-răbdare! Ea înmulțește pacea și bucuria sufletului. Să ne rugăm stăruitor, ca Domnul să ne dea o inimă mai largă! Deci acesta este un alt pas binecuvântat spre drumul unității.

»... îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste« (compară și Coloseni 3,13). Noi ar trebui realmente să veghem, ca să nu păcătuim împotriva altora și să nu-i jignim. Deoarece noi păcătuim așa de ușor față de frații noștri, trebuie cu atât mai mult să suportăm păcatele lor față de noi. Dacă dragostea este mai mult activă în inima noastră, prin harul lui Dumnezeu vom fi capabili să suportăm păcatele, greșelile și vina altora față de noi.

Apostolul Petru îi îndeamnă pe credincioși să fie cumpătați și treji pentru rugăciune. Dar el mai adaugă: »dar având întâi de toate dragoste fierbinte între voi, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate« (1 Petru 4,8). Toate aceste îndemnuri, pe care ni le dă Duhul Sfânt, sunt absolut necesare pentru a păstra unitatea Duhului în legătura păcii.

Păstrarea unității

Versetul 3: »... străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.«

Trebuie să fie foarte clar, că apostolul nu ne îndeamnă să păstrăm unitatea trupului, căci aceasta este o lucrare dumnezeiască. Dumnezeu a început această lucrare în ziua de Rusalii, când Duhul Sfânt S-a coborât din cer, ca să lege pe toți credincioșii adevărați cu Domnul Isus, Capul, într-un singur trup. »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup« (1 Corinteni 12,13).

Cu toate sciziunile și despărțirile, care din nefericire au rupt creștinătatea, toți creștinii adevărați, în orice denominațiune și grupare creștină s-ar afla, constituie singurul trup al lui Hristos.

Apostolul ne îndeamnă aici ca să ne străduim, să facem tot posibilul, să păstrăm »unitatea Duhului«. Fiecare credincios dintr-o grupare, dintr-un cerc creștin oarecare, este fratele meu și

asemenea mie un mădular al trupului lui Hristos. Sunt dator să-l iubesc și pe această bază să am relații cu el.

Un alt punct important este, că apostolul nu ne cere să facem sau să clădim această unitate, ci s-o păstrăm; căci această unitate a fost deja făcută prin Duhul Sfânt. Dacă fiecare credincios ar permite, ca Duhul Sfânt să poată lucra nestingherit în inima sa, această unitate ar deveni vizibilă în dragoste neprefăcută, cu inimă caldă, față de toți credincioșii adevărați, fără nici o excepție. Frumusețea și gloria acestei unități s-ar vedea în toate acțiunile noastre cu toți copiii lui Dumnezeu.

Legătura păcii

»În legătura păcii«. Aici nu este vorba de pacea, pe care Dumnezeu o dă în inimile noastre și care păzește inimile și gândurile noastre în Hristos Isus, ci de pacea care leagă inimile noastre cu toți copiii iubiți ai lui Dumnezeu.

Este posibil să existe credincioși, care posedă puțină înțelegere cu privire la adevărurile divine, și noi facem bine dacă cu toată smerenia și blândețea îi ajutăm să înțeleagă principiile sănătoase, divine. Însă ceea ce este important aici, la care apostolul ne îndeamnă, este, ca noi să ne străduim cu adevărat să păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii.

Pe de altă parte este important să observăm, că »păstrarea unității Duhului în legătura păcii« nu înseamnă, să primești un om în părtașia credincioșilor, dacă viața lui practică sau punctul lui de vedere doctrinar nu este sănătos. Este deosebit de periculos să faci așa ceva sub pretextul dragostei sau cu gândul că făcând așa vom păstra unitatea Duhului în legătura păcii. Căci arătarea dragostei cu prețul adevărului sau al gloriei lui Dumnezeu nu este adevărata dragoste creștină. Vom fi noi sinceri față de Domnul nostru Isus Hristos și față de drepturile Lui și loiali în dragostea noastră față de El, dacă permitem unui om, care nu are o umblare creștină bună, în sfințenie practică, să fie prezent și să aibă parte de părtașia credincioșilor? Sau dacă admitem o persoană, care ce-i drept afirmă că este un creștin adevărat, dar care prin învățături rele duce în rătăcire și dezonoarează Numele lui Hristos, al Domnului și Stăpânului nostru?

O, sfinți ai lui Dumnezeu, treziți-vă! Păziți cu grijă porțile! Căci noi trăim în ultimele zile, în zilele de încercare și decădere, în care »taina fărădelegii« este deja la lucru, ca să pregătească timpul necazului cel mare și drumul primirii lui anticrist.

Teologia actuală neagă inspirația Sfintei Scripturi în anumite părți ale ei sau în totalitatea ei. Ea neagă dumnezeirea Persoanei lui Isus Hristos, a Domnului nostru; neagă că moartea Sa pe cruce a fost o moarte de ispășire. Ea ține cu tărie la învățăturile păcătoase. Și toate aceste învățături rele au pătruns în mijlocul așa-zisei creștinătăți! De aceea toți care iubesc pe Hristos să se depărteze de acești reprezentanți ai teologiei moderne, chiar dacă aceștia afirmă că sunt creștini.

Ioan, apostolul iubirii, ne dă atenționări serioase, să nu primim pe astfel de învățători, și nici să nu avem nimic a face cu ei. »Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.« (2 Ioan versetele 9-11).

Domnul Isus Hristos Și-a clădit Biserica Sa pe acea mărturisire adevărată a lui Petru, pe care i-a descoperit-o Tatăl, atunci când a spus: »Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu« (Matei 16,16). Deci dacă cineva nu mărturisește pe Domnul Isus Hristos ca Fiul al Dumnezeului celui viu și nu crede în El ca fiind o Persoană divină și nici în lucrarea Sa de răscumpărare, în mod evident nu aparține Bisericii lui Hristos și nu este un creștin adevărat, chiar dacă el este un stălp sau un învățător în una din marile denominațiuni creștine.

Drept urmare nu se cuvine aceluia care iubește pe Domnul Isus să aibă a face cu astfel de oameni sau cu vreo comuniune de persoane sau corporativă.

În același timp noi să păzim unitatea Duhului împreună cu toți aceia care iubesc cu sinceritate pe Domnul Isus – suntem datori să-i iubim și să-i primim. Domnul să ne păzească în harul Său să ocupăm o poziție neutră față de rău sau să avem vreun fel de părtășie cu aceia care dezonoarează Numele Domnului nostru preamărit, ori prin comportarea lor ori prin principiile moderne păcătoase.

Pe de altă parte, să fim păziți de un duh îngust și sectant! Să iubim pe toți copiii lui Dumnezeu, și pe aceia care au puțină înțelegere cu privire la drepturile și responsabilitățile lor în Hristos Isus.

»Iar pe cel slab în credință primiți-l, însă nu pentru hotărârea întrebărilor îndoielnice«. »Iar noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare dintre noi să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire.« »Așadar, primiți-vă unii pe alții cum v-a primit și pe voi Hristos, spre gloria lui Dumnezeu« (Romani 14,1; 15,1-2.7).

Șapte însușiri ale unității

Versetul 4: »Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre;«

Apostolul ne arată în acest verset și în următoarele două versete șapte însușiri ale unității.

În versetul 4 avem trei însușiri, care se ocupă cu prima parte a unității. În versetul 5 avem partea a doua, care constă de asemenea din alte trei însușiri ale acestei unități. În versetul 6 avem în sfârșit partea a treia, care întregește cele șapte însușiri.

»Este un singur trup și un singur Duh, după cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre« (versetul 4). Acesta este primul cerc, în care nu poate intra nimeni în afară de credincioșii adevărați, cei născuți din nou și cei care au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței. Singurul trup se compune din toți cei care au fost spălați în sângele prețios al lui Hristos și au devenit proprietate a Lui, fiind uniți cu El prin Duhul Sfânt și au devenit mădulare ale trupului Său. »Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădulare, ... așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădulare unii altora« (Romani 12,4-5).

»... un Duh« - Duhul Sfânt, prin care am fost botezați pentru a alcătui un trup și prin aceasta am devenit mădulare ale trupului lui Hristos; »Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh« (1 Corinteni 12,13).

»După cum ați fost chemați la o singură speranță a chemării voastre«. Toți credincioșii adevărați au această speranță a revenirii Domnului nostru Isus Hristos, și apoi să fie pentru totdeauna la El și să fie ca El, »căci Îl vom vedea cum este«. Apostolul s-a referit deja în capitolul 1 al scrisorii noastre (versetul 18) la speranța chemării noastre, acolo el spune: »ce este speranța chemării Lui«, aceasta înseamnă că Dumnezeu este Cel care cheamă, și El este și »speranța chemării noastre«, deoarece noi suntem cei chemați.

Versetul 5: »un singur Domn, o singură credință, un singur botez;«

Acest verset conține partea a doua sau al doilea cerc al acestei unități; și acest cerc este mai mare decât primul. El include nu neapărat numai pe credincioșii adevărați, ci și pe aceia, care mărturisesc credința în Hristos și au fost botezați, fără să fie cu adevărat născuți din nou.

»Un singur Domn« - Domnul Isus Hristos, este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Credinciosul adevărat va găsi satisfacția sufletului său în recunoașterea Lui ca Domn și Stăpân și înaintarea în ascultarea din inimă de El, primind voia Lui ca »bună și desăvârșită«.

Hristos este Mântuitorul nostru, da, mai mult chiar, El este Domnul și Stăpânul nostru. Tocmai realizarea drepturilor Sale la domnie asupra noastră și asupra tuturor alor Săi este imboldul

puternic pentru a păstra unitatea Duhului prin legătura păcii. Însă numirea titlului „Domn” a fost preluată și de aceia care Îl mărturisesc ca Domn fără să fie născuți din nou. La astfel de oameni se referă cuvintele Domnului din Matei 7,21-23: »Nu oricine Îmi zice „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe minuni?” Și atunci le voi spune deschis: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii”.«

Ziua aceea va face cunoscut pe toți aceia care au recunoscut domnia lui Hristos. Este adevărat, ce periculos și îngrozitor va fi pentru aceia care mărturisesc pe Hristos, dar nu sunt creștini adevărați. Va veni timpul, când »orice limbă va mărturisi, spre gloriificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn« (Filipeni 2,11). Și cei pierduți și Satan și demonii lui vor trebui să mărturisească, când vor fi constrânși să se supună sentinței Lui, care îi va alunga pentru veșnicie în iazul de foc.

»O credință« - Singurul drum, pe care se obține viața veșnică și pe care se poate ajunge pe terenul harului, este, să crezi simplu în Domnul Isus Hristos. Odată noi am fost morți spiritual, dar când am crezut în Domnul Isus, am fost strămutați din moarte la viață, aceasta înseamnă, am primit viața veșnică. Dar aici »o credință« înseamnă credința creștină, „credința generală” a creștinătății mărturisitoare, spre deosebire de credința iudaică și credința slujirii la idoli a păgânilor.

»Un botez« - acesta nu se referă la botezul Duhului Sfânt; căci acesta este ce am găsit în versetul anterior în expresia »un Duh«, în Duhul Sfânt. Ceea ce vrea să spună aici este botezul cu apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt – botezul creștin, spre deosebire de botezul lui Ioan Botezătorul și botezurile sau spălările iudeilor (compară cu Faptele Apostolilor 2,38; 10,48 și Matei 3,6; Evrei 6,2).

În Faptele Apostolilor 8,13 citim că Filip a botezat pe Simon vrăjitorul, atunci când acesta a mărturisit credința în Hristos, dar curând a devenit vizibil că el nu era nicidecum un credincios.

Un cerc și mai mare

Versetul 6: »... un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți.«

Ajungem la al treilea cerc din această unitate – unul mult mai mare ca cele anterioare. Este privilegiul adevăraților credincioși să cunoască pe Dumnezeu ca Dumnezeu lor și Tatăl lor, și chiar dacă în această cunoaștere găsesc pace și adevărată satisfacție a inimii lor, vedem totuși aici pe de altă parte pe Dumnezeu ca Stăpân și Domn, care are drept asupra tuturor oamenilor, asupra creaturilor Sale.

Este adevărat, El este Dumnezeuul tuturor oamenilor, »Dumnezeul duhurilor oricărei cărnii« (Numeri 27,16). El este atât Dumnezeuul celor care Îl cunosc și cred în El, cât și Dumnezeuul celor care nu-L cunosc, ci adoră nenumărați idoli. »... că nu este alt Dumnezeu decât numai Unul singur. Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El« (1 Corinteni 8,4b-6).

Noi credem într-un »singur Dumnezeu«, și nu în mai mulți, așa cum fac păgânii; noi credem într-un »singur Dumnezeu și Tată al tuturor« în sensul că El este Urzitorul și Creatorul tuturor.

Acest adevăr nu-l cunoșteau iudeii în perioada Legii, căci ei gândeau, că Dumnezeu este numai pentru ei, și nu ar fi pentru toată omenirea; ei nu L-au cunoscut nici ca Tată în sensul binecuvântat în care Îl cunosc credincioșii din timpul Noului Testament. »Pentru că voi nu ați primit un duh de robie, din nou spre frică, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: „Ava,

Tată!” Însuși Duhul mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.« (Romani 8,15-16). Dumnezeu, Tatăl, care este singurul Dumnezeu și Tată »tuturor« (căci El i-a creat pe ei toți), se îngrijește de creaturile sale, chiar dacă ele Îl tăgăduiesc. »Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți« (Matei 5,45).

El este Cel care »dă tuturor viața și suflarea și dă toate«. »Pentru că și noi suntem neam al Lui« (Faptele Apostolilor 17,28). (»Și noi suntem neam al Lui« nu înseamnă că toți oamenii ar fi copii ai Lui, aceasta înseamnă, că ar fi născuți de sus, ar fi născuți din nou, ci că ei toți sunt creaturile Lui și au rezultat din mâna Lui, și că El Se îngrijește de ei și este interesat de ei).

Și așa după cum El este Dumnezeu și Tatăl tuturor, tot așa El este »peste toți și prin toți«. Cu alte cuvinte, El este Proprietarul de drept și Domn al întregii creații, care a fost adusă la existență prin El și tot prin El continuă să existe. »Și în noi toți« - aceasta este privilegiul exclusiv pentru cei cu adevărat credincioși; căci dacă Dumnezeu este singurul Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți, atunci El este și în toți credincioșii adevărați, în copiii Săi. De aceea apostolul nu spune aici „în toți”, ci »în noi toți«. Vedem astfel clar diferența dintre lucrarea lui Dumnezeu cu lumea în totalitatea ei și lucrarea Sa cu copiii Săi. »În noi toți« - El nu este numai deasupra noastră și prin noi în sensul a-tot-prezenței Sale în întreaga creație, ci El este și în noi într-un mod personal cu totul deosebit. Ah, cât este de minunat!

Vedem astfel în studiul nostru asupra acestei unități înșeptite pe Dumnezeu triunitar la lucru pentru noi și în noi, pentru ca unitatea Duhului să poată fi păstrată în legătura păcii. În versetul 4 vedem pe Duhul Sfânt, pe »singurul Duh«, în versetul 5 pe Domnul Isus, pe »singurul Domn«, și în versetul 6 pe Dumnezeu, Tatăl – pe »singurul Tată«.

Daruri spirituale

Versetul 7: »Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos.«

Duhul Sfânt se preocupă în această secțiune cu tema darurilor spirituale, pe care Hristos Cel glorificat și înălțat le-a dat Adunării sale spre zidirea și încurajarea ei. Cu toate că această temă este tratată abia după cuvintele explicative și de îndemn cu privire la importanța păstrării unității Duhului în legătura păcii, trebuie mai întâi să atragem încă odată atenția, că, oricât de importante sunt aceste daruri, noi pierdem valoarea lor dacă nu păstrăm unitatea Duhului în legătura păcii. Care mai este valoarea darurilor, care este valoarea chiar și a celei mai înalte slujiri, dacă dragostea între mădularele singurului trup nu este activă? (citește 1 Corinteni 13).

Apostolul vorbește mai întâi despre darurile care au fost date tuturor credincioșilor. În același timp sunt și daruri speciale, pe care el le amintește în versetele care urmează. Chiar și în trupul natural fiecare mădular își are rolul și funcția lui specială. Fiecare din ele își are locul lui și are corespunzător de făcut o lucrare spre binele tuturor celorlalte mădulare ale trupului. În același fel fiecare mădular în trupul lui Hristos își are locul și lucrarea lui dată de Dumnezeu, - darul lui, pe care trebuie să-l folosească spre folosul și binele celorlalte mădulare.

»Pentru că, după cum într-un trup avem multe mădulare, iar mădularele n-au toate aceeași funcție, așa și noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos, și fiecare, mădular unii altora; dar având diferite daruri de har, după harul care ne-a fost dat: fie profeție, să profețim potrivit măsurii de credință« (Romani 12,4-6).

Toate aceste daruri au fost date potrivit harului, »fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos«. Deci, Hristos, Capul glorificat, în harul Său a dat fiecăruia mădular al trupului Său un dar anumit sau o aptitudine deosebită, pentru ca aceasta să fie folosită spre binele trupului.

Dacă apostolul spune »după măsura darului lui Hristos«, aceasta înseamnă, că Domnul Isus a dat fiecăruia credincios un dar, și anume după măsura sau potrivit cu aptitudinea pe care El a

prevăzută-o pentru el. »Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit.« (1 Corinteni 12,18).

Hristos ca și Cap este izvorul tuturor darurilor, pe care El le-a dat Adunării Sale.

Versetul 8: »De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robat robia și a dat daruri oamenilor”.

Apostolul Pavel citează aici cuvintele Psalmului 68, unde citim în versetul 18: »Te-ai suit pe înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți, pentru ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință.« Apostolul aplică cuvintele lui David la Hristos, la biruința Lui asupra morții și asupra aceluia care are puterea morții, acesta este diavolul. (Evrei 2,14).

Din momentul întoarcerii Lui în Casa Tatălui Său El nu a încetat să dea alor Săi daruri și talente. Aceasta este ceea ce a înțeles și apostolul Petru, atunci când în ziua de Rusalii a spus despre Domnul Isus: »După ce El a fost înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți« (Faptele Apostolilor 2,33). Prezența personală a Duhului Sfânt este deci primul dar, pe care Domnul l-a dat Adunării Sale, după ce El S-a înălțat la cer.

Hristos, Omul înălțat

Versetele 9 și 10: »Iar acest „S-a suit”, ce este decât că a și coborât în părțile mai de jos ale pământului? Cel care a coborât este Același care S-a și suit mai presus de toate cerurile, ca să umple totul.»

Victoriile, pe care Domnul le-a dat lui David și altor viteji ai Vechiului Testament, au fost cu adevărat victorii mari și minunate. Însă victoria lui Hristos este cea mai mare, cea mai minunată și strălucitoare dintre toate victoriile. A Lui să fie onoarea! După ce a biruit asupra păcatului, și a înfrânt moartea și pe Satan, El a înviat prin gloria divină și S-a înălțat la cer în strălucire și maiestate. De acolo El dă daruri și binecuvântare celor care erau prinși în ghiarele dușmanului. El, Domnul Isus, este Cel mai tare, El a învins pe cel tare și a eliberat pe cei captivi, distrugând zăvoarele și legăturile cu care dușmanul i-a încâtușat. Numele Domnului nostru preamărit să fie glorificat și laudat pentru aceasta!

Să observăm aceasta: Acela, care S-a suit mai presus de toate cerurile, este Același, care S-a coborât în locurile de jos ale pământului. Oricât am medita la smerirea Lui, nu vom putea pătrunde în toată profunzimea acestei smeriri. Acela, care totodată este Dumnezeu, S-a făcut El Însuși nimic și a luat chip de rob, S-a făcut asemenea oamenilor, și la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.

Prințul vieții a murit de o moarte infamă de batjocură și respingere. El a purtat judecata în locul nostru – El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Da, El a coborât în părțile de jos ale pământului – aceasta înseamnă, că El a fost îngropat într-un mormânt și acolo au fost îngropate și păcatele noastre pentru toată veșnicia. Ce umilintă!

Când apoi ne ridicăm privirile spre cer, de asemenea nu vom putea măsura sublimul acestei înălțări, la care Dumnezeu L-a înălțat. – Înălțarea de care Hristos a avut parte ca Om. El este singurul Om care a fost înviat dintre cei morți, a fost glorificat și a fost înălțat mai presus de toate cerurile. »De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume«. Când eu prin credință Îl privesc așa acolo, atunci am certitudinea că în El am fost primit înaintea lui Dumnezeu cu aceeași plăcere în care El stă înaintea Tatălui. El S-a înălțat peste toate cerurile »pentru ca să umple totul«. Există o plinătate mai mare ca aceea, că noi am fost primiți pe deplin și veșnic în El? Și că Dumnezeu ne vede »în El sfinți și fără cusur înaintea Lui în dragoste«? Da, există o plinătate mai mare decât aceea, că Dumnezeu ne iubește

acum cu dragostea cu care El iubește pe Fiul Său preaiubit (Ioan 17,23)? Domnul Isus a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Faptul că El este acum acolo mai presus de toate cerurile este dovada cea mai mare a îndreptățirii noastre și a primirii noastre înaintea lui Dumnezeu.

Am înțeles noi cu adevărat acest adevăr binecuvântat, că Acela, care S-a înălțat mai presus de toate cerurile, este un Om ca și noi, însă fără păcat? El este glorificat pe tronul lui Dumnezeu și cu toate că acum El este în cer, El poate ca Om să aibă compasiune cu noi în suferințele, încercările și nevoile noastre. »Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră. Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci Unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat. Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.« (Evrei 4,14-16) Să venim la El în toate împrejurările vieții și să-I spunem totul. Inima Lui cu sentimente fine se îndreaptă spre de noi plină de compasiune și gingășie și mâna Lui este întinsă, ca să ne ajute la timpul potrivit.

Apostoli și profeți

Versetul 11: »Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători,«

Hristos este Capul glorificat și înălțat în cer; numai El are putere și autoritate să dea aceste daruri diferite lui Dumnezeu.

Primele două daruri – apostoli și profeți – sunt de natură fundamentală. Domnul i-a dat pentru încurajarea și întemeierea Bisericii Sale. Este o greșeală mare, când cineva gândește că și în zilele noastre ar fi apostoli și profeți, în afară de aceia pe care Domnul i-a chemat la început, sau că ar fi încă bărbați rânduiți ca urmași cu putere apostolică.

Domnul Isus Și-a ales, în zilele când a fost în trup de carne, doisprezece ucenici, pe care El i-a numit și apostoli (Luca 6,13). Lucrarea lor din zilele acelea nu era pentru încurajarea Bisericii ci ea se limita pentru început numai la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 10,5-6). După înfăptuirea lucrării de răscumpărare și după învierea Sa dintre cei morți prin slava Tatălui, Domnul Isus a dat acestor apostoli o lucrare nouă – darul unic în felul lui, apostol pentru vestirea Evangheliei înaintea întregii creații.

Noua lor trimitere era în primul rând dependentă de înălțarea la cer a Domnului și pe de altă parte de coborârea Duhului Sfânt, care i-a umplut și le-a dăruit putere pentru exercitarea noii lor slujiri. Era, dacă avem voie să spunem așa, o slujire de bază, »zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși« (Efeseni 2,20). »... și pe unii profeți«. La începutul mărturiei Dumnezeu a chemat bărbați, care într-adevăr nu erau apostoli, dar erau vase ale inspirației, ca de exemplu Marcu, Luca, Agab, și alții erau profeți (Faptele Apostolilor 21,10-11).

Scrierile inspirate ale Noului Testament nu erau încă complete în timpul întemeierii Adunării; și astfel Dumnezeu a trezit profeți, ca prin ei să descopere gândurile Sale referitoare la nevoile și problemele deosebite în situațiile respective. Aceasta este ceea ce vrea să spună 1 Corinteni 14,30 – că dacă unul din credincioși vorbește spre încurajarea fraților și surorilor lui și dacă se întâmplă ca »altuia, care stă jos, i se face o descoperire«, cel dintâi trebuia să tacă. Descoperire înseamnă deci aici inspirație divină spre îndrumarea Adunării într-o situație dată sau pentru constatarea unor principii divine.

După încheierea Scrierilor sfinte inspirate nu mai există necesitatea unor descoperiri noi. De aceea tot ce astăzi are pretenția a fi o descoperire nouă, în realitate nu este altceva decât o tăgăduire a caracterului complet și desăvârșit al Scrierilor inspirate divin, în care este revelat tot

ce este necesar cu privire la călăuzirea credincioșilor atât în viața lor personală cât și pe drumul lor comun.

Pretenția de a poseda descoperiri noi oferă diavolului, care este un mincinos și tatăl minciunii, ocazia să înșele suflete. Nu există nici o îndoială că Dumnezeu a trezit în timp bărbați a căror lucrare era asemenea lucrării profeților, ei fiind gura lui Dumnezeu – însă nu pentru a face noi descoperiri, ci să aducă la lumină și să confirme unele adevăruri divine, cuprinse în Scriptură, dar care probabil pe parcursul secolelor au fost uitate.

Unul din aceste adevăruri complet pierdute a fost de exemplu învățătura despre îndreptățirea prin credință fără fapte. Pe parcursul multor secole dușmanul a știut să ascundă acest adevăr de ochii și mintea creștinilor, până când Dumnezeu a trezit pe Luther, pe care El l-a folosit pentru luminarea a milioane de oameni, pentru ca ei să înțeleagă acest adevăr divin minunat - »cel neprihănit va trăi din credință«.

Același lucru vedem cu privire la adevărul binecuvântat al revenirii Domnului ca speranță a Bisericii. Acest adevăr a fost multe secole total necunoscut și scăpat Bisericii. Dar nu de mult timp Dumnezeu a trezit bărbați dotați, care, cu toate că nu erau profeți în sensul versetului nostru, au făcut o lucrare care se aseamăna cu cea a profeților din vechime, prin aceea că Domnul i-a folosit să reînvie acest adevăr prețios și să facă ca lumina lui să cadă peste mulți copii ai lui Dumnezeu, așa că inimile lor au fost umplute cu o bucurie minunată și pe ei i-a făcut să se despartă total de ce nu era de la Dumnezeu.

Unde găsim noi la comentatorii creștini din Întunecatului Evului Mediu adevărul binecuvântat despre chemarea cerească și poziția Adunării ca trup al lui Hristos? Unde găsim scrieri care ne arată clar speranța Adunării – venirea lui Hristos pentru luarea sfinților Săi, pentru ca ei să fie veșnic la El și să le facă parte de slava Sa?

Acestea și multe alte adevăruri au fost ascunse și necunoscute pe parcursul unor perioade lungi de timp chiar și pentru creștinii adevărați, până când Domnul în harul Său a trezit bărbați sfinți și le-a dat să facă din nou cunoscut aceste adevăruri minunate din Scriptură.

Dar există și astăzi darul profeției, cu toate că nu în sensul aducerii la iveală de descoperiri noi; acest dar al profeției este diferit de cel al profeților pe care Domnul i-a folosit împreună cu apostolii pentru întemeierea Adunării. Lucrarea profetică din zilele noastre constă în deschiderea Sfintei Scripturi sub călăuzirea Duhului Sfânt tuturor credincioșilor »spre zidire și încurajare și mângâiere« (1 Corinteni 14,3). Acești profeți există tot timpul în Biserică și vor fi atâta timp cât Biserica va fi aici în lume, aceasta înseamnă, până va veni Domnul.

Evangheliști: »... pe unii evangheliști«

Ce dar minunat! Lucrarea unui evanghelist duce vestea bună a harului înaintea unei lumi păcătoase și muribunde, și Dumnezeu lucrează prin aceasta spre mântuirea sufletelor pierdute. În felul acesta lucrarea unui evanghelist nu se limitează la domeniul Adunării, unde slujesc păstorii și învățătorii; ci câmpul lui de lucru este lumea întreagă, dar cu nimic mai puțin din cauza aceasta lucrarea evanghelistului nu este o binecuvântare mare pentru Adunare, deoarece el conduce suflete pierdute la Hristos și drept urmare la adunarea credincioșilor.

Este deosebit de important să se înțeleagă, că o Adunare care nu se interesează de vestirea Evangheliei este o Adunare slabă și revelează un nivel spiritual foarte scăzut. Atunci este imposibil să aibă loc o creștere și o înmulțire numerică a acelor care Îl urmează pe Domnul. Așa cum cineva a remarcat, „adunarea locală care încetează să vestească Evanghelia lucrează la propriul ei sicriu”. Acest rezultat trist al neglijării Evangheliei se întâlnește astăzi cu regret în unele adunări locale.

Acest dar al evanghelistului nu este nicidecum rezervat anumitor cercuri deosebite de credincioși. Domnul înviat l-a dat mai degrabă întregii Adunări. Sunt și creștini care consideră că lucrarea evanghelistului are importanță mai redusă și este pe o treaptă mai inferioară decât

lucrarea păstorului sau învățătorului; dar astfel de gânduri sunt lipsite de orice fundament. Apostolul Pavel era un evanghelist, tot așa și Timotei și în mod deosebit Domnul Isus Însuși, care mergea prin sate și cetăți predicând și învățând cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.

Evanghelistul este un bărbat a cărui inimă Domnul a umplut-o cu dragoste profundă pentru sufletele pierdute, și care într-o râvnă sfântă are numai o singură dorință, să conducă suflete la Isus. Ah, dacă Domnul ar umple inimile multora dintre ai Săi cu o dragoste profundă pentru cei pierduți și prin Duhul să-i echipeze cu putere, ca ei să iese și să vestească celor pierduți vestea binecuvântată! »Atunci El a spus ucenicilor Săi: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii, puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său”.« (Matei 9,37-38).

Păstori și învățători: »... pe unii păstori și învățători«

Dacă lucrarea evanghelistului constă în vestirea Evangheliei păcătoșilor pierduți, păstorul se caracterizează prin aceea, că inima lui este umplută de participare sufletească și grijă pentru pacea și bunăstarea turmei lui Hristos. Evanghelistul caută pelerini și sufletele care rătăcesc în hățișul lumii acesteia și îi aduce la locul de protecție și de pace, acolo unde se află turma lui Hristos. Păstorul îi paște pe pășunile verzi ale Cuvântului lui Dumnezeu. El se preocupă de fiecare în parte din ei și caută să întărească pe cei slabi, să mângâie pe cei îngrijorați, să îmbărbăteze pe cei suferinzi și încercați prin ispite, să ridice pe cei căzuți, să viziteze pe cei bolnavi și pe cei aflați pe patul de moarte.

Când Domnul Isus Hristos, acest mare Păstor al oilor, a înviat dintre morți, El a întâmpinat pe Petru, și împreună cu el și pe celălalt ucenic, la Marea Tiberiadei și l-a întrebat de trei ori: »Mă iubești?« Răspunsul a fost, »Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc«. Atunci Domnul i-a spus: »Paște mieluşei Mei«, »Păzește oile Mele«, »Paște oile mele«. Astfel Petru era nu numai apostol ci și păstor. Ce slujbă prețioasă! Este un dar care nu poate fi obținut prin studii universitare, nu prin seminare teologice, ci este Domnul Însuși, care dă păstorului o inimă plină de dragoste miloasă pentru oi.

»... și învățători«; trebuie să observăm diferența dintre păstor și învățător.

Păstorul este un bărbat căruia Domnul i-a dat putere de discernământ, ca să pășuneze turma lui Hristos și să aibă grijă de fiecare în parte dintre ei în împrejurările lor diferite; în timp ce învățătorul este acela căruia Domnul i-a dat o înțelegere profundă a Cuvântului Său și aptitudinea de a-L explica credincioșilor.

În 1 Corinteni 12,8 citim: »Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh.«

Putem desigur să spunem, că slujba păstorului se caracterizează prin cuvânt »de înțelepciune« - înțelepciune să pășuneze turma lui Hristos și să le ajute în problemele lor și în toate situațiile lor. Slujba învățătorului este caracterizată prin cuvântul »cunoaștere«, căci el este capabil să explice cuvântul adevărului și să-L expună cu claritate, pentru ca credincioșii să-L înțeleagă și să fie zidiți prin El.

Domnul poate aceiași persoane să dea în același timp ambele daruri, pe cel al păstorului și al învățătorului.

Acestea sunt deci darurile indispensabile și prețioase ale Adunării lui Dumnezeu, care vor dura atâta timp cât Adunarea rămâne pe acest pământ. Ele se deosebesc de alte daruri, prezentate în 1 Corinteni 12 și 14, care în caracterul lor erau temporale și necesare pentru confirmarea vestirii Evangheliei, când Dumnezeu a pus deoparte iudaismul și a întemeiat Adunarea. »Și ei, plecând, au predicat pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l urmau« (Marcu 16,20; compară și cu Evrei 2,3-4).

Spre desăvârșirea sfinților

Versetul 12: »... pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,«

Apostolul arată aici, că Domnul a dat darurile spirituale de apostol, de proroc, de păstor și învățător »pentru desăvârșirea sfinților«, pentru creșterea lor și pentru maturizarea lor spirituală.

Aceasta este voia Domnului pentru sfinți. Chiar dacă apostolii și profeții, care au pus temelia Bisericii, nu mai sunt printre noi, noi avem totuși în Noul Testament scrierile lor, în care găsim o plinătate a descoperirii Bisericii lui Hristos și a caracterului ei până la sfârșitul mărturiei ei aici pe pământ. Domnul Isus Hristos, Capul trupului, a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine pentru ea. Acum El hrănește și îngrijește mădularele trupului Său prin darurile spirituale, pe care El le-a dăruit Adunării Sale spre zidirea lor spirituală.

Plinătatea lui Hristos

Versetul 13: »... până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos;«

Nimeni altul decât numai Domnul Isus Hristos Însuși este aici subiectul apostolului. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este ca credincioșii să fie zidiți spiritual și să crească și să se maturizeze spiritual, ca să aibă pe Hristos Însuși ca singurul lor subiect, singurul lor țel.

Este realmente minunat, că noi cunoaștem realitatea mântuirii dăruite în moartea Domnului nostru; dar cât de prețios este, când credința se poate ridica acolo unde Domnul Isus, Fiul binecuvântat al lui Dumnezeu Însuși, este acum. Ce nespun de prețios este și privilegiul, că noi toți vom ajunge la unitatea credinței și să intrăm pe deplin în tot ce este al lui Hristos, gloria Sa și poziția Sa unică în felul ei, da, ca noi să creștem în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu!

»... la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.« Deci prin cuvântul »matur« se înțelege o maturizare deplină, prin aceea că noi cunoaștem practic pe Domnul Isus. El trebuie să fie singurul scop al vieții noastre și să însemne totul pentru noi. El trebuie să fie subiectul, ținta și bucuria inimii noastre.

Această stare minunată și fericită o vom avea abia în glorie, când Domnul Isus va veni și ne va lua acasă, când Îl vom vedea »așa cum este« și vom fi ca El.

Însă Duhul Sfânt lucrează deja acum în noi, pentru ca noi să creștem spre El, în timp ce Îl așteptăm.

Să creștem și să ținem cu tărie

Versetele 14+15: »... ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos;«

Este bine, să observăm diferența dintre »starea de om matur«, »statura plinătății« din versetul anterior și »prunci« din versetul 14, »bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură«. Intenția lui Dumnezeu în oferirea darurilor spirituale este creșterea credincioșilor în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. El nu vrea ca noi să rămânem copilași, care nu au nici o statornicie și nici o stabilitate, și din cauza aceasta sunt mânați încoace și încolo de orice vânt de învățătură, care vine »prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii«.

Noi trăim în ultimele zile, în »timpuri grele«, în care învățătorii falși se înmulțesc, care se folosesc de șiretlicuri, ca să înșele și să ducă în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu, care au rămas prunci în credință.

De aceea, fie ca fiecare credincios să fie vigilent cu privire la intențiile acestor învățători răi și să nu se lase înșelat de aceștia, așa cum sunt „martorii lui Iehova” și mulți alți învățători greșiți. Mijlocul cel mai important pentru păzirea de înșelăciunea și rătăcirea oamenilor este citirea și studierea Cuvântului lui Dumnezeu cu rugăciune și dependență smerită, căci el este »laptele curat«.

Adevăr și dragoste

»Ținând adevărul în dragoste«. Prin această expresie se spune, ca noi să nu rămânem copilași, ci dimpotrivă să creștem în înțelegerea adevărului divin și să vorbim cu îndrăzneală despre el într-un duh de dragoste. Este foarte important să ținem cu tărie la adevărul divin și să-l vestim cu curaj și credincioșie. Însă este la fel de important, ca noi să facem aceasta într-un duh de dragoste, și să nu arătăm un duh de superioritate, da, de îngâmfare, și să ne considerăm mai buni decât alții, care probabil nu au aceeași măsură de înțelegere a adevărului, așa cum Dumnezeu ne-a dăruit-o. »Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?« (1 Corinteni 4,7).

»Și dacă am profeție și știi toate tainele și toată știința și dacă am toată credința încât să mut munții, dar nu am dragoste, nu sunt nimic.« (1 Corinteni 13,2). Vedem aceste două lucruri „adevăr și dragoste” în deplină armonie în Domnul nostru Isus Hristos, care era »adevărata lumină« (Ioan 1,9). El a revelat în mod desăvârșit adevărul și în același timp era Adevărul însuși (Ioan 14,6). El era și dragostea personificată, căci »Nimeni nu are iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi« (Ioan 15,13).

Deci dacă suntem chemați să ținem cu tărie la adevărul revelat al Cuvântului lui Dumnezeu și să-l vestim fără teamă și cu înțelepciune sfântă, tot așa noi suntem chemați să fim blânzi și învățătura sfântă s-o împodobim cu blândețea dragostei. »Ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos«. Aceasta este deci voia lui Dumnezeu cu privire la toți copiii Săi. El dorește, ca noi toți să creștem, și anume în toate lucrurile, în toate detaliile vieții noastre zilnice. Această „creștere” ne va conduce la armonie cu Domnul nostru Isus, cu Capul nostru glorificat, și ne va călăuzi să revelăm în viața noastră zilnică desăvârșirile Lui.

Activitatea fiecărui mădular în parte

Versetul 16: »... din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.«

Tabloul prezentat aici este preluat de la corpul omenesc cu mădulele lui. Așa cum fiecare mădular și fiecare încheietură, precum și fiecare componentă a corpului omenesc trebuie să-și îndeplinească funcția, pentru ca organismul întreg să funcționeze, tot așa este și Adunarea, trupul lui Hristos, ea este un organism viu.

Dacă fiecare mădular al trupului lui Hristos își îndeplinește misiunea încredințată lui după măsura aptitudinii dăruită fiecărei părți, atunci va avea loc creșterea trupului spre zidirea sa în dragoste. Domnul Isus, Capul trupului, conduce și călăuzește; El dă și puterea necesară îndeplinirii misiunii. Fie ca Domnul să dea fiecăruia din noi mai multă înțelegere cu privire la responsabilitatea personală ca mădular al trupului lui Hristos, ca să contribuim la creșterea trupului și zidirea celorlalte mădule în dragoste!

Să nu mai umbli ca națiunile

Versetul 17: »Spun deci aceasta, și mărturisesc în Domnul, ca să nu mai umblați cum umblă națiunile în deșertăciunea minții lor,«

Apostolul Pavel mărturisește cu toată seriozitatea credincioșilor, ca ei să nu mai umble ca națiunile, din mijlocul cărora ei au venit. De aceea el le pune înaintea ochilor pe Domnul Isus, în care ei au crezut și în care au fost binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești.

»Mărturisesc în Domnul«. Noi credincioșii, care am fost făcuți mădulare ale trupului Său, stăm sub domnia Domnului atotputernic, și de aceea nu ar fi potrivit, dacă umblarea noastră ar fi ca aceea a necredincioșilor. Credincioșii din Efes au aparținut păgânilor închinători la idoli, dar ei s-au întors de la idoli lor la Dumnezeu și au primit pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn al lor. De aceea apostolul îi atenționează cu privire la căderea înapoi în viața și obiceiurile națiunilor în legătură cu idolatria lor murdară. Ei nu mai aveau nimic comun cu ea.

Necredincioșii umblă în păcate și necurăție, fiind înrobiți de Satan în deșertăciunea minții lor, »și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în conștiință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite« (Romani 1,28). Ce apostolul spune credincioșilor din Efes, ne spune Duhul Sfânt nouă astăzi.

Versetul 18: »... fiind întunecați la minte, înstrăinați de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, prin împietrirea inimii lor;«

»Întunecați la minte«, sau așa cum se spune în Romani 1,21 »inima lor fără pricepere a fost întunecată«; ei nu aveau nici o scânteiere a luminii divine. Aceasta este starea tuturor oamenilor păcătoși, sărmani, care sunt departe de Dumnezeu. Ei sunt străini de viața lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că ei nu au viață divină. »Cine Îl are pe Fiul are viața, cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața« (1 Ioan 5,12). Mentea lor este întunecată și ei sunt străini de viața lui Dumnezeu prin neștiința care este în ei, din cauza orbirii sau împietririi inimii lor.

Când Domnul Isus S-a arătat lui Pavel pe drumul lui spre Damasc, El l-a trimis la națiuni, »ca să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine« (Faptele Apostolilor 26,18).

Versetul 19: »... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.«

Dumnezeu a pus în om conștiința, pentru ca el să diferențieze între bine și rău, dar acești păgâni, departe de Dumnezeu, erau căzuți adânc în păcat, da în locul cel mai adânc pe care un om poate ajunge. Ei și-au pierdut orice simțământ, conștiințele lor erau împietrite, făceau răul fără să-și facă griji din cauza aceasta. Beau răul ca apa și nu simțeau nici cea mai mică durere în practicarea acestor păcate. »... aceștia, pierzând orice simțire, s-au dat la destrăbălare, ca să lucreze cu lăcomie orice necurăție.«

Cât de mare este însă harul lui Dumnezeu! Căci odinioară aceasta era starea respingătoare a sfinților din Efes, înainte ca ei să creadă în Domnul Isus. Da, Mântuitorul atotputernic cheamă păcătoșii cei mai răi, cei mai ticăloși, să vină în credință la El, ca să fie salvați din starea lor nenorocită și să primească viața veșnică. Ei au devenit acum o creație nouă, »cele vechi s-au dus, iată, acum totul a devenit nou«. Ce Mântuitor! Preamărit să fie totdeauna Numele Său demn de adorare!

Hristos viața noastră

Versetele 20 și 21: »Dar voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos, dacă în adevăr, L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus:«

Mijlocul de ajutor divin, singurul care ne poate păzi să nu facem ce fac națiunile, este Isus Hristos. El nu este prin moartea Sa la cruce numai Salvatorul nostru de la judecată și condamnare veșnică, ci viața Sa, pe care El a trăit-o ca Om aici pe pământ, și viața Sa ca Cel înviat dintre cei morți și ca Cel glorificat la dreapta Tatălui, este modelul și imaginea adevăratei vieți creștine.

El este singurul Învățător, și un altul asemenea Lui nu există. El este însă și în Sine Însuși tema sublimă a lecției pe care noi toți trebuie s-o învățăm - »voi nu L-ați cunoscut (textual: învățat) ... pe Hristos«. „A cunoaște pe Hristos” poate avea loc numai în părtășie și umblare cu El, privind desăvârșirea Lui. »Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, întocmai de Domnul, de Duhul« (2 Corinteni 3,18).

»... cunoscut pe Hristos«, »... L-ați auzit«. Duhul Sfânt ne leagă aici cu Hristos în mod direct. În timp ce apostolul Ioan ne face cunoscut, ce el însuși și ceilalți apostoli au auzit de la Hristos, pentru ca și noi să avem părtășie cu ceea ce ei au auzit despre El, și ca bucuria noastră să fie deplină, aici avem mult mai mult.

»... L-ați auzit«, nu numai, „ați auzit despre El”. Acesta este privilegiul celor care sunt ai Săi: noi am cunoscut pe Hristos și totodată noi fiecare în parte L-am auzit, cum El Însuși a spus: »Oile îl urmează, pentru că îi cunosc glasul. ... ele vor auzi glasul Meu ... Oile Mele aud glasul Meu și Eu le cunosc și ele Mă urmează« (Ioan 10,4.27).

»L-ați auzit și ați fost învățați în El, după cum este adevăr în Isus«. Adevărul absolut este în Hristos Însuși, în afară de El nu este adevăr. »Eu sunt calea și adevărul și viața«.

Deci dacă noi dorim să cunoaștem adevărul cu privire la om, acesta nu-l vom găsi niciodată în Adam, primul om, care a eșuat în responsabilitatea lui față de Dumnezeu, ci noi găsim adevărul întreg în Omul desăvârșit – în Omul al doilea – care în toate privințele a corespuns gândurilor lui Dumnezeu. Dacă dorim să cunoaștem adevărul cu privire la Dumnezeu, nu-l vom găsi niciodată într-o altă persoană sau într-un alt loc, decât numai în Hristos. El este singurul care poate spune: »Eu și Tatăl suntem una« și »Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl«. (Ioan 10,30; 14,9). Dacă dorim să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu cu privire la păcat, nu le vom putea cunoaște decât în crucea lui Hristos. Acolo vedem pe Mântuitorul nostru binecuvântat ocupând locul nostru, și acolo vedem, ce pedeapsă a meritat păcatul în ochii lui Dumnezeu.

»Adevărul este în Isus«. Este așa ca și cum Hristos glorificat în cer ne-ar apuca de mână și ne-ar duce la Sine ca Cel care a trăit aici jos pe pământ, pentru ca astfel să învățăm să umblăm așa cum a umblat El. Este pe deplin clar, că Isus este Hristosul, și Hristos este Isus; însă Duhul Sfânt ne prezintă în acest verset aceste două Nume nu fără un motiv deosebit. Mai întâi Duhul Sfânt ne preocupă cu Numele »Hristos«, »voi nu L-ați cunoscut astfel pe Hristos«. El ne conduce astfel la înțelegerea, că toate binecuvântările și toate privilegiile ne-au fost dăruite într-un Hristos înviat și glorificat. După aceea Duhul Sfânt numește Numele Său »Isus« - Numele pe care El l-a purtat în umblarea Lui aici pe pământ, și prin aceasta ne arată cum trebuie să fie umblarea și comportarea noastră în imitarea modelului desăvârșit Isus. »Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El« (1 Ioan 2,6).

Dezbrăcarea de omul vechi

Versetul 22: »... că, în ceea ce privește purtarea de mai înainte, v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare;«

Dar, așa va întreba probabil cineva, cum pot eu umbla așa cum a umblat Hristos, când El a fost în lumea aceasta, căci știu că eu am moștenit de la Adam o natură decăzută și stricată?

Adevărul, așa cum este el în Isus, este că noi, în ceea ce privește umblarea noastră de odinioară, ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, care se strică prin poftele înșelătoare. Aceasta nu înseamnă o îmbunătățire sau o „cârpire” a omului vechi, de la care nu se poate absolut nimic bun aștepta. Mijlocul de ajutor divin este, că eu ca cel care crede m-am lepădat și m-am dezbrăcat de toată atitudinea și comportarea, de toate pornirile omului cel vechi stricat.

Omul cel vechi nu iubește nimic altceva decât numai stricăciunea și poftele rele; el nu iubește nici dreptatea, nici sfințenia, căci el nu are nici o putere și el nu poate fi plăcut lui Dumnezeu, prin aceea că ar putea face ceva bun sau sfânt. »Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune Legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate« (Romani 8,7).

Domnul Isus nici nu dorește nimic de la omul cel vechi, ca el să renunțe la faptele lui stricate. În realitate orice încercare a omului cel vechi să renunțe la faptele și căile și plăcerile lui, ca să placă lui Dumnezeu, este ca și cum s-ar pune vinuri noi în burdufuri vechi; »Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; dacă ar pune, vinul nou va sparge burdufurile și se va vărsa, și burdufurile se vor distruge; ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și amândouă se păstrează. Și nimeni, după ce a băut vin vechi, nu dorește vin nou, pentru că zice: „Cel vechi este mai bun”« (Luca 5,37-39).

Starea inimii care nu a fost înnoită este aceasta: ea preferă omul cel vechi stricat și plăcerile lui temporale înșelătoare în locul unei vieți în dreptate și sfințenie.

Expresia »v-ați dezbrăcat de omul vostru cel vechi« înseamnă că noi ne-am îndreptat privirea credinței spre crucea lui Hristos, unde omul nostru cel vechi a fost prins în cuie și răstignit în Persoana lui Hristos, Locțiitorul nostru, prin aceea că El »a fost făcut păcat pentru noi«. Aici nu este vorba de ceva pe care noi mai trebuie să-l facem, ci de ceva, pe care Dumnezeu l-a făcut deja atunci când Hristos a fost răstignit pentru noi. »Știind aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului.« »Tot așa și voi, socotiți-vă pe voi înșivă morți față de păcat și vii față de Dumnezeu, în Hristos Isus.« (Romani 6,6+11).

Este deci de o deosebită importanță să înțelegem că prin dezbrăcarea de omul cel vechi nu vrea să se spună că în noi nu ar mai fi nici o înclinație să păcătuim, căci o astfel de presupunere, așa spune apostolul Ioan, este înșelătorie și nu adevăr. »Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.« »Dacă zicem că nu am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.« (1 Ioan 8+10). Tot așa găsim și în epistola către Coloseni. După ce apostolul Pavel a spus credincioșilor că »voi ați murit împreună cu Hristos« și »voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu« (Coloseni 2,10; 3,3), el continuă și adaugă cuvintele: »Omorâți deci mădularele voastre care sunt pe pământ« (Coloseni 3,5).

Înțelesul faptului că noi am murit cu Hristos, sau că noi ne-am dezbrăcat de omul cel vechi, nu este deci acela, că noi am fi ajuns la o stare de desăvârșire; da, apostolul Pavel a spus cu privire la sine însuși: »Nu că am obținut deja premiul sau că am ajuns deja desăvârșit; însă urmăresc, dacă aș putea să-l și apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării lui Dumnezeu spre în sus, în Hristos Isus« (Filipeni 3,12-14).

Este necesar să adăugăm, că dacă noi spunem, că nu am ajuns la starea de desăvârșire, cătuși de puțin nu gândim să diminuăm necesitatea unei umblări și a unei vieți în sfințenie practică. Noi privim la Cel sfânt, care ne-a chemat să fim sfinți în umblare (1 Petru 1,15-16).

Să ne referim încă o dată la cuvintele apostolului Ioan: »Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi.« »Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiți; și, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept; și El

este ispășire pentru păcatele noastre; dar nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale lumii întregi« (1 Ioan 1,8; 2,1-2).

Omul nou

Versetele 23 și 24: »... și sunteți înnoiți în duhul minții voastre; și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.«

După ce apostolul a vorbit despre dezbrăcarea de omul cel vechi și a naturii lui stricate, ajunge acum să vorbească despre înnoirea în duhul minții noastre.

Când am primit pe Hristos, am fost născuți din nou, și aceasta ne oferă un fel de gândire cu totul nou. Este deci necesar ca duhul nostru nou să fie hrănit și întărit, pentru ca mintea noastră să fie caracterizată prin dorințe sfinte și poftes sfinte. Așa cum purtăm de grijă pentru trupul nostru, pentru ca el prin alimentarea cu hrană sănătoasă să rămână într-o stare bună, să fie hrănit, înnoit și întărit, tot așa și duhul nostru curat să fie hrănit permanent cu »laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu«, împrăpat și înnoit. Niciodată nu vom găsi un creștin sânguinos și spiritual, care să nu aibă o dorință profundă după Cuvântul lui Dumnezeu, să se bucure permanent de el și să se hrănească cu el, care să nu trăiască în părtășie intimă cu Domnul, arătând dragoste frățască față de frații lui de credință.

»Și v-ați îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului.« Fără îndoială îmbrăcarea cu omul cel nou a avut loc la nașterea noastră din nou, când L-am primit pe Hristos ca Mântuitor al nostru.

Aici însă este vorba de o îmbrăcare bazată pe experiență, practică, a omului cel nou, care se face cunoscut înaintea tuturor oamenilor prin prezentarea omului cel nou, a vieții noi. Acest om nou este »creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului«.

Prima creație a fost întinată prin păcat și nu mai este în armonie cu gândurile lui Dumnezeu; creația nouă însă este »după Dumnezeu«. Acest om nou este văzut acum în mod practic sub două aspecte; în dreptate și sfințenie.

Dreptatea se arată în comportarea creștinului față de toți oamenii, sfințenia în umblarea noastră cu credincioșii înaintea Domnului. Dreptatea se vede din afară în umblarea noastră înaintea oamenilor în orice detaliu al vieții noastre, sfințenia este mai mult o chestiune lăuntrică în inima noastră înaintea lui Dumnezeu. Deci dacă noi am devenit o creație nouă în Domnul, atunci trebuie să fi îmbrăcat și o purtare nouă, un fel nou de comportare, care se deosebește categoric de omul cel vechi cu poftele lui stricate.

De acum încolo pentru fiecare credincios trebuie să fie dorința serioasă față de Domnul, »să ne dea să-I slujim fără teamă în sfințenie și dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre« (Luca 1,74-75).

Să vorbim adevăr

Versetul 25: »De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora.«

Se cuvine pentru un credincios, care s-a dezbrăcat de omul vechi și s-a îmbrăcat cu omul nou, să fie nesincer și neadevărat în faptele și în cuvintele lui?

Înclinarea spre minciună aparține naturii vechi, stricate și este caracteristică celui necredincios, a cărui parte este în iazul »care arde cu foc și pucioasă, care este moartea a doua« (Apocalipsa 21,8). »Afară sunt câinii și vrăjitorii și curvarii și ucigașii și slujitorii la idoli și oricine iubește și practică minciuna« (Apocalipsa 22,15).

Toți cei care cunosc adevărul care este în Isus, ar trebui să se fi dezbrăcat pentru totdeauna de minciună și să vorbească tot timpul adevărul și în felul acesta să imite pe Domnul Isus, la care orice cuvânt era revelarea a ceea ce El era în Sine Însuși! »I-au spus deci: „Tu cine ești?” Isus le-a spus: „Întocmai ceea ce vă și spun”«. (Ioan 8,25) Cuvintele unui om reflectă exact ce este el în sine însuși.

»Pentru că suntem mădulare unii altora«, mădulare ale unui trup. Deci dacă cineva nu spune adevărul aproapelui său, el, așa cum el este mădular al aceluiași trup, nu înșală numai pe fratele său, ci în realitate se înșală pe sine însuși. Se poate imagina că un mădular al trupului nostru fizic ar putea face ceva spre paguba unui alt mădular? Căci ceea ce dăunează unui mădular, dăunează și celorlalte, și ceea ce este de folos unui mădular, folosește tuturor mădularelor. Tot așa este și în trupul lui Hristos. De aceea un mădular, care spune adevărul unui alt mădular, folosește nu numai în chip deosebit aceluși mădular, ci și lui însuși.

Fie ca dorința psalmistului din vechime să fie și a noastră: »Fie cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele plăcute înaintea Ta, Doamne, Stânca mea și Răscumpărătorul meu!« (Psalm 19,14).

Mânia unui credincios

Versetele 26+27: »Mâniați-vă și nu păcătuți; să nu apună soarele peste mânia voastră, nici nu dați loc diavolului.«

La mulți credincioși este neclaritate și încurcătură cu privire la aceste cuvinte; căci ei consideră că mânia este totdeauna ceva rău și de aceea ea nu se cuvine pentru un credincios. Dar această părere nu este valabilă totdeauna și noi credem că uneori lipsa de mânie este păcat și este nedemnă pentru un credincios care iubește pe Hristos și este plin de râvnă pentru onoarea Sa. Este desigur important să veghem asupra adevăratului motiv al mâniei noastre. Căci dacă ceva ne face să ne mâniem, deoarece am fost răniți în onoarea proprie, atunci aceasta nu este o mânie sfântă, și tocmai aici ar trebui să aplicăm mai mult cuvintele apostolului Iacov: »Pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu« (Iacov 1,20).

Mânia potrivită cu Dumnezeu o vedem la Domnul Isus, când citim despre El: »Și, privind împrejur la ei cu mânie, foarte întristat de împietrirea inimii lor« (Marcu 3,5).

Domnul S-a mâniat în diferite ocazii, dar niciodată nu a păcătuit în mânia Sa. El S-a mâniat când a văzut că din Casa Tatălui Său au făcut o casă de negustorie. »Și, făcând un bici din frânghii, i-a scos pe toți afară din Templu« (Ioan 2,13-16). El a rostit și primul „vai” asupra fariseilor și cărturarilor fățarnici, căci ei devorau casele văduvelor și de ochii lumii făceau rugăciuni lungi (vezi Matei 23,14 și următoarele).

Când eu văd sau aud ceva, care batjocorește și jighește Persoana minunată a Domnului Isus, și aceasta nu mă mișcă, duhul meu nu se tulbură, atunci cu siguranță nu sunt în starea în care ar trebui să fie un creștin adevărat, care iubește pe Domnul său și îngrijește de onoarea și glorificarea lui Hristos și prețuiește onoarea Sa. Lipsa mâniei într-o astfel de situație ar dovedi o sărăcie mare în prețuirea gloriei și onoarei Domnului nostru scump și demn de adorare.

Deci aceasta este o chestiune importantă, când unii gândesc, că aceasta este în contradicție cu dragostea. Dar această părere nu are nici o bază biblică; adevărata dragoste este plină de râvnă pentru adevăr și nu minimizează răul. Despre dragoste se spune în 1 Corinteni 13,6: »Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul«. Este nepotrivit să practici dragostea cu prețul adevărului lui Dumnezeu și al lui Hristos, aceasta nu ar fi o dragoste adevărată, ci prefăcătorie.

Există însă un pericol, căruia noi toți cădem cu ușurință pradă, și acesta este mânia în legătură cu păcatul. De aceea ne atenționează aici Duhul Sfânt, »mâniați-vă, și nu păcătuți«. Mijlocul divin de protecție împotriva acestui fel de păcat este ca noi să ne mâniem din pricina gloriei lui Dumnezeu și că aceasta are loc în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este limita care nu trebuie

depășită. De aceea apostolul spune aici: »să nu apună soarele peste mânia voastră«; căci dacă o astfel de mânie sau supărare rămâne în suflet, ea nu este de la Dumnezeu.

Dacă apune soarele, eu sunt ori într-o stare de pace desăvârșită și părtășie fericită cu Domnul, ori sunt într-o stare de mânie și nu în savurarea părtășiei cu El. Eu nu trebuie să merg la culcare până când nu mi-am mărturisit păcatul fratelui meu, pe care m-am mâniat, și până când după aceea nu mi-am plecat genunchii înaintea Domnului, ca să-I mărturisesc și Lui păcatul meu. Dacă nu facem aceasta, oferim teren diavolului. Dacă avem mânie în inima noastră și o păstrăm în sufletul nostru, atunci oferim dușmanului ocazia să intre în viața noastră.

De aceea să fim veghetori și cu multă grijă, căci acest dușman rău caută să ia controlul asupra vieții noastre și să ne răpească bucuria spirituală și părtășia plăcută cu Domnul și Stăpânul nostru. Să căutăm totdeauna în viața noastră să iertăm »ca să nu dăm câștig lui Satan asupra noastră; pentru că nu suntem necunoscători ai planurilor lui« (2 Corinteni 2,11).

Să nu mai furăm, ci să facem binele

Versetul 28: »Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bine, ca să aibă să împartă celui care are nevoie.«

Credincioșii din Efes erau adoratori ai idolilor înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, fără nici o cunoaștere a lui Dumnezeu. Drumul lor era un drum al răutății și al păcatului, și chiar după ce au primit pe Domnul Isus Hristos prin credință erau înclinați să facă acest păcat al furtului. Fie ca nici un creștin să nu-și închipuie, că el nu ar fi în stare să cadă în acest păcat! O astfel de părere înaltă despre sine arată că nu se cunoaște pe sine însuși și se bazează puțin pe harul dumnezeiesc. Dar să reținem bine, că ce Duhul Sfânt spune credincioșilor din Efes, ne spune și nouă și tuturor sfinților din toate timpurile! Ce prețios este acest îndemn al harului! »Cine a furat să nu mai fure«. Aceasta este vorbirea plăcută a harului; și cât de mult stă ea în opoziție cu amenințările cu pedeapsa ale Legii (Exod 21,16; 22,1-3)!

Sunt multe forme de hoție. De exemplu, este un funcționar sau un angajat care la lucrul său fură timp de la patron; sau cineva care răpește renumele și numele bun al cuiva. Cât de mulți credincioși sunt care fură pe Dumnezeu și Îi rețin banii și averile, care I se cuvin, pe care Dumnezeu li le-a încredințat! »Va înșela un om pe Dumnezeu? Totuși voi Mă înșelați și ziceți: „În ce Te înșelăm?” În zeciuieli și în darurile ridicate. Sunteți blestemați cu blestem și pe Mine Mă înșelați voi, națiunea aceasta întregă!« (Maleahi 3,8-9). Harul, care lucrează în credinciosul Noului Testament, îl va conduce să dea Domnului mai din belșug și mai de bună voie, decât a cerut Vechiul Testament (compară cu 2 Corinteni 8,3-5).

»... ci să lucreze ... ca să aibă să împartă«. Nu este suficient că credinciosul este cinstit și nu fură; ci aici avem gândul și mai frumos, că el trebuie să lucreze și să facă binele cu mâinile lui, pentru ca să aibă privilegiul binecuvântat să împartă celor aflați în nevoie. Har al lui Dumnezeu uimitor, minunat! Ambele mâini, care erau obișnuite la furat, s-au transformat în mâini sfințite și consacrate să dăruiască celor în nevoie.

»Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi« (2 Corinteni 5,17). Onisim era un rob și un hoț, dar când harul lui Dumnezeu l-a mântuit, el a devenit un »frate credincios și iubit« (Coloseni 4,9).

Unul din robii bogați ai lui Dumnezeu a spus odată: „Eu, chiar dacă nu aș fura drepturile altuia, aș umbla potrivit dreptății care este în Lege; dar nu aș trăi potrivit principiilor harului și sfințeniei adevărate, dacă nu aș împărți cu alții toate bunurile pe care mi le-a dat Dumnezeu”.

Bucuria de a da este cu mult mai prețioasă decât aceea de a primi. »Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?« (1 Ioan 3,17).

Să ne aducem aminte totdeauna de cuvintele apostolului binecuvântat: »Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu« (Evrei 13,16).

Discuțiile noastre

Versetul 29: »Nici un cuvânt stricat să nu iasă din gura voastră, ci, dacă este vreunul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care-l aud.«

Apostolul schimbă subiectul studiului, și nu mai vorbește despre fapte bune și dărnicie, ci atenționează cu privire la pericolul cuvintelor rele. În loc de »cuvinte stricate« în gura noastră ar trebui să fie cuvinte ale harului, cuvinte sănătoase, »ca să dea har celor care le aud«. Cuvântul lui Dumnezeu acordă un loc deosebit acestei chestiuni importante.

Cuvintele, care vin de pe buzele noastre, sunt o oglindă fidelă a stării inimii noastre, »Pentru că din prisosul inimii vorbește gura« (Matei 12,34).

Apostolul Iacov se preocupă detaliat cu „limba” și spune: »Dacă cineva nu greșește în cuvânt, este un om desăvârșit, capabil să-și înfrâneze, de asemenea, tot trupul« (Iacov 3,2).

Cât de minunat este să fi în tovărășia unui credincios a cărui inimă se revarsă și a cărui gură vorbește cuvintele harului, care zidesc pe cei care le ascultă! Însă pe de altă parte, ce pagubă și ce stricăciune se face, când la noi se găsesc »lucruri rușinoase, vorbire nechibzuită, glume proaste« - lucruri care »nu se cuvin«. Să fim atenți asupra noastră, ca nici o vorbire stricată să nu ne iese din gură, probabil cuvinte de critică sau remarci ostile despre alții. »Depărtează de la tine înșelăciunea gurii și alungă de la tine stricăciunea buzelor« (Proverbe 4,24). »Cuvântul vostru să fie totdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia« (Coloseni 4,6). Sarea este bună și are valoarea ei, chiar dacă ea nu face răul să devină bun, ci mai degrabă lucrează împotriva stricăciunii, păzind binele de stricăciune. Este adevărul care menține sufletul în sfințenie. Deci dacă este sare în inimile și sufletele noastre, cuvintele noastre vor fi curate și sănătoase și vorbirea noastră va fi de așa fel că va aduce pace altora. Așa a spus Domnul Isus: »Să aveți sare în voi înșivă și fiți în pace unii cu alții« (Marcu 9,50).

Noi ar trebui să vorbim numai atunci, când »este nevoie de zidire«. Deci cuvintele curate vin numai dintr-o inimă curată. »Inima mea clocotește de un cuvânt bun« (Psalm 45,1). »Din aceeași gură iese binecuvântare și blestem. Frații mei, nu trebuie ca acestea să fie așa. Oare izvorul, din aceeași deschidere, țâșnește dulce și amar?« (Iacov 3,10-11). Este periculos să se gândească că cuvintele nu costă nimic. Citește ce scrie Iacov despre răul pricinuit de limbă (Iacov 3) și nu uita că din cauza aceasta noi suntem muștrați.

Ar trebui să ne gândim, că la mulțimea cuvintelor nu lipsește greșeala. Ah, de ar sluji vorbirea noastră altora spre zidire!

A întrista pe Duhul Sfânt

Versetul 30: »Și nu-L întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.«

Duhul Sfânt este Persoana divină, care a coborât din cer în ziua de Rusalii, după ce Domnul Isus a făcut lucrarea de răscumpărare prin moartea Sa pe cruce și, înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, S-a înălțat la cer și S-a așezat la dreapta Tatălui Său.

Duhul Sfânt nu este o simplă invenție, sau un sentiment, sau o simplă putere. El este, întocmai ca Tatăl și ca Fiul, o Persoană divină. El vorbește, El trimite lucrători pentru vestirea Evangheliei (Faptele Apostolilor 13,2.4), și El dovedește lumea ca fiind vinovată de păcat (Ioan 16,8). El mângâie și înviorează pe credincioși, prin aceea că El ia din lucrurile lui Hristos și le dă lor. El îi

încurajează și îi conduce (Ioan 16,13-15; Romani 8,14). Dar El Se și întristează, când copiii lui Dumnezeu nu umblă în sfințenie, căci El este Duhul Sfânt. El locuiește în fiecare credincios adevărat, și El ia cunoștință de orice cuvânt, pe care noi îl rostim, El cunoaște orice gând, care se ridică din noi, El vede tot ce facem. De aceea apostolul ne îndeamnă »nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu«.

Dar aceasta nu înseamnă, că dacă noi întristăm pe Duhul Sfânt, El ne părăsește, căci El locuiește pentru totdeauna în cel credincios, așa cum a spus Domnul Isus: »Și El vă va da un alt Mângâietor, ca să fie cu voi pentru totdeauna« (Ioan 14,16).

Acesta este privilegiul binecuvântat al credincioșilor Noului Testament. David s-a rugat odinioară: »... nu lua de la mine Duhul Tău cel sfânt« (Psalm 51,11). În perioada actuală a harului o astfel de rugăciune nu își are locul ei, căci creștinul adevărat a fost pecetluit cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării.

Duhul Sfânt locuiește în credinciosul adevărat. El nu îl va părăsi niciodată, dar El este întristat, dacă noi nu umblăm în sfințenie corespunzător Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este atunci și motivul pentru care așa de mulți sunt lipsiți de bucuria și fericirea care decurge din părtășia prețioasă cu Domnul.

Dacă noi mergem în sfințenie și credincioșie față de Domnul, atunci Duhul Sfânt umple inimile noastre cu bucurie și ia din ce este al lui Hristos și ne dă. În primul capitol al acestei epistole apostolul a spus: »... în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea posesiunii dobândite, spre lauda gloriei Sale« (Efeseni 1,13-14). Aici apostolul revine la acest adevăr binecuvântat, că noi prin Duhul Sfânt am fost pecetluiți »pentru ziua răscumpărării«. Aici nu este vorba ca în capitolul 1,7 despre răscumpărarea sufletului, despre iertarea păcatelor, ci de răscumpărarea trupului nostru la venirea Domnului Isus Hristos pentru a lua mireasa Sa acasă. »... care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile« (Filipeni 3,21). Când va veni Domnul Isus, El va lua cu Sine pe fiecare credincios adevărat, niciunul nu va rămâne aici; căci fiecare creștin adevărat este un mădular al singurului trup; și este absolut imposibil, ca trupul să fie în glorie și să-i lipsească un mădular, fie el chiar cel mai slab și mai neînsemnat.

Ținuta morală greșită și bună

Versetul 31: »Orice amărăciune și supărare și mânie și strigare și defăimare să fie înlăturate de la voi, împreună cu orice răutate.«

Apostolul ne atenționează aici cu privire la anumite păcate, care, dacă le acordăm spațiu, vor întrista pe Duhul Sfânt care locuiește în noi. El pune degetul mai întâi pe un rău, care în mod obișnuit stă adânc în inimă: »orice amărăciune«.

Amărăciunea este opusul dulceții; și dacă această amărăciune este în inima unui om, ea ei răpește bucuria lăuntrică și pacea dulce și îi face inima posomorâtă și nenorocită. Amărăciunea este unul din relele caracteristice celor necredincioși, a căror gură este plină de amărăciune, și apostolul Iacov ne atenționează cu privire la invidie amară și duh de ceartă în inimă (Iacov 3,11-15).

După aceea apostolul Pavel continuă să ne atenționeze cu privire la acele păcate care se revarsă din amărăciunea inimii: supărare, mânie, strigare, defăimare și răutate.

Da, frații mei preaiubiți, noi trebuie să înlăturăm toate aceste lucruri din inima noastră. Trebuie să atragem atenția, că noi, dacă nu suntem eliberați prin puterea Duhului Sfânt de aceste păcate, nu putem trăi o viață creștină adevărată. De aceea să veghem ca aceste lucruri rele să nu fie găsite în noi sau în mijlocul nostru. Aceasta este posibil numai dacă noi ne rezemăm pe harul și ajutorul lui Dumnezeu.

Versetul 32: *»Și fiți buni unii cu alții, miloși, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.«*

Adevăratul creștinism ne eliberează nu numai de aceste păcate, care întristează pe Duhul Sfânt, ci ne face și capabili să revelăm în viața noastră virtuțile prețioase ale lui Hristos, prin aceea că noi imităm bunătatea și blândețea Domnului și Stăpânului nostru în conviețuirea noastră.

Dacă dorim să iertăm, atunci să avem totdeauna înaintea noastră etalonul divin de iertare: *»după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos«*. Există cineva care să fi păcătuit față de mine așa cum am păcătuit eu față de Dumnezeu? Dar dacă Dumnezeu din pricina lui Hristos și pe baza lucrării Sale pe cruce mi-a iertat toate păcatele, atunci și eu trebuie să iert fratelui meu în același fel.

Probabil gândești că acela, care a păcătuit împotriva ta, cu adevărat nu merită să i se ierte. Permite-mi totuși să te întreb, ai meritat tu iertarea divină? Este absolut imposibil ca cineva să fi păcătuit așa de mult față de tine, cum ai păcătuit tu față de Dumnezeu. Și Dumnezeu ne-a iubit așa de mult și ne-a iertat toate păcatele! Acesta este etalonul divin, acesta este modelul, pe care să-l urmărim atunci când iertăm. El nu ne poate da un alt etalon, niciunul mai mic, decât pe Sine Însuși. „O, Doamne Isuse, dăruiește-ne în harul Tău, să Te cunoaștem mai mult, să învățăm de la Tine și să fim mai mult asemenea Ție! Amin.”

Capitolul 5

Regulile vieții creștine – capitolul 5,1-21

Urmași ai lui Dumnezeu

Versetul 1: »Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți,«

Acest verset stă în legătură directă cu ultimele cuvinte ale capitolului anterior; el se adresează exclusiv credincioșilor adevărați; căci pentru cineva, care nu are încă natura nouă, este total imposibil să fie un urmaș al lui Dumnezeu, sau să meargă pe urmele lui Hristos. Umblarea pe urmele Domnului Isus nu este un mijloc prin care noi obținem răscumpărarea sau nașterea din nou, ci este rezultatul răscumpărării noastre și roada ei, a faptului că noi am primit viața veșnică.

Orice încercare a omului, să imite pe Dumnezeu sau să urmeze pe Dumnezeu, înainte ca el prin nașterea din nou să fi devenit părtași naturii divine, este cea mai mare nebulie și totodată este aroganță. Noi însă *»ca niște copii preaiubiți«* suntem prin harul și ajutorul lui Dumnezeu capabili să fim imitatori ai lui Dumnezeu. Cei necredincioși sunt *»fii ai diavolului«* și nu au altă dorință decât să facă *»poftele tatălui lor«* (Ioan 8,44).

Este absolut normal, că copiii imită pe părinții lor și vor să facă tot ce fac părinții. Același lucru este valabil și pentru noi credincioșii. Dumnezeu ne-a salvat prin harul Său și ne-a dat viața veșnică – aceasta este natura Sa proprie. El așteaptă deci ca noi să fim imitatorii Lui. El este exemplul și modelul nostru în toate; în gânduri, în cuvânt, în faptă.

Modelul și etalonul umblării credinciosului aici pe pământ constă deci nu din porunci și interdicții, ci din revelarea lui Dumnezeu Însuși și a caracterului Său în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos. *»Ca niște copii ai ascultării, nu vă potriviți pofteilor pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce va chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră«* (1 Petru 1,14-15)! *»Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El«* (1 Ioan 2,6).

S-ar putea să ni se pară ciudat, că noi suntem solicitați să fim imitatori ai lui Dumnezeu, pe care niciodată nu L-am văzut. Dar cuvintele Domnului Isus ne dau răspunsul la această problemă: »Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut« (Ioan 1,18). El spune despre Sine Însuși și: »De atâta timp sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; și cum spui tu: „Arată-mi-L pe Tatăl?”« (Ioan 14,9). »Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii« (Coloseni 2,9).

Umblarea în dragoste

Versetul 2: »... și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.«

Duhul Sfânt vorbește în această scrisoare în mod deosebit despre umblarea credinciosului. El ne arată poziția noastră cerească și binecuvântările noastre spirituale, cu care am fost binecuvântați în Hristos. El vorbește despre faptul, că noi am fost așezați în El în locurile cerești; dar pe de altă parte El vorbește mult și despre umblare, care ar trebui să fie în concordanță cu privilegiile noastre binecuvântate.

În acest capitol El amintește umblarea noastră sub trei aspecte: umblare în dragoste (versetul 2), umblare în lumină (versetul 8) și umblare cu grijă (versetul 15).

»Umblați în dragoste«. Aceia, cărora apostolul le vorbește aici, au fost odinioară păcătoși sărmani, morți în păcate și greșeli; dar prin harul lui Dumnezeu au fost aduși să cunoască dragostea lui Hristos, pe care El a revelat-o așa de deplin prin moartea Sa suplinitoare pe cruce. Prin credința în El ei au trecut de la moarte la viață, și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile lor prin Duhul Sfânt, care le-a fost dat. De aceea Dumnezeu așteaptă acum, ca ei să umble în dragoste. Nu este suficient că noi cunoaștem dragostea, ci noi ar trebui să umblăm practic în ea. »Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr« (1 Ioan 3,18).

Etalonul dragostei, corespunzător căruia noi trebuie să umblăm, este Hristos Însuși. »După cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Cât de adevărat, ce etalon mare, care ar trebui să caracterizeze umblarea noastră de creștini!

Dragostea lui Hristos pentru noi a fost așa de puternică, că nici chiar moartea nu a putut s-o stingă sau s-o întrerupă. »El ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.« Este această dragoste care se jertfește pe sine, pe care noi suntem chemați s-o imităm.

Dragostea își găsește satisfacția în a sluji aceluia pe care îl iubește. Tot așa și creștinul, care vrea să urmeze pe Hristos în dragostea Sa, va găsi bucurie și desfătare în slujirea altora.

Jertfa lui Hristos

Duhul Sfânt ne prezintă aici jertfa lui Hristos privită din mai multe părți. »Și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi«, »care a purtat El Însuși păcatele noastre pe trupul Său pe lemn« (1 Petru 2,24). Prințul vieții a murit, pentru ca noi, care eram morți, să trăim. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Dar mai este și o altă parte prețioasă a morții ca jertfă a lui Hristos pentru noi. El S-a dat pe Sine Însuși »ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă«.

El a fost singurul Om, care atât în viața Sa cât și în moartea Sa pe cruce a fost desăvârșit de ascultător față de Dumnezeu și L-a glorificat pe Dumnezeu. »Dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac. Ridicați-vă, să plecăm de aici!« (Ioan 14,31).

Unde s-au dus ei? La cruce, unde El a făcut și a terminat lucrarea, pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă. (Ioan 17,4).

Da, El a fost »jertfa de ardere de tot«, »de un miros plăcut Domnului«, care S-a ridicat spre Dumnezeu și a satisfăcut inima Sa. Toate desăvârșirile Lui, care s-au revelat în dăruirea Sa Dumnezeului Său, ne sunt acum socotite nouă. Așa ne vede Dumnezeu pentru veșnicie, ca fiind în El, ca fiind făcuți plăcuți în Preaiubitul. Da, El ne iubește cu aceeași dragoste, cu care El iubește pe Fiul. Ce ne mai rămâne, având în vedere această înălțime uimitoare, la care ne-a ridicat dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, și a Domnului Isus Hristos, ca și Cap al nostru, decât să ne plecăm înaintea Lui în admirație și adorare?

Ce se cuvine sfinților

Versetul 3: »Iar curvie și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, cum se cuvine unor sfinți,«

Apostolul schimbă aici deodată subiectul studiului. El nu mai vorbește despre obligațiile credinciosului, de a fi imitator al lui Dumnezeu, ca un copil preaiubit, și să umble în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit, ci el ne atenționează cu privire la orice necurăție și păcat, care sunt amintite aici.

În realitate sfinții din Efes, înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu, au aparținut păgânilor slujitori la idoli. Ei au practicat tot felul de necurății și păcate, și aveau nevoie să fie atenționați, să nu se reîntoarcă la această umblare rea. Dar nu numai ei aveau nevoie să fie atenționați, ci și credincioșii zilelor noastre au nevoie de atenționare; căci inima omenească a rămas aceeași și nici nu s-a schimbat și nici nu s-a îmbunătățit, cu toate descoperirile și metodele de educare moderne.

În timpul apostolului Pavel între națiuni s-a practicat orice formă de rău. Și astăzi răul progresează permanent, din cauza influențelor moderne, care nu existau în timpul acela; să ne gândim numai la cinema, sălile de dans, magazinele pornografice, și multe altele.

Vai, cât de mult avem noi nevoie să veghem și să stăruim în rugăciune, pentru ca să fim păziți de Domnul de aceste păcate, pentru ca curvia și necurăția și lăcomia să nu fie numite între noi.

Să nu uităm, că noi avem în noi aceeași natură decăzută și păcătoasă, ca toate ființele omenești, fără să se țină seama de prestigiul persoanei. Dar ce ne diferențiază pe noi de necredincioși, este, că noi am primit o natură divină, și că noi posedăm pe Duhul Sfânt, care ne dă putere să ne ridicăm deasupra înclinațiilor rele ale inimii noastre și să omorâm lucrările cărnii. Noi ar trebui nu numai să nu practicăm aceste păcate, ci ele nu trebuie nici măcar numite, sau să ne gândim la ele, așa cum se cuvine sfinților. »Pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns« (versetul 12).

Folosirea greșită a limbii

Versetul 4: »... și nici lucruri rușinoase, nici vorbire nechibzuită, nici glumă proastă, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumire.«

Apostolul pune aceste păcate alături de păcatul necurăției, care a fost amintit în versetul anterior. »Lucrurile rușinoase« este tot ce atrage inimile și gândurile noastre spre lucruri rele, fie în faptele noastre sau în discuțiile noastre; căci în acest verset este vorba în principal de limbă.

Prin »glume proaste« se înțelege vorbirea proastă și fără pricepere. Folosirea limbii pentru o vorbire rea nu se cuvine unui credincios adevărat.

În ceea ce privește »glumele proaste« practicate și de mulți credincioși, Duhul lui Dumnezeu plasează păcatul acesta în rândul păcatelor necurăției. Unii gândesc că sunt înțelepți și demni de admirat, dacă distrează pe alții, folosind deseori expresii care nu se cuvin unui credincios. Uneori se folosesc cuvinte cu înțeles dublu și aluzii indirecte care dăunează ascultătorilor și îi rănesc, sau lezează demnitatea și onoarea celor care nu sunt de față, și se uită ce spune înțeleptul Solomon: »Cine vorbește cu ușurătate este asemenea străpungerilor unei săbii, dar limba înțeleptului este sănătate« (Proverbe 12,18).

Aceasta nu înseamnă că credinciosul trebuie să aibă fața posomorâtă și gravă. Nu, Dumnezeu dorește să vadă pe adevăratul credincios totdeauna fericit și bucuros, așa cum se spune în Proverbe 17,22: »O inimă veselă dă sănătate«. Biblia nu interzice nicidecum râsul. Așa cum a spus cineva: „Mă tem de acei oameni care au devenit așa de ‚sfinți‘, că interzic râsul.” În timp ce râsul este una din caracteristicile prin care omul de deosebește de celelalte creaturi.

Prin »glumele proaste« viața spirituală este scobită. Domnul să ne păzească de glume proaste și de vorbe nechibzuite! Fie ca buzele noastre să fie mai degrabă închinare Domnului și să reverse laudă și mulțumire și adorare față de Numele Său.

Semnele caracteristice ale unui credincios

Versetul 5: »Pentru că știți și cunoașteți aceasta, că nici un curvar, sau necurat, sau lacom, care este un idolatru, nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.«

Apostolul aduce aminte credincioșilor de faptul, că ceea ce el le scrie acum nu este nicidecum ceva nou, ci este un fapt cunoscut de ei toți, și că nimeni care umblă în aceste păcate nu poate fi un adevărat fiu al lui Dumnezeu.

O astfel de persoană nu are nici o parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Harul nespus de bogat al lui Dumnezeu oferă păcătosului cel mai rău și mai stricat salvarea din condamnarea veșnică și eliberarea de puterea păcatului. Dar dacă cineva respinge oferta lui Dumnezeu pentru salvare și preferă să stăruie în acele necurății și păcate, el nu are nici o parte la moștenirea veșnică.

Dragostea nemărginită a lui Dumnezeu a găsit în crucea lui Hristos un mijloc de rezolvare a problemei păcatului, căci sfințenia Sa cu nici un chip nu poate trata cu ușurătate păcatul. Este imposibil ca Dumnezeu și păcatul să poată merge împreună. De aceea apostolul atenționează din nou pe credincioși să nu cadă din nou în astfel de păcate. El spune că un om lacom este un idolatru, care își revendică dreptul a toate. Un om lacom în realitate adoră un idol, și acest idol este el însuși. De aceea apostolul pune pe omul lacom pe aceeași treaptă cu cel necurat, care aleargă numai după plăcerile lui necurate.

Versetele 6 și 7: »Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte goale, căci din cauza acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Să nu aveți deci părtașie cu ei.«

Apostolul atenționează pe credincios să nu fie amăgit de idei străine și păreri ale oamenilor păcătoși, care pot vorbi mult despre harul lui Dumnezeu, în realitate transformă harul lui Dumnezeu în destrăbălare. El îi asigură că mânia lui Dumnezeu va veni cu siguranță peste fiii neascultării și peste fiecare care trăiește în păcat. Noi trebuie să ne rugăm pentru astfel de oameni, ca Domnul să Se îndure de ei și să-i salveze, dar în niciun fel noi nu trebuie să avem părtașie cu ei.

Umblarea în lumină

Versetul 8: »Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii«

Capitolul 5 a început cu îndemnul de a umbla în dragoste, »după cum și Hristos ne-a iubit«. Aici dimpotrivă, Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm »ca niște copii ai luminii«, referindu-se la diferența uriașă între starea noastră de odinioară și starea noastră de acum ca credincioși. - »Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul«.

În capitolul 2 apostolul a comparat moartea și viața, aici însă găsim întunericul pus în opoziție cu lumina. Noi am devenit în realitate lumină în Domnul, de aceea nu avem nimic a face cu fiii neascultării. »Să nu aveți părtașie cu ei.«

Există realmente două imperii mari, și fiecare om din lumea aceasta aparține unuia sau altuia: imperiul lui Satan (imperiul întunericului) și imperiul Domnului Isus (imperiul luminii).

Omul care nu s-a întors la Dumnezeu este ca și sclav al lui Satan supus puterii întunericului. El iubește întunericul mai mult decât lumina, deoarece faptele lui sunt rele (Ioan 3,19). El nu este numai în întuneric, ci el însuși este „întuneric”, și tot ce face și ce gândește este întuneric, deoarece el nu cunoaște altceva.

Și creștinul adevărat a fost odinioară întuneric, dar începând din momentul când L-a luat pe Domnul Isus, Lumina lumii, ca Mântuitor personal al său, Dumnezeu, Tatăl, l-a eliberat, de sub puterea întunericului și l-a strămutat în împărăția Fiului dragostei sale (Coloseni 1,13). »Pentru că Dumnezeu care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric”, El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos« (2 Corinteni 4,6).

Credinciosul este nu numai în lumină, ci el este realmente »lumină în Domnul«. »Umblați ca niște copii ai luminii«. Cum am mai putea umbla în lucruri de care astăzi noi ne rușinăm?

Când Domnul Isus a fost în lumea aceasta, El a spus despre Sine Însuși: »Eu sunt Lumina lumii« (Ioan 8,12). El a dat deci acelor care Îi aparțin, marea onoare și privilegiul prețios să ocupe aceeași poziție minunată pe care El Însuși a practicat-o. El a spus ucenicilor Săi: »Voi sunteți lumina lumii ... Astfel să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lucrările voastre cele bune și să-L glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri« (Matei 5,14+16).

Pentru ca noi să putem lumina ca lumini este necesar să fim permanent umpluți de Duhul Sfânt și în felul acesta să trezim atenția oamenilor, nu pentru ca să ne punem pe prim plan, ci pentru ca Hristos să poată fi văzut în viața noastră și Dumnezeu și Tatăl nostru să fie glorificat.

Domnul Isus a vorbit despre Ioan Botezătorul ca despre »lumina care arde și luminează« (Ioan 5,35). Era intenția lui Ioan să lumineze drumul altora spre Hristos – nu drumul spre sine însuși. Este și dorința noastră să luminăm ca lumini în lumea aceasta? Aceasta necesită autodisciplinare și atitudinea de a fi nimic, pentru ca Hristos să fie totul. Numai așa putem fi »copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume« (Filipeni 2,15). Propovăduitorul spune: »Cărarea celor dreți este ca lumina strălucitoare, care merge mereu crescând până la miezul zilei« (Proverbe 4,18).

Rodul luminii

Versetul 9: »... pentru că rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr,«

Apostolul ne prezintă aici trei lucruri: bunătate, dreptate și adevăr. Aceste virtuți stau în opoziție cu lucrările întunericului. Fără îndoială, este puterea Duhului Sfânt, care lucrează în noi, cea care dă naștere la acest rod a luminii. Apostolul pune aici rodul luminii față în față cu

lucrările întunericului; în timp ce în Galateni 5,22 și 23 nu este vorba de rodul luminii. Ci de »rodul Duhului Sfânt«, Galateni 5 se ocupă cu contrastul dintre Duh și carne.

Rodul luminii constă în orice bunătate și dreptate și adevăr. Dumnezeu dorește ca aceste virtuți morale, frumoase, care sunt în El Însuși, să se facă vizibile și în viața noastră. Aceste principii divine sunt în concordanță cu viața nouă, pe care El ne-a dat-o în Hristos și prin Hristos.

Natura nouă, care ne-a dăruit-o Dumnezeu, dorește orice bunătate, dreptate și adevăr. Cât de cu totul altfel ar arăta printre noi, dacă noi am fi mai mult imitatori ai lui Dumnezeu în bunătatea Sa față de alții, prin aceea că noi arătăm bunătate și îndurare tuturor oamenilor, fie că ei ne iubesc sau nu. Acest har ar trebui deci să caracterizeze pe toți copiii luminii. Ce prețios este când noi revelăm rodul luminii în faptele dreptății.

Cuvintele noastre, gândurile și faptele noastre ar trebui să fie în concordanță cu dreptatea. Aceasta este ce ne deosebește pe noi ca și copii ai luminii de copiii întunericului, care sunt stăpâniți de egoism. Arătăm noi în legăturile noastre cu toți ceilalți bunătate și dreptate, și este viața noastră personală caracterizată în toate detaliile ei prin veridicitate? Domnul iubește »ca adevărul să fie în inimă« (Psalm 51,8) și de aceea în viața noastră creștină ca și copii ai luminii nu trebuie să fie nici un loc pentru fățărnicie și nesinceritate.

Versetul 10: »... cercetați ce este plăcut înaintea Domnului;«

Cuvântul »cercetați« înseamnă aici a examina sau a investiga, ca să aflăm ce este plăcut Domnului. Da, să cercetăm în toate lucrurile cunoașterea voii Sale! Un creștin adevărat nu se va lăsa călăuzit de motive egoiste. El nu trebuie să aibă o vorbire de felul „presupun, sau gândesc, sau cred că aceasta este cel mai bine să se facă” sau „nu văd nimic greșit în aceasta sau în aceea”. Dacă cineva vrea să urmeze pe Hristos și vrea să fie călăuzit de Duhul Său Sfânt, care locuiește în noi, el va spune mai degrabă: „Îi va place lui Hristos, dacă fac aceasta, sau va fi glorificat Domnul și Mântuitorul meu preamărit, dacă merg în locul acesta sau acela?” Numai cu o astfel de gândire și numai pe această cale vom afla ce Îi este plăcut Domnului.

Despărțirea între lumină și întuneric

Versetul 11: »și nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le,«

Pentru un creștin adevărat este imposibil să aibă părtașie cu copiii neascultării, care trăiesc în întuneric, fără să se întineze de lucrările lor rele și necurate. Din acest motiv găsim în scrisorile apostolului Pavel așa de multe atenționări cu privire la amestec sau părtașie cu necredincioșii. »V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvarii« (1 Corinteni 5,9). »Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? ... sau ce parte are un credincios cu un necredincios?« (2 Corinteni 6,14+15).

Un credincios adevărat se păzește deci să nu aibă părtașie cu necredincioșii. Noi nu ar trebui să fim sub același jug cu necredincioșii în nici o legătură a vieții noastre. Aceasta este valabil atât în legăturile de căsnicie, cât și în legăturile lumești, culturale și religioase. »Dumnezeu este lumină și în El nu este nicidecum întuneric. Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul« (1 Ioan 1,5-6).

Noi nu trebuie să avem nici o comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci să le dezaprobăm printr-o viață de dăruire totală și printr-o vorbire sănătoasă, necondamnabilă. Ne găsim în totală opoziție cu Dumnezeu, dacă prezentăm răul într-o lumină favorabilă, dacă căutăm să scuzăm păcatele noastre. Când Hristos a mers pe pământ, viața Sa fără păcat și sfântă era o condamnare permanentă a acțiunilor și gândurilor oamenilor păcătoși. Noi ar trebui să-L urmăm

și în această privință și să umblăm în lumină și în felul acesta să dezaprobăm lucrările neroditoare ale întunericului.

Versetul 12: *»... pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns.«*

Creștinul înțelept, a cărui inimă și minte sunt umplute de Hristos și curăția Sa, se va preocupa numai cu lucruri nobile și curate. El nu se va deda la vulgaritate și necurăția oamenilor răi, el nu va lăsa gândurile lui nici măcar pentru o clipă să zăbovească la lucrurile rușinoase, ascunse, ale copiilor neascultării, care locuiesc în întuneric.

Lumina descopere totul

Versetele 13: »Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina.«

Este bine să ținem seama, că versetul anterior *»să nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le«* nu înseamnă că noi trebuie să umblăm încoace și încolo și să depistăm păcatele altora și să le facem cunoscut public. Dacă viața noastră practică este curată, sfântă și dedicată lui Hristos, prin aceea că Îl imităm în toate, atunci lumina va revela totul din jurul nostru. Nu există nimic care să demaște păcatul ca atare și să dea pe față răul așa cum face lumina lui Dumnezeu, *»pentru că oricine face rău urăște lumina și nu vine la lumină, pentru ca faptele lui să nu fie condamnate; dar cel care practică adevărul vine la lumină, ca faptele lui să se arate, pentru că sunt lucrate în Dumnezeu«* (Ioan 3,20.21).

Lumina descopere adevăratul caracter al tuturor lucrurilor. Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a dat pe față fățarnicia fariseilor. Înainte răul acestor oameni nu a fost cunoscut în caracterul său nici de ucenici și nici de ceilalți oameni. Dar când Hristos a făcut să cadă lumina adevărului Său pe conștiința lor, ei au fost arătați în adevăratul lor caracter. Fără lumină nu putem cunoaște lucrurile cum sunt ele în realitate. Dumnezeu ne-a făcut în harul Său *»lumini în Domnul«, »ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și pervertite, în care străluciți ca niște luminători în lume«* (Filipeni 2,15). În felul acesta putem fi o binecuvântare pentru oamenii care trăiesc în jurul nostru în întuneric și în umbra morții, prin aceea că le aducem lumina.

Trezirea

Versetul 14: »De aceea zice: „Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos te va lumina!”«

Duhul Sfânt se adresează cu aceste cuvinte nu la necredincioși, ci la credincioși adevărați, care au trecut din moarte la viață. Ei nu mai sunt morți spiritual, ci trăiesc în Hristos și cu Hristos. Dar, vai!, ei nu se bucură totdeauna de viața nouă cu toate bucuriile și privilegiile ei!

Ei sunt mântuiți prin har, dar ei au pierdut bucuria mântuirii. Ei s-au datat somnului și prin aceasta slăbiciunii. Ei au pierdut puterea spirituală, au părăsit dragostea lor dintâi. Ei dorm în mormintele morților spiritual, și privit din afară nu este nici o deosebire între ei și aceia care sunt morți în păcate și fărădelegi. Ah, nu este acesta un tablou adevărat al multor copii ai lui Dumnezeu? Nu-i mai poți deosebi de copiii lumi acesteia. Apostolul atenționează și îndeamnă pe fiecare care doarme fără grijă, să se trezească din somnul lui spiritual și să se scoale dintre morții spiritual.

Minunat har al Domnului! El dorește ca poporul Său să aibă lămpile aprinse, bucurându-se de lumina și strălucirea feței Sale și reflectând-o în ființa lor. Acesta este motivul apelului adresat fiecăruia din noi: »Trezește-te tu, care dormi ... și Hristos te va lumina«. Cel care doarme nu poate vedea lumina, el nu se poate bucura de lumină și nici nu poate s-o reflecte.

Umblare cu grijă

Versetele 15 și 16: »Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.«

Acest capitol a început cu îndemnul de a umbla în dragoste (versetul 2), apoi de a umbla în lumină, »umblați ca niște copii ai luminii« (versetul 8), și aici Duhul Sfânt ne îndeamnă să umblăm cu grijă. Să observăm că aceasta este a șaptea oară, și ultima dată, când în această scrisoare se fac referiri la umblare – în această scrisoare, în care Duhul Sfânt descrie poziția noastră cerească ca trup al lui Hristos, care este Capul înviat dintre cei morți, acum glorificat la dreapta Tatălui. Apoi, că noi în El, în Hristos, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești. De aceea Duhul Sfânt accentuează aici umblarea practică mai mult ca oriunde în alte epistole, pentru că în măsura în care poziția noastră este sublimă, în aceeași măsură este și responsabilitatea noastră de a umbla corespunzător acestei poziții.

Umblarea credinciosului cu grijă înseamnă o umblare cu prudență mare și vigilență spirituală în orice moment, și anume prin aceea că el se sprijină pe Domnul și pe harul Său. Despre lumea în care trăim se spune: »veacul rău de acum« (Galateni 1,4) și: »lumea întreagă zace în cel rău« (1 Ioan 5,19). Diavolul este »prințul lumii acesteia«, de aceea noi trebuie să fim veghetori și prudenți. Satan este împotrivorul lui Hristos și este și împotrivorul noastră, el pune în calea noastră tot felul de capcane și sapă multe gropi, ca să ne prăvălească în ele. De aceea să fim prudenți spiritual, »nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți«, știind cum să facem fiecare pas – cum să ne ridicăm piciorul și unde să-l punem, și să avem privirea ageră și mintea luminată, ca să cunoaștem care este următorul nostru pas. Cel înțelept știe să facă fiecare pas în concordanță cu voia lui Dumnezeu. El știe ce cuvinte să rostească și ce fapte să facă, el cunoaște pe cei cu inima curată, ca să umble împreună cu ei și prin colaborarea cu ei să aibă parte de foloase spirituale. Marea dorință a înțeleptului este ca umblarea lui să fie spre glorificarea Domnului Isus. Cel neînțelept dimpotrivă umblă în lumea aceasta fără să-și dea seama de pericole și obstacole și nu ia seama la urmările fatale ale unei umblări nechibzuite – la umblarea unui neînțelept. Fii atent, iubit frate în Hristos, la legăturile cu necredincioșii, la umblarea pe căile lor, sub pretextul că aceștia sunt în număr mai mare. Fii atent la umblarea ta și nu fă nimic care dezonoarează Numele Domnului tău și dăunează vieții tale spirituale, sub pretextul că alții o fac. Fii înțelept și »ochii tăi să privească drept și pleoapele tale să caute drept înaintea ta. Cumpănește cărarea picioarelor tale și toate căile tale să fie bine rânduite. Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga; depărtează-ți piciorul de la rău!« (Proverbe 4,25-27).

»Răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele.« Aceasta înseamnă că datoria creștinului adevărat este să folosească ocaziile și să nu le lase să-i scape din mână. Să le folosească pentru mărturia pentru Domnul său și în lucrarea Sa. Timpul se scurge cu grăbire și clipele trecute nu mai pot fi luate înapoi. Ziua de ieri a trecut pentru totdeauna – și tot așa va trece și ziua de astăzi și cine o va putea aduce înapoi? Așa este întreaga viață, oricât de lungă ar fi ea, ea va trece repede. »Zilele anilor noștri ajung la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari la optzeci de ani ... căci anii trec iute și noi zburăm« (Psalm 90,10). Înțeleptul răscumpără timpul, prin aceea că folosește fiecare clipă spre onoarea Domnului său, înainte ca ea să-i dispară din mână.

Preaiubiților, revenirea Domnului s-a apropiat foarte mult. Timpul în care noi Îl glorificăm, în care depunem mărturie pentru El și în care putem să-I slujim, este timpul vieții noastre de acum. Noi vrem să răscumpărăm timpul. Vrem să lucrăm, atâta timp cât este ziuă. »Vine noaptea, când

nimeni nu poate să lucreze» (Ioan 9,4). »De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari, neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul« (1 Corinteni 15,58).

»Căci zilele sunt rele«: aceasta este ce ne stimulează la o umblare cu grijă și pentru răscumpărarea timpului și folosirea fiecărei ocazii pentru mărturie și lucrare pentru Domnul nostru.

Astăzi ușa este deschisă înaintea ta pentru mărturie și lucrare pentru Domnul. Nu trata cu superficialitate acest timp. Cine știe dacă această ușă mâine va mai fi deschisă sau dintr-un motiv oarecare se va închide? De aceea noi trebuie să răscumpărăm timpul, căci zilele sunt rele.

Cunoașterea vocii lui Dumnezeu

Versetul 17: »De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.«

Este numai o cale, pe care putem obține adevărata înțelepciune, și aceasta este, când noi obținem înțelegere cu privire la voia Domnului. O, să-L preamărim, pentru că El ne-a dat Cuvântul Său viu, așa că noi putem ști, care este voia Sa cea desăvârșită; căci fără Cuvântul Domnului nu am cunoaște voia Sa. Este imposibil să aflăm din alte surse care este voia Domnului. Cuvântul Său este etalonul desăvârșit pentru viața creștină, și Duhul Sfânt, care locuiește în noi, ne dă putere și ne face capabili să trăim potrivit acestui Cuvânt divin.

Ce umilitor și ce rușinos este totodată să vedem cât de mulți credincioși neglijează studiul Cuvântului lui Dumnezeu, acest Cuvânt sfânt, singurul care poate hrăni și satisface viața spirituală. Ah, fie ca fiecare creștin să aibă grijă să citească și să studieze zilnic Cuvântul lui Dumnezeu. Cercetează Cuvântul cu rugăciune, și vei găsi în El hrană pentru viața ta spirituală.

El este »laptele curat al Cuvântului« și este singura pâine care satură sufletul, căci »omul să nu trăiască numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu« (Matei 4,4). Prin acesta credinciosul poate afla care este voia lui Dumnezeu cu privire la fiecare împrejurare din viața sa. Din el primim înțelepciunea de care avem nevoie. El este o lampă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Domnul Isus a spus: »cercetați Scripturile«.

Aceasta ne este spus tuturor, și noi ar trebui să ascultăm de acest îndemn, care este totuși spre binecuvântarea și folosul nostru; căci dacă nu o facem, vom ajunge să păcătuiim. Dacă am căzut în păcat, să venim la El și să mărturisim păcatul, să mărturisim și că ne-am făcut vinovați de păcatul neglijariei Cuvântului Său.

A fi umplut cu Duhul

Versetul 18: »Și nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh,«

Apostolul ne arată aici un contrast mare: »îmbătat cu vin« și »umplut de Duh«. De ce face apostolul această comparație? Motivul este, că omul beat și cel care este sub influența vinului devine o altă persoană decât este el în mod normal. El spune și face lucruri, pe care el niciodată nu le-ar spune și nu le-ar face, dacă ar fi cu mintea clară. Aceasta este desigur ceva pe care un credincios adevărat niciodată nu trebuie să-l permită, »nu fiți nepricepuți ... și nu vă îmbătați de vin«. Duhul Sfânt trebuie să aibă controlul asupra ființei lui întregi, și în măsura în care aceasta are loc, el va vorbi despre lucrurile spirituale și va încerca să slujească Domnului în puterea Duhului.

Cât de mulți oameni săraci nu caută prin consumul de alcool să devină veseli și fericiți sau să uite grijile lor. Însă această băutură pune stăpânire pe duh și suflet și macină omul întreg. Cât de numeroase sunt atenționările în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la consumul de vin. »Vinul

este batjocoritor, băutura tare este zgomotoasă; oricine se abate la ele nu este înțelept» (Proverbe 20,1). »Nu fi printre băutorii de vin, printre mâncăcioșii neînfrânați. Pentru că bețivul și mâncăciosul vor sărăci; și somnolența îmbracă în zdrențe» (Proverbe 23,20-21). »Pentru cine este "Of!"? Pentru cine este „Vai de mine!"? Ale cui certurile? A cui plângerea? Ale cui rănile fără motiv? A cui roșeața ochilor? Ale celor care întârzie mult la vin, ale celor care merg să încerce vinul amestecat. Nu te uita la vin când este roșu, când sclipește în pahar și alunecă ușor. La sfârșit mușcă asemenea unui șarpe și înțeapă ca o viperă. Ochii tăi vor privi femei străine și inima ta va spune lucruri stricate. Și vei fi asemenea celui culcat în inima mării și asemenea celui culcat pe vârful unui catarg: „M-au bătut, dar nu mă doare! M-au lovit, dar n-am știut! Când mă voi trezi? Îl voi căuta din nou!"» (Proverbe 23,29-35).

Sunt mai multe locuri de felul acesta în Cuvântul lui Dumnezeu, care arată clar, că astfel de lucruri nu ar trebui să se găsească printre creștinii adevărați, al căror privilegiu este mai degrabă să fie plini de Duhul Sfânt. Aceasta ar trebui să fie experiența permanentă a credinciosului. Să nu gândim că a fi umplut cu Duhul Sfânt este exclusiv privilegiul unor persoane deosebit de favorizate sau a unei grupe alese de credincioși, ci este privilegiul tuturor credincioșilor adevărați, și de aceea ar trebui să fie o experiență permanentă.

Este însă deosebit de important pentru noi să vedem, că acest adevăr important, a fi plin cu Duhul Sfânt, nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm pentru primirea Duhului Sfânt; căci fiecare credincios adevărat a fost botezat cu Duhul Sfânt, »noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup ...« (1 Corinteni 12,13).

A fi umplut cu Duhul Sfânt nu înseamnă nici că noi vom face minuni și vom vorbi în alte limbi, »pentru că Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință« (2 Timotei 1,7).

Activitatea principală a Duhului Sfânt este să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate. El ne călăuzește să vedem frumusețea și desăvârșirea și virtuțile Domnului nostru Isus Hristos. Pentru aceasta atrage inimile și sentimentele noastre spre El, noi Îl iubim mai mult și suntem atrași mai intim la inima Lui, pentru ca apoi să trăim o viață de renunțare la sine și dedicare față de El. În felul acesta în măsura în care ne luăm timp să-L contemplăm și să savurăm Persoana Sa binecuvântată, în aceeași măsură vom fi transformați în chipul Său (2 Corinteni 3,18).

Psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești

Versetul 19: »... vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări duhovnicești, lăudând și cântând Domnului în inima voastră,«

Ce prețioase sunt roadele locuirii Duhului Sfânt în noi! Credincioșii, care sunt umpluți cu Duhul Sfânt, vorbesc cu plăcere unul cu altul despre Persoana Domnului. Ce bucurie este și pentru Domnul, când vede că ai Săi, pe care El îi iubește, vorbesc unul cu altul despre El și despre dragostea și harul Său. »Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei care se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui« (Maleahi 3,16).

Inimile credincioșilor umpluți cu Duhul Sfânt se revarsă cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul. »Voi cânta Domnului toată viața mea, voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi. Fie plăcută Lui cugetarea mea; eu mă voi bucura în Domnul« (Psalm 104,33-34).

Apostolul Pavel a scris credincioșilor din Colose: »Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har« (Coloseni 3,16). Găsim aici, că psalmii și cântările de laudă și cântările spirituale sunt rodul faptului că Cuvântul Domnului locuiește din belșug în credincioși; în timp ce în capitolul nostru găsim că ele sunt rodul locuirii lăuntrice a Duhului. Explicația pentru aceasta este simplă: credinciosul, care este

umplut cu Cuvântul lui Dumnezeu, este umplut și cu Duhul Sfânt; căci dacă Cuvântul lui Dumnezeu este regula vieții și umblării noastre, atunci vom fi și ascultători de bună voie și ne vom preda Lui. Atunci Duhul Sfânt, liber și nestingherit și activ, va preocupa inimile noastre cu desăvârșirile și frumusețea Domnului nostru Isus Hristos, care este »mai frumos decât fiii oamenilor«, și astfel inimile noastre se vor revărsa în psalmi și cântări de laudă pentru El.

»Vorbind între voi ...« înseamnă, că atunci când suntem împreună adunați în Numele Domnului nostru Isus Hristos, și avem un gând și o dorință, ne zidim unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă pentru Domnul.

»Psalmi«. Poporul Domnului din Vechiul Testament obișnuia să cânte din cartea psalmilor, și fără îndoială noi găsim în această carte cuvinte și exprimări minunate, care își găsesc replica în experiențele creștinului din timpul călătoriei lui prin lumea și pustia aceasta. Cu toate că psalmii în vorbirea lor nu ating înălțimea poziției cerești a creștinului și privilegiile sale în timpul actual de har, noi găsim totuși în multe părți ale lor lucruri despre care putem cânta și care exprimă situațiile și experiențele diferite ale vieții noastre din timpul actual.

»Cântări de laudă« sunt acele cântări care sunt cântate spre lauda lui Dumnezeu Însuși. Ele nu au ca temă împrejurările noastre și experiențele noastre. Ele se preocupă mai degrabă cu Dumnezeu, Tatăl nostru, în maiestatea Sa și în gloria Sa și în harul Său și cu Domnul Isus Hristos în toată desăvârșirea Sa și dragostea Sa nemărginită, și cu lucrarea Sa de răscumpărare. Ele sunt expresia laudei și adorării aduse de copiii lui Dumnezeu pentru Dumnezeul și Tatăl lor și pentru Domnul Isus Hristos.

»Cântări spirituale« vrea să spună, că nu sunt cântări lumești. Cântările spirituale se preocupă cu adevăruri și subiecte creștine, ca de exemplu: viața sfințirii practice, dedicarea pentru Domnul, încrederea în El, oricare ar fi împrejurările vieții, rugăciune, cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și în general cu ce servește la adâncirea vieții spirituale. Ele pot include și cântări ale Evangheliei, în care păcătoșii pierduți sunt chemați la pocăință și credința în Domnul Isus Hristos.

»Lăudând și cântând Domnului în inima voastră«. Domnul se bucură de »adevărul din inimă«, nu de glasul frumos, care se aude în afară. Cu toate că cântările spirituale trebuie cântate ca să se audă în afară, rămâne totuși un lucru esențial; cântările trebuie să vină dintr-o inimă umplută cu Duhul Sfânt.

Subiectul cântării trebuie să fie Domnul Isus Însuși, »lăudând și cântând Domnului în inima voastră«.

Nu va mai dura mult și Domnul Isus va fi subiectul »cântării noi« în ceruri. Este însă lucrarea Duhului Sfânt în noi, în timp ce noi suntem încă în lumea aceasta, să umple inimile noastre cu psalmi și cântări de laudă, înainte ca noi să ajungem în casa Tatălui. »Slujiți Domnului cu bucurie, veniți înaintea Lui cu cântece de biruință! ... Intrați cu mulțumire pe porțile Lui, cu laude în curțile Lui! Mulțumiți-I și binecuvântați-I Numele!« (Psalm 100,2.4) »Ferice de poporul care cunoaște strigătul de bucurie, care umblă în lumina Feței tale, Doamne! Ei se bucură toată ziua de Numele Tău« (Psalm 89,15.16).

Să fi mulțumit

Versetul 20: »... mulțumind totdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată în Numele Domnului nostru Isus Hristos,«

Credinciosul umplut cu Duhul Sfânt găsește totdeauna motiv de laudă și mulțumire. Da, putem spune, că duhul laudei și mulțumirii este o trăsătură de caracter a adevăratei vieți spirituale și al unei vieți sănătoase și practice de sfințenie.

Dumnezeu dorește să vadă pe ai Săi mulțumiți totdeauna, oricare ar fi împrejurările vieții lor. »Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos Isus față de voi« (1

Tesaloniceni 5,18). »Nu vă îngrijați de nimic, ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri« (Filipeni 4,6).

Dacă ne predăm voinței lui Dumnezeu și acțiunii Duhului Sfânt, atunci ne putem pe deplin odihni fiind conștienți că »toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu« (Romani 8,28).

Să ne verificăm inimile, preaiubiților! Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru toate? Mulțumim noi lui Dumnezeu pentru suferințe și greutăți, tot așa cum Îi mulțumim pentru pace și liniște? Este foarte ușor să-I mulțumim pentru anumite lucruri, dar rușine și ocară pentru noi dacă în împrejurări care nu plac înclinațiilor noastre cârtim și acuzăm, cu toate că ar trebui să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru ele, prin credință știind că de ele sunt legate binecuvântări pentru sufletul nostru, chiar dacă acum nu le vedem.

Când de exemplu un bolnav trebuie să facă o operație, fără discuție este mult necaz legat de ea. Dar el se supune experiențelor dureroase, căci știe că este bine pentru el și că ea poate să-l elibereze de suferințe și probabil îl va menține în viață, dacă așa este voia lui Dumnezeu cu privire la el. El va fi mulțumitor chirurgului, care l-a eliberat de dureri.

Tot așa este și cu noi în sens spiritual. Ca să ne elibereze de obstacolele vieții noastre spirituale, Dumnezeu și Tatăl nostru permite uneori ca noi să trecem prin încercări. El este Grădinarul care curăță mlădițele care aduc rod, pentru ca ele să aducă mai multe roade. El este Tatăl nostru iubitor, care cunoaște sfârșitul înainte de început și care face ca toate să fie spre binele nostru, spre prosperitatea și binecuvântarea noastră.

De aceea Domnul să ne păzească de un duh de cârtire și nemulțumire, și să fim mai degrabă mulțumitori lui Dumnezeu, Tatăl, căci aceasta este plăcut înaintea Lui, în mod deosebit când Îi mulțumim în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Supunere

Versetul 21: »... supunându-vă unii altora în teamă de Hristos.«

Creștinii, care sunt umpluți cu Duhul, se caracterizează și prin felul cum sunt supuși unii altora. Aceasta este ceea ce credincioșii care se strâng în Numele Domnului Isus ar trebui să arate. Căci dacă ei toți ar fi supuși unii altora în teamă de Domnul, aceasta i-ar păzi de lipsa de unitate, de a avea păreri diferite, de egoism, de gelozie, de amărăciune și de invidie.

Supunerea față de Domnul Isus, Stăpânul nostru, ne-ar face să fim supuși și unii altora, considerând pe alții mai presus de noi înșine. Putem spune concluzionând, că credinciosul umplut cu Duhul este un creștin care în primul rând este umplut cu bucurie (versetul 19), în al doilea rând cu laudă și mulțumire (versetul 20) și în al treilea rând este supus (versetul 21). Acesta este adevăratul etalon al vieții spirituale.

Relațiile în familia creștină: capitolul 5,22 – 6,9

Soția

Versetul 22: »Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului,«

Duhul Sfânt se ocupă aici cu problema relațiilor și obligațiilor în familia creștină. Domnul nu se interesează numai de pacea și binecuvântarea fiecăruia în parte, ci El îngrijește, ca și casa creștinului să se bucure de aceste binecuvântări.

Domnul dorește să aibă un loc nu numai în inimile noastre, ci și în casele noastre. Ferice de casa creștină unde se acordă lui Hristos locul care I se cuvine. Singura cale de a obține

binecuvântarea din partea Domnului pentru familie constă în a acorda Domnului locul întâi și a te supune cuvântului Lui. Observă și legătura cu versetul anterior, »supunându-vă unii altora în teamă de Hristos«.

Apostolul se adresează mai întâi soțiilor: »Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului«. În zilele noastre mulți nu vor să mai acorde valabilitate acestor indicații clare ale Domnului; soțiile cu studii deosebite sunt induse în eroare de acestea și sunt abătute de la Dumnezeu și Cuvântul Său. Însă o soție creștină trebuie să acorde atenție Cuvântului lui Dumnezeu și să-și deschidă inima pentru el, pentru ca cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în ea și ca să știe cum să se comporte în toate lucrurile.

Este absolut posibil, ca o soție să fie mai inteligentă sau mai pricepută decât soțul ei, dar tocmai prin supunerea ei, legată cu înțelegerea dăruită ei de către Dumnezeu, ea va putea fi o binecuvântare pentru el. Da, este chiar necesar, ca o soție credincioasă să se supună soțului ei necredincios și astfel, prin comportarea ei evlavioasă, să-l câștige pentru Hristos (1 Petru 3,1.2). Aceasta însă nu înseamnă, că o femeie credincioasă se poate căsători cu un bărbat necredincios, »Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși« (2 Corinteni 6,14).

Dumnezeu a spus Evei: »Dorința ta se va ține după soțul tău, și el va domina peste tine« (Geneza 3,16), deoarece ea a depășit limitele așezate de Dumnezeu pentru ea, atunci când ea s-a predat lui Satan. La aceasta se referă și apostolul Pavel în 1 Timotei 2,11-14: »Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcarea de poruncă.« Apostolul accentuează în mod deosebit necesitatea supunerii femeii, deoarece ea cade mai repede decât bărbatul pradă înșelătoriei, deoarece ea este călăuzită mai mult de sentimentele și simpatiile ei decât prin rațiunea ei.

Femeile temătoare de Dumnezeu au un loc binecuvântat în poporul lui Dumnezeu, în mod deosebit în familie, unde se practică rugăciunea comună și se citește Cuvântul lui Dumnezeu și se primește cu inima. Supunerea soției față de soțul ei nu este robie sau sclavie, mai degrabă supunerea ei se revărsă dintr-o inimă a dragostei. Ceea ce împodobește o soție în supunerea ei față de soț este, că ea o face »ca pentru Domnul«. Supunerea ei față de soțul ei este în realitate smerenie față de Domnul Însuși. Aceasta rezultă clar din cuvintele apostolului din Coloseni 3,18: »Soțiilor, fiți supuse soților voștri, așa cum se cuvine în Domnul.«

Smerenia soției față de soțul ei nu trebuie însă să stea deasupra ascultării ei de Domnul și de Cuvântul Său, căci noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Dacă soțul cere ceva, care este direct în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ea trebuie să asculte mai mult de Dumnezeu decât de om.

Obligațiile conjugale

Versetele 23 și 24: »... pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.«

Apostolul amintește aici motivul pentru care o soție trebuie să fie supusă soțului ei. Căci așa cum Domnul nostru Isus Hristos este Capul Adunării, și toată pacea ei și toate binecuvântările ei se datorează grijii Lui, în timp ce ea este încă în lumea aceasta, tot așa și soțul creștin este capul soției. Această poziție nu i-a fost dată, ca să domine peste ea sau să se comporte aspru cu ea, ci dimpotrivă, să poarte grijă de binele și de pacea ei, s-o iubească și s-o îngrijească, așa cum face Hristos pentru Adunarea Sa. Datoria femeii la rândul ei este, să fie supusă soțului ei în toate, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos.

În realitate, ce plăcută și ce prețioasă este vorbirea Duhului Sfânt, atunci când vorbește despre obligațiile reciproce dintre soț și soție. El omagiază și onorează relațiile sfințite dintre soț și soție și arată că ele trebuie să fie imaginea acelor relații minunate care există între Hristos și Biserica Sa.

În primul capitol al scrisorii noastre am văzut această relație dintre Hristos și Adunarea Sa prezentată în imaginea »unui trup«, al cărei Cap este Hristos înviat și glorificat la dreapta Tatălui în locurile cerești, în timp ce toți adevărații credincioși sunt mădulare ale acestui trup. În capitolul 2 am văzut această relație prezentată în imaginea »unei case«, Hristos fiind Piatra de colț, și în care credincioșii sunt zidiți ca locuință a lui Dumnezeu în Duh. În capitolul nostru vedem acum această relație prezentată în imaginea dintre soț și soție. Domnul Isus Însuși este Mirele ceresc și Adunarea este mireasa Sa, pe care El o iubește, și pentru care El S-a dat pe Sine la moarte. Cât de curând va veni clipa când mireasa va fi dusă la Mire și ziua nunții Mielului va fi venit (Apocalipsa 19,7-9 și 22,17).

Soțul

Versetul 25: »Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea,«

Este datoria soției să fie supusă soțului ei, așa cum Adunarea este supusă lui Hristos; dar este și datoria soțului să-și iubească soția, așa cum Hristos iubește Adunarea.

În acest capitol Duhul Sfânt pune pe Hristos Însuși atât înaintea ochilor soțului, cât și ai soției. Supunerea Adunării față de Hristos este etalonul pentru supunerea soției față de soțul ei, și dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa este etalonul pentru dragostea soțului pentru soția lui.

Hristos a iubit Adunarea cu o dragoste mai tare decât moartea. El a iubit-o și S-a dat pe Sine pentru ea. Dacă dragostea soțului pentru soția lui corespunde acestui etalon înalt, atunci și soția i se va supune cu inima fericită.

Creștinul adevărat, în a cărui viață Hristos este revelat, își va iubi soția cu lepădare de sine și sacrificiu de sine, va trezi inima ei și sentimentele ei, pentru ca și ea la rândul ei să fie gata să i se supună și să-i placă. S-ar putea imagina o relație mai intimă și o casă mai fericită?

Se poate pe de altă parte aștepta o conviețuire cordială a soției cu soțul, dacă ele este dur și aspru? »Soților, iubiți-vă soțiile și nu păstrați amărăciune împotriva lor« (Coloseni 3,19). Nu amărăciunea și grosolănia, ci numai dragostea va mișca inima soției, ca să se predea în totul soțului ei.

»După cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.« Ce etalon sfânt și binecuvântat stabilește aici Duhul Sfânt pentru soți. Ei trebuie să-și iubească soțiile cu aceeași dragoste devotată cu care Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.

În viața și lucrarea apostolului Pavel Hristos era și a însemnat totul. De aceea când Pavel scrie despre obligațiile soțului față de soția sa, el nu poate altfel, decât să pună această Persoană binecuvântată înaintea sufletelor lor, care era toată existența lui și care a luat captivă inima sa.

Să observăm că Domnul Isus nu a dat Adunării lucruri oarecare, pe care El le avea, ci El S-a dat pe Sine Însuși. Și El nu numai a suferit pentru ea, ci El S-a dat pe Sine Însuși – Și-a dat propria viață pentru ea. O, Domn vrednic de adorare, ce minunată este dragostea Ta! Tu Te-ai dat pe Tine Însuși la moarte, pentru ca noi să avem viața, da, s-o putem avea din belșug. Laudă și onoare să fie Numelui Tău vrednic de adorare!

Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea. Ce mântuire minunată! Toate păcatele ei au fost pentru totdeauna anulate, lucrarea de mântuire a fost terminată, Satan este biruit, mânia și judecata sunt nimicite pentru totdeauna.

Înscrisul cu porunci și rânduieli, care ne era împotriva, a fost prins în cuie pe cruce și vrăjmășia a fost înlăturată pentru totdeauna. Și acum există acest om nou. Temelia divină pentru toate acestea este jertfa lui Isus Hristos pentru noi.

Să nu uităm nici faptul că valoarea lucrării de mântuire stă în strânsă legătură cu valoarea Persoanei Sale binecuvântate. Căci este Persoana Sa proprie, minunată, care dă Lucrării Sale această valoare binecuvântată, de necuprins. Ceea ce umple inimile noastre cu dragoste pentru El, și ceea ce ar trebui să ne conducă să ne devotăm Lui cu totul, nu este numai amintirea a ceea ce a făcut El pentru noi, ci ceea ce este El Însuși în Persoana Sa binecuvântată.

Lucrarea lui Hristos

Versetul 26: »... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,«

Cât de demnă de admirat este dragostea lui Hristos pentru Adunarea Sa! Este o dragoste veșnică. Și cât de minunată este activitatea acestei dragoste! Ea L-a condus să Se dea pe Sine Însuși pentru ea. La crucea Golgota El a înfăptuit această mântuire binecuvântată pentru ea. Era o lucrare pe care El a făcut-o o dată pentru totdeauna și care niciodată nu va fi reluată. »Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți« (Evrei 10.14).

Dar această dragoste nu se oprește la ce a făcut în trecut, ci El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, »... ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt«. Așa a eliberat El Adunarea prin moartea Sa (în trecut), prin Cuvântul Său El o curăță și o sfințește (în prezent), și la a doua Sa venire (în viitor) El o va glorifica.

»... ca s-o sfințească«. Vrem aici să remarcăm, că noi trebuie să diferențiem între două feluri de sfințire. Pe baza lucrării Sale înfăptuite la cruce noi am fost sfințiți, am devenit sfinți și preaiubiți, suntem fără cusur înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este poziția noastră binecuvântată, desăvârșită, veșnică și neschimbabilă. Pe de altă parte însă, El caută – preamărit să-I fie Numele pentru aceasta! – să dea naștere în noi la o viață de sfințire practică. În măsura în care noi permitem Duhului Sfânt să guverneze viața noastră și s-o influențeze, noi vom crește și ne vom dezvolta într-o viață de sfințenie. De aceea să căutăm permanent să umblăm în sfințenie, »desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu«.

»... a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt«. Aceasta ne arată valoarea de neprețuit și importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Când am crezut în Domnul Isus, potrivit cu Tit 3,5 am fost spălați prin spălarea nașterii din nou, și aceasta este exact ceea ce Hristos a gândit când i-a spus lui Nicodim: »... dacă cineva nu este născut din apă (Cuvântul lui Dumnezeu) și din Duh (Duhul Sfânt) nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu« (Ioan 3,5).

Această spălare a avut loc o dată pentru totdeauna, atunci când L-am primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor și Salvator; ea nu poate fi repetată. Dimpotrivă, noi avem permanent nevoie de curățirea prin Cuvântul lui Dumnezeu în viața noastră zilnică, căci »cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat« (Ioan 13,10). Această apă a curățirii nu este apa botezului; căci apostolul ne explică imediat înțelesul ei, »... prin spălarea cu apă, prin Cuvânt«. Câtă nevoie avem noi să studiem și să citim Cuvântul lui Dumnezeu totdeauna cu rugăciune și implorări! »Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este trainică și dă înțelepciune celui neștiutor. ... Slujitorul Tău primește și el învățatură de la ele; în păzirea lor este mare răsplată.« (Psalm 19,7.11).

Sfântă și fără cusur

Versetul 27: »... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur.«

Hristos a iubit Adunarea așa fel, că El Și-a dat viața Lui prețioasă pentru ea. Din pricina ei El a băut paharul amar al mâniei și judecății lui Dumnezeu, și acum slujba Lui actuală și prețioasă este s-o curățească și s-o sfințească prin spălarea cu apă prin Cuvânt, pentru ca El să-Și prezinte lui Însuși Adunarea glorioasă, care nu are pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci să fie sfântă și fără cusur.

El Se va bucura la privirea Bisericii Lui gloriificate, și acolo în glorie și Adunarea, Mireasa, soția Mielului se va bucura de binecuvântarea ei desăvârșită și veșnică.

El o va prezenta Lui Însuși ca Adunare gloriificată. Ea va avea parte de gloria Lui, așa cum El a spus Tatălui Său: »Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu« (Ioan 17,22).

Aceasta este ceea ce a văzut apostolul Ioan în exilul său pe insula Patmos: »Mireasa, soția Mielului. ... și ea avea gloria lui Dumnezeu« (Apocalipsa 21,9.11). Acolo Adunarea nu mai are nevoie să fie sfințită și să fie curățită prin spălarea cu apă prin Cuvânt; căci El Însuși Își va fi prezentat Adunarea gloriificată, în ea nu va mai fi nici un cusur. Ea va fi eliberată de orice slăbiciune, care aici încă mai atârână de ea, ea nu va mai avea nici o zbârcitură sau ceva de felul acesta. Mirele preamărit o va admira în frumusețea ei desăvârșită. Ea va fi ajuns atunci la starea de desăvârșire și va fi »sfântă și fără cusur«.

Însă El dorește deja acum, în timp ce noi suntem încă aici pe pământ, ca să desăvârșim sfințirea în teama de Dumnezeu.

Etalonul divin al dragostei

Versetele 28 și 29: »Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși. Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea:«

Apostolul ne prezintă aici etalonul divin al dragostei, cu care soții să-și iubească soțiile. Așa cum Hristos a iubit Adunarea Sa și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, tot așa și soții să-și iubească soțiile ca pe propriul trup.

Domnul Isus a atins acest adevăr în mod minunat, când a spus fariseilor: »Nu ați citit că Cel care i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie, ... cei doi vor fi un singur trup? Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup.« (Matei 19,4-6).

În felul acesta soțul și soția sunt un trup. De aceea comportarea soților față de soțiile lor ar trebui să-și găsească etalonul în acest principiu; ei ar trebui să-și iubească soțiile ca pe trupul lor; căci »cine își iubește soția se iubește pe sine însuși«. Dacă el o urăște și disprețuiește, se urăște și se disprețuiește pe sine însuși.

Este foarte natural, ca să te iubești pe tine însuși. Nici o persoană sănătoasă la minte nu-și urăște și nu-și rănește corpul propriu, dimpotrivă are grijă să-l »hrănească și îngrijească«. Tot așa și creștinul să-și întâmpine soția cu dragoste, și să-i facă tot ce o mângâie și o face fericită; căci ea este trupul lui.

Duhul Sfânt pune înaintea privirii noastre exemplul desăvârșit al Domnului Isus, care tot timpul îngrijește de Adunarea Sa, »care este trupul Său«. El o hrănește și o îngrijește, folosind orice har spre binecuvântarea ei. Este o realitate mângâietoare și edificatoare să ști că Domnul Isus, Capul gloriificat în cer, hrănește și îngrijește și satisface pe fiecare mădular al trupului Său, care este aici în lume. Ce gând binecuvântat, ce garanție divină!

O legătură nouă

Versetul 30: »Pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale.«

Apostolul ne arată aici de ce Hristos ne hrănește și ne îngrijește; și anume, pentru că »suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale«.

Așa cum Eva a fost din Adam, tot așa Adunarea a fost constituită din Hristos. Domnul a luat o coastă din coasta lui Adam și a făcut pe Eva din ea, așa că Adam a spus despre ea: »Aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (ișă), pentru că a fost luată din bărbat (iș)«. (Geneza 2,21.23)

Ce fapt demn de adorare, că noi suntem așa de intim legați cu Hristos: »Mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale«. Ce legătură și ce unire binecuvântată; glorie să-I fie Numelui Său demn de adorare! Expresia »din carnea Sa și din oasele Sale« nu se referă la faptul că Cuvântul S-a făcut trup și prin aceasta a luat parte la carnea noastră și la oasele noastre, ci ea înseamnă că noi am devenit mădulare ale trupului Său, că noi în chip spiritual am fost legați în modul cel mai intim cu Hristos cel înviat și glorificat în cer – legați cu El, în timp ce El este în prezența lui Dumnezeu.

Căsnicia

Versetul 31: »De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi un singur trup.«

Apostolul citează aici cuvântul din Geneza 2, când Eva a fost adusă la Adam. Și Domnul Isus a citat același loc și a lăsat să se recunoască aprobarea Sa, când a spus: »Astfel că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă« (Marcu 10,8.9).

Ce s-ar mai putea adăuga cuvintelor Domnului nostru? Marele Învățător a vorbit și se cuvine din partea noastră să ne plecăm capetele în supunere și ascultare. El restaurează sfințenia căsniciei, așa cum ea a fost înainte de pătrunderea păcatului în lume. Relațiile de căsnicie sfințite între soț și soția sa sunt mai intime decât toate celelalte relații de aici de pe pământ. Mai intime și mai apropiate chiar decât relațiile dintre părinți și copii.

Versetul 32: »Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.«

Cuvântul »taină« îl întâlnim frecvent în această scrisoare. În capitolul 1 apostolul spune: »făcându-ne cunoscut taina voii Sale« (versetul 9); în capitolul 3 el spune: »că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina ... citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos ... ca să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse de veacuri în Dumnezeu« (versetele 3,4 și 9).

Aici se referă la o taină mare. Și fără îndoială prin această taină nu este vorba de legătura de căsnicie, ci de legătura sfântă, care există între Hristos și Adunarea Sa. Aceasta rezultă din cuvintele care urmează: »eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare«.

Versetul 33: »Însă și voi, fiecare, așa să-și iubească soția, ca pe sine însuși; și soția să se teamă de soț.«

Duhul Sfânt atenționează încă o dată pe soț și pe soție, ca ei să-și împlinescă obligațiile lor unul față de altul. Aceasta este o chestiune deosebit de importantă, de care depinde fericirea în familie. Soțul trebuie deci să-și iubească soția ca pe sine însuși, soția trebuie să se teamă de soțul ei. Acest îndemn îl găsim și în alte locuri ale Cuvântului lui Dumnezeu; Dumnezeu dorește să fie

glorificat nu numai în viața noastră personală, ci și în viața noastră de familie. Și apostolul Petru îndeamnă soțiile în prima sa scrisoare în capitolul 3, să fie supuse soților lor și apoi spune soților: »Tot așa, soților, locuiți cu ele după cunoștință, ca și cu un vas mai slab, feminin, dându-le onoare ca fiind și împreună-moștenitoare ale harului vieții, spre a nu fi împiedicate rugăciunile voastre.« (versetul 7). Cât de severă este această ultimă propoziție!

Când într-o casă creștină se neglijează ordinea divină și nici soțul și nici soția nu-și împlinesc responsabilitățile, și când legătura dintre ei nu este așa cum ar trebui să fie, atunci fără îndoială rugăciunile lor vor fi împiedicate. Pe de altă parte într-o casă creștină, care este împodobită cu ordinea divină, de pe altarul familiei se vor înălța rugăciuni și mulțumiri și cântări de laudă ca o mireasmă plăcută spre Dumnezeu Tatăl și spre Domnul nostru Isus Hristos.

Ce binecuvântare stă pregătită pentru soț și soția sa, care împreună cu copiii lor (dacă Dumnezeu le-a dat) îngenunche împreună în laudă și rugăciune, care împreună cântă cântări de laudă și citesc Cuvântul lui Dumnezeu! Să dea Dumnezeu, ca toate casele creștine să fie așa!

»Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în căile Lui. Pentru că vei mânca din munca mâinilor tale, vei fi fericit și-ți va merge bine. Soția ta va fi ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; fiii tăi, ca niște ramuri de măslin în jurul mesei tale. Iată, așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul« (Psalm 128, 1-4).

Capitolul 6

Copiii

Versetul 1: »Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept.«

Primele nouă versete ale acestui capitol alcătuiesc împreună cu versetele 22-33 ale capitolului anterior o secțiune unitară. Apostolul continuă acum să prezinte obligațiile fiecărui membru al familiei.

Prin încheierea căsătoriei se întemeiază familia, și copiii sunt rodul acestei legături. Așa după cum datoria soțului este să-și iubească soția, și datoria soției este să se supună soțului, tot așa este datoria copiilor să fie supuși părinților lor și să asculte de ei. Copiii, care au fost crescuți într-o familie creștină, trebuie să fie caracterizați de ascultare față de părinții lor. Atât în epistola către Romani cât și în a doua epistolă către Timotei găsim o listă de păcate îngrozitoare. Prima listă din Romani 1 se ocupă cu acele păcate, care caracterizează pe păgânii care nu cunosc pe Dumnezeu adevărat. Printre aceste păcate se găsește și »neascultarea de părinți« (Romani 1,29-31). Cea de-a doua listă în 2 Timotei 3 ne descrie oamenii care trăiesc în timpurile pline de pericol din zile din ultimă; și aici se găsește acest păcat îngrozitor al »neascultării de părinți«.

Acesta este deci unul din semnele zilelor din urmă. Inima omului îndepărtat de Dumnezeu este totdeauna aceeași, fie că este vorba de păgânii din antichitate sau de adoratorii idolilor, sau este vorba de așa-numitul om modern al creștinătății zilelor noastre. Apostolul vorbește aici acelora care cunosc pe Domnul Isus. Aceasta rezultă clar din ceea ce spune: »ascultați în Domnul de părinții voștri«. Noi nu așteptăm ascultare »în Domnul« de la aceia care nu-L cunosc, sau nu stau într-o relație conștientă cu El.

Cuvântul lui Dumnezeu numește două motive pentru care copiii trebuie să asculte de părinții lor. Mai întâi auzim: »pentru că aceasta este drept«. În al doilea rând ni se spune în Coloseni 3,20: »pentru că aceasta este plăcut Domnului«. Domnul Isus a fost în privința aceasta, ca în toate celelalte, modelul desăvârșit. Căci El a fost ascultător de mama Sa și de Iosif, soțul ei, așa după cum stă scris: »Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus.« (Luca 2,51).

Fie ca toți copiii să-L urmeze pe Domnul Isus în această privință, știind că aceasta »este drept«. Dacă ascultarea se cuvine, atunci neascultarea este păcat.

Versele 2 și 3: »„Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.«

Apostolul Pavel pune în mod deosebit accent pe adevărul fundamental, că Dumnezeu prețuiește foarte mult ascultarea copiilor față de părinții lor. Dumnezeu a dat din vechime Legea celor zece porunci, și cu toate că și primele patru porunci sunt deosebit de importante, de ele nu se leagă nici o făgăduință. Abia porunca a cincea: »Onorează pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău« (Exod 20,2), este »cea dintâi poruncă însoțită de promisiune«.

Dacă voia lui Dumnezeu în Vechiul Testament a fost ca copiii să asculte de părinții lor, să nu mai fie aceasta valabilă în Noul Testament? Ascultarea este răsplătită de Domnul, dar nici neascultarea nu rămâne fără răspuns: »Celui care blestemă pe tatăl său sau pe mama sa i se stinge lampa în negura nopții.« (Proverbe 20,20). »Ochiul care-și bate joc de tată și disprețuiește ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și va fi mâncat de vulturii tineri.« (Proverbe 30,17).

O, de ar asculta toți copiii și toți tinerii de părinții lor și să-i onoreze și astfel să se bucure de buna plăcere a lui Dumnezeu, pentru ca apoi să aibă parte de adevărul promisiunii prețioase, »ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ«.

Tații

Versele 4: »Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub muștrarea Domnului.«

Cât de necesar este ca tații și mamele să rămână aproape de Domnul și să înainteze în părtășia Sa, pentru ca El să le dea înțelepciunea necesară pentru educarea copiilor lor. Este o chestiune deosebit de serioasă, când părinții sunt fără griji și indiferenți cu privire la educarea copiilor lor. Griji nenumărate, da, chiar judecata lui Dumnezeu vor fi urmările, așa cum vedem la Eli, preotul, și casa sa (compară cu 1 Samuel 2,27-36).

Pe de altă parte părinții nu trebuie să fie aspri cu copiii lor, și dacă este necesară corectare și disciplinare, aceasta nu trebuie să se facă cu nervozitate sau prost dispus, ci mai degrabă cu dragostea, care caută binele lor suprem. Mulți sunt aspri față de copiii lor, nu au răbdare și pedepsesc pe copiii lor în timp ce ei sunt cuprinși de mânie și furie. Procedează așa cu noi Dumnezeu și Tatăl nostru? Astfel de părinți oferă copiilor lor ocazia de supărare și îi vor îndepărta de Dumnezeu. »Taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.« (Coloseni 3,21).

Fie ca părinții să rămână păziți, ca să nu vorbească și să nu acționeze cu atitudine nervoasă cu copiii lor; fie ca ei nici să nu ceară prea mult de la copiii lor, ca și cum copiii ar fi tot așa de maturi ca ei.

Părinții să crească copiii în disciplina și sub muștrarea Domnului, în această privință este bine să se gândească, că și ei au fost cândva copii, înainte de a deveni părinți; și că și ei au avut nevoie de răbdarea și perseverența părinților lor, ca să fie crescuți. Tot așa și ei acum să ofere copiilor lor aceeași răbdare.

Tații și mamele să se roage mult împreună cu copiii lor, și să se roage și pentru copii. Ei trebuie să aibă cu grijă înaintea ochilor lor atât binele trupesc cât și binele spiritual al copiilor lor. Părinții să-și ia mult timp să stea împreună cu copiii lor și să-i învețe căile bune; să-i încurajeze să citească cărți bune și să-i atenționeze cu privire la orice fel de literatură stricată, care poate avea o influență dăunătoare asupra binelui lor spiritual.

Ei trebuie să cunoască pasiunile copiilor lor și să-i supravegheze și să le ajute la alegerea prietenilor. Ei ar trebui să-i crească cu o educație creștină, care prin nimic altceva nu poate fi

înlocuită. Părinții nu ar trebui să lase binele spiritual al copiilor lor numai în seama responsabilității școlii duminicale. Ei ar trebui să fie primii, care seamănă sămânța divină în inimile lor gingașe și să-i călăuzească să primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal al lor. Orice moștenire pământească, pe care părinții o pot da copiilor lor, este fără valoare în comparație cu bunul deosebit de valoros, pe care ei îl pot da, prin faptul că îi cresc »în disciplina și sub musturarea Domnului«; și aceasta nu numai cu cuvinte, ci fiindu-le și un exemplu bun. Copiii ar trebui să vadă în părinții lor un model potrivit al unei umblări sfinte și temătoare de Dumnezeu.

Domnul Isus a spus: »Tot așa, nu este voia Tatălui vostru care este în ceruri ca unul din acești micuți să piară« (Matei 18,14). El a dat și indicația clară: »Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că Împărăția cerurilor este a unora ca ei« (Matei 19,14).

Avem un exemplu foarte frumos pentru creșterea copiilor în casa creștină și roadele care rezultă din aceasta în persoana lui Timotei. Apostolul Pavel i-a scris: »Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus« (2 Timotei 3,14.15).

Fără îndoială Timotei a învățat din tinerețe din Sfintele Scrieri ascultarea și respectul față de părinți (2 Timotei 1,5). Vedem aici că mama lui și bunica lui l-au crescut din copilărie în musturarea Domnului. Deci Timotei a cunoscut Scrierile mai întâi acasă, și cu siguranță mama lui și bunica lui vor primi o răsplătă mare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Robii

Versetul 5: »Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos,«

Apostolul continuă să vorbească despre supunere și ascultare. Așa cum datoria copiilor este de a asculta de părinții lor, tot așa este datoria robilor să asculte de stăpânii lor.

Fără îndoială, aceasta se referă nu numai la robii și stăpânii din casă, ci în general la angajați și superiori. Aceasta rezultă clar din exprimarea din versetul 8 »fie rob fie slobod«. Dacă fiecare ar respecta acest principiu divin, problemele dintre angajați și stăpânii lor ar fi mult mai puține. Multe greutăți, care conduc la rebeliune și revoltă, ar fi evitate.

Pavel scrie și în prima sa scrisoare către Corinteni: »Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat. Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta; dar dacă poți să ajungi liber, folosește-te. Căci robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului. Tot așa, cel liber, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos« (1 Corinteni 7,20-22). Starea de lucruri este deci clară, robii trebuie să asculte de stăpânii lor »cu teamă și cutremur«, având grijă să-și împlinescă conștiincios și cu credincioșie obligațiile »ca pentru Domnul«. Aceasta va umple și inimile lor cu satisfacție și bucurie.

Versetele 6 și 7: »... nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor,«

Noi trebuie efectiv să considerăm slujirea de ochii lumii ca înșelătorie. Când muncitorul lucrează numai în prezența patronului sau a superiorului său, ca să-i placă, și încetează lucrul imediat când acesta nu mai este de față, atunci aceasta este înșelătorie.

Credinciosul dimpotrivă, știind că este un rob al lui Hristos, își va face lucrul în mod cinstit, nu ca să placă oamenilor, ci va lucra din inimă din pricina lui Dumnezeu. El va depune tot efortul, ca să slujească cu credincioșie și de bună voie, »ca Domnului, și nu ca oamenilor«. El își va face

lucrarea – oricât de grea ar fi ea – din pricina Domnului Isus Hristos, îndreptându-și ochii spre El și nu spre oameni. Aceasta este ceea ce face ca lucrarea slujitorului să aibă valoare mare în ochii lui Dumnezeu, cu toate că în ochii oamenilor ar putea să fie puțin prețuit.

Răsplata Domnului

Versetul 8: »... știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber.«

Fiecare, care face cu credincioșie lucrarea, pe care i-a dat-o Domnul, va fi răsplătit de Domnul Însuși. Aceasta este indiferent dacă superiorul lui pământesc îl laudă sau nu pentru lucrarea făcută cu devotare și loialitate.

Și cu privire la această temă este valabil Cuvântul din Galateni 6,7: »Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera.« Oricât de joasă ar fi poziția ta în această lume, fii sigur, că credincioșia va primi răsplata ei dreaptă în lumea aceasta și în lumea viitoare. Unii oameni ai lumii acesteia sunt bogați, alții săraci. Unii sunt stăpâni, alții sunt robi, unii sunt conducători, alții sunt subordonați. Unii sunt loiali, alții nu sunt loiali. Însă toate aceste diferențe vor fi odată fără importanță, când fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu despre viața pe care el a trăit-o în lumea aceasta. Numai ceea ce a fost făcut din inimă, ca pentru Domnul, va fi răsplătit. Mulți credincioși loiali, care în lumea aceasta au fost săraci și necunoscuți, vor auzi atunci aceste cuvinte fericite ale Domnului lor: »Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău« (Matei 25,23).

Să ne îndemnăm unii pe alții să mergem cu credincioșie puținii pași, pe care-i mai avem de făcut, știind »că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul«. Ți desconsideră șeful credincioșia? Fii sigur, că Dumnezeu nu uită credincioșia ta și nici nu o subapreciază, ci El o va răsplăti. Se comportă superiorul tău cu brutalitate și nedreptate față de tine? Fă-ți slujba cu loialitate, așa cum a făcut odinioară Iosif (Geneza 39) și încrede-te în Domnul, că El îți va da plata care ți se cuvine. »Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El: și El va lucra; și va face să iasă dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca ziua la amiază. Rămâi liniștit în Domnul și așteaptă-L cu răbdare. Nu te mânia din cauza celui care prosperă în calea lui, din cauza omului care-și împlinește intențiile rele.« (Psalm 37,5-7).

Domnul domnilor

Versetul 9: »Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.«

Apostolul Pavel încheie această secțiune deosebită, care se ocupă cu relațiile și obligațiile reciproce în familia creștină, atenționând pe stăpâni. Vedem că el se adresează nu numai la o grupă deosebită, ci la fiecare grupă din familia creștină. »Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei«. Domnul Isus este Domnul domnilor și totodată și al robilor. Așa după cum El ia partea robilor și le va da răsplata convenită lor, tot așa El se preocupă și cu stăpânii, și El le va da ori răsplată ori pedeapsă. Domnul stă atât peste cei supuși cât și peste stăpânii lor. De aceea nu este drept ca stăpânii credincioși să amenințe pe subordonații lor sau să le promită lucruri, pe care ei nu li le vor da. Toate acestea rezultă din cuvintele apostolului adresate stăpânilor: »faceți la fel față de ei«. Aceasta înseamnă, faceți-le acele lucruri, pe care voi înșivă le așteptați de la robii voștri și tratați-i ca »robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi

de la Domnul, fie rob fie liber» (versetele 6-8). În aceeași măsură cu care se așteaptă loialitate și sinceritate de la slujitori, ele se așteaptă și de la stăpâni. Și așa cum robul ar trebui să slujească cu loialitate, având înaintea ochilor binele stăpânului său, tot așa și stăpânul ar trebui să aibă înaintea ochilor săi binele subalternului său. El nu trebuie să-l trateze cu asprime și nici să nu-l amenințe, ci să fie prietenos față de el.

Lipsa de prietenie și cruzimea sunt caracteristicile păcătosului, care nu a cunoscut nici dragostea lui Dumnezeu și nici îndurarea Sa. »Un om drept se îngrijește de viața animalului său, dar, în lăuntru lor, cei răi sunt nemiloși« (Proverbe 12,10). Deci dacă cel drept se interesează de viața animalului său, cu cât mai mult ar trebui el să aibă îndurare față de ființa omenească, semenul lui, și să fie îngrijorat de binele ei, chiar dacă este vorba de robul lui. Este datoria stăpânilor să aibă compasiune cu aceia care le slujesc; nicidecum ei nu au voie să-i jefuiască de salariul lor sau de drepturile lor. Ei nu trebuie să ceară de la ei mai mult decât ei pot face. Ei trebuie să îngrijească atât de sănătatea lor cât și de binele lor spiritual.

Cât de serioasă este atenționarea, pe care Iacov o adresează stăpânilor: »Veniți acum, bogaților, plângeți, tânguți-vă de nenorocirile voastre care vin peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc. V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care au secerat ogoarele voastre, care este oprită de voi pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.« (Iacov 5,1-4). »Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați. Iată, Judecătorul stă înaintea ușii.« (Iacov 5,9).

Așa cum un stăpân își cheamă robii, ca să ceară socoteală de la ei, tot așa și noi și toți oamenii, indiferent de starea socială, vom trebui să dăm socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul Isus va judeca pe stăpânii aspri și nedrepti, tot așa cum va judeca pe robii neloiali, căci »la El nu este primire după înfățișare«.

Este frumos să vedem, cum începe această scrisoare să ne arate poziția noastră cerească ca mădulare ale trupului lui Hristos Cel înviat, care este glorificat la dreapta Tatălui în cer; cum Tatăl ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos; și apoi să găsim, că între mădularele singurului trup sunt din aceia care sunt săraci și în poziția de sclavi, unii dintre ei fiind supuși la tratamente nedrepte și aspre. Dar mulțumiri fie aduse Dumnezeului și Tatăl nostru și Domnului Isus Hristos pentru harul care i-a ridicat pe ei și ne-a ridicat și pe noi și ne-a pus să ședem în locurile cerești în Hristos Isus! Mulțumiri fie aduse Lui și pentru speranța care stă înaintea noastră!

Slujitorul creștin va fi la Hristos și în glorie va fi ca El, el va fi unul din aceia care vor cânta cântarea cea nouă în cer: »Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și din popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărați pe pământ!« (Apocalipsa 5,9-10). Să ne ocupăm cu credincioșie locul nostru înaintea Domnului, pe care El ne-a adus, așteptând clipa fericită a revenirii Domnului nostru, care va pune capăt pelerinajului nostru aici pe pământ și ne va lua la Sine în glorie.

Armura spirituală: capitolul 6,10-24

Tari în Domnul

Versetul 10: »Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.«

Am ajuns la ultima parte a acestei scrisori, care se preocupă în mod deosebit cu lupta spirituală, pe care o avem de luptat cu forțele spirituale ale întunericului din locurile cerești, pentru ca să nu fim jefuiți de bucuria binecuvântărilor noastre spirituale în Hristos.

Deja din vechime Dumnezeu a dat poporului Său pământesc țara făgăduită, o țară în care curgea lapte și miere; ei la rândul lor trebuiau să învingă pe dușmanii lor feroce, ca să ia practic în posesiune țara și să se bucure de roadele ei. Tot așa este și astăzi cu credincioșii adevărați. Și ei trebuie să lupte împotriva puterilor întunericului și să le învingă, pentru a se bucura practic de toate binecuvântările lor spirituale.

Mulți credincioși gândesc în mod greșit, că țara Canaan simbolizează cerul, în care intră credinciosul după ce moare, și că Iordanul este un simbol al morții fizice. Dacă cu rugăciune medităm la această temă, atunci vom ajunge la rezultatul contrar. Atunci când poporul Israel a intrat în țara Canaan, pentru ei a început o luptă permanentă cu dușmanii lor, care li se opuneau în luarea în posesiune a țării și încercau cu toate forțele să-i împiedice să savureze binecuvântările țării.

Când noi vom părăsi acest pământ, ca să fim la Hristos, vor mai fi atunci dușmani sau lupte? Cu siguranță nu. Canaanul este deci un prototip al binecuvântărilor noastre spirituale, cu care noi am fost binecuvântați în Hristos Cel înviat, în timp ce noi suntem aici pe pământ. Ca să savurăm aceste binecuvântări, trebuie să învingem pe dușmanii noștri spirituali, pe diavolul și îngerii lui, care ni se împotrivesc permanent și caută să ne împiedice să savurăm aceste binecuvântări.

«Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui.» Ce încurajatoare sunt aceste cuvinte pentru noi credincioșii! În noi înșine suntem slabi și dușmanii noștri sunt mult mai tari decât noi, dar toată îndestularea noastră este în Domnul și în puterea tăriei Lui.

De aceea să fim cu adevărat și din inimă convinși, că noi, ca și mai înainte, nu suntem nimic în noi înșine și nu putem învinge pe dușmanii noștri prin propria putere, chiar și atunci când de mulți ani umblăm cu Domnul Isus și am făcut experiențe minunate cu El. Fie ca noi toți să ne sprijinim pe Domnul și să ne încredem în puterea tăriei Lui.

Am văzut la studiul versetelor 19 și 20 ale capitolului 1 că mărimea copleșitoare a puterii lui Dumnezeu față de noi, credincioșii, corespunde puterii tăriei Lui, cu care El a lucrat în Hristos, prin aceea că L-a înviat dintre cei morți. Deci noi avem aceiași putere la dispoziție care a înviat pe Hristos dintre morți și L-a așezat la dreapta Tatălui Său în locurile cerești.

Noi suntem în noi înșine tot așa de slabi ca și «șoarecii de munte, care nu sunt un popor puternic, dar își așază locuința în stâncă» (Proverbe 30,26). Oricât de uriașă ar fi puterea dușmanilor noștri spirituali, puterea noastră se bazează pe «Stânca», Stânca veșnicilor. Pentru ca să putem fi tari în Domnul și în puterea tăriei Lui, ar trebui să ne folosim de orice mijloc al harului Său, ar trebui să ne rugăm mult, să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să medităm permanent asupra lui, și ar trebui să căutăm părtașia cu alți credincioși temători de Dumnezeu.

Versetul 11: «Îmbrăcați toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului:»

Duhul Sfânt ne conduce de la domeniul plăcut al casei creștine, studiat până acum, la o cu totul altă temă, și anume la lupta spirituală împotriva diavolului și a îngerilor lui.

De aceea apostolul ne atenționează cu toată severitatea, ca să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu. Vom găsi fiecare parte a acestei armuri amintită deosebit în versetele următoare. În capitolul 4 versetul 24 am fost îndemnați să ne îmbrăcăm cu ceea ce ni se cuvine ca sfinți, dar aici ni se spune, ca să îmbrăcăm ce ni se cuvine ca războinici ai Domnului Isus. Noi trebuie să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, armură pe care Dumnezeu Însuși a pregătit-o, «pentru că armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor» (2 Corinteni 10,4). Numai cu toată armura lui Dumnezeu vom putea să rezistăm împotriva uneltirilor diavolului. Dumnezeu așteaptă de la fiecare credincios, ca el să se împotrivescă uneltirilor diavolului. Observă că Duhul Sfânt vorbește aici de uneltirile diavolului și nu de puterea diavolului. Domnul Isus a triumfat la cruce atât asupra puterii cât și asupra uneltirii diavolului, «ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții, adică pe diavolul» (Evrei 2,14b). De aceea noi avem voie și trebuie să-l privim ca pe un dușman înfrânt.

Și apostolul Iacov amintește de această realitate minunată, când spune: «împotriviți-vă diavolului și el va fugi de la voi» (Iacov 4,7). Însă de ceea ce noi trebuie să ne temem, sunt unelțirile diavolului. Deci noi avem a face cu un dușman viclean și înșelător. «Și nu este de mirare, pentru că însuși Satan se preface în înger al luminii» (2 Corinteni 12,14).

Satan este împotrivorul lui Dumnezeu și al lui Hristos, și de aceea și al credincioșilor, care sunt încercați prin vicleniile și înșelătoriile lui. Diavolul are aproape 6.000 de ani de experiență în practicarea lucrărilor lui viclene. El a venit mai întâi la Eva în chip de șarpe, care era mai viclean decât toate animalele câmpului, pe care le-a creat Domnul. Și chiar și astăzi el este «șarpele cel vechi». Dar mulțumire și laudă fie lui Dumnezeu, care ne conduce în triumful lui Hristos! De aceea să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, ca să putem rezista împotriva vicleniilor diavolului.

Dușmanii noștri

Versetul 12: «pentru că lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești.»

Războaiele, care se dezlănțuie aici pe pământ între oameni, sunt fără îndoială îngrozitoare. Aici însă citim că lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, nu este o luptă între om și om; este mai degrabă o luptă spirituală împotriva puterilor invizibile ale întunericului, împotriva diavolului și a îngerilor lui. Este o luptă împotriva celui mai adânc întuneric, și pentru noi este imposibil să biruim acești dușmani, fără să fi îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu.

Dușmanul nostru spiritual, cu care avem a face, este permanent activ și depune eforturi să ne împiedice să glorificăm pe Dumnezeu în viața noastră și să ne bucurăm de binecuvântările noastre spirituale din locurile cerești. Această dușmănie permanentă a diavolului împotriva noastră a credincioșilor este mult mai periculoasă și mai înverșunată decât o luptă împotriva cărnii și sângelui. Cât de felurite sunt pericolele pentru viața spirituală a aceluia care este în neștiință cu privire la aceste lucruri.

În prima epistolă a lui Petru, unde credincioșii sunt văzuți ca «străini și fără drept de cetățenie» (capitolul 2,11), apostolul ne îndeamnă, «fiți treji; vegheați! Pentru că vrăjmașul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită» (capitolul 5,8). Dar aici în scrisoarea către Efeseni ni se arată, că dușmanii noștri sunt în locurile cerești, acolo unde credincioșii sunt binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală (Efeseni 1,3).

Hristos a fost glorificat și înălțat la dreapta Tatălui Său «în locurile cerești» (capitolul 1,20); și credinciosului i s-a dat să șadă împreună «în locurile cerești în Hristos Isus» (capitolul 2,6), «pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută acum, prin Adunare, stăpânilor și autorităților din locurile cerești» (capitolul 3,10).

Deci lupta spirituală este împotriva «căpeteniei autorității văzduhului» și împotriva domniilor invizibile ale văzduhului (capitolul 2,2).

Mulțumiri fie aduse însă lui Dumnezeu pentru grija spirituală bogată din partea Lui față de noi, cei care în noi înșine suntem incapabili să ne împotrivim acelor puteri spirituale! Însă toată îndestularea noastră este în Domnul nostru Isus Hristos și în puterea tăriei Lui, prin care noi suntem «mai mult decât biruitori».

A se împotrivi și a sta

Versetul 13: «Pentru aceasta, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare.»

Deoarece toți vrăjmașii împărăției întunericului stau în ordine de bătaie împotriva noastră, apostolul reia îndemnul «luați toată armura lui Dumnezeu», fără de care noi nu putem face nimic, și pe care noi nu o vom putea înlocui prin puteri naturale sau prin înțelepciune. Fiecare credincios adevărat este răspunzător, ca să îmbrace toată această armură a lui Dumnezeu și s-o poarte permanent.

Ar putea să fie de folos să amintim aici, că este o diferență mare între îmbrăcarea de către noi a armurii lui Dumnezeu și îmbrăcarea hainei, pe care Dumnezeu în harul Său bogat a pregătit-o. Fiecare din noi, care și-a pus încrederea în Domnul Isus și în eficacitatea lucrării Sale de ispășire de la cruce, a fost îmbrăcat cu haina dreptății (neprihănirii) lui Hristos – da, el este «dreptatea lui Dumnezeu în El (în Hristos)». Dumnezeu i-a dat «haina cea mai bună» (Luca 15,22). Aceasta este poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu. Această haină nu o îmbrăcăm noi înșine, ci Dumnezeu ne îmbracă cu ea.

Dar când însă este vorba de luptă, atunci noi înșine suntem responsabili, ca să îmbrăcăm fiecare armă a armurii lui Dumnezeu.

Fie ca fiecare credincios adevărat să acorde atenție cuvintelor apostolului Pavel «luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea». Această luptă spirituală nu este temporală, ci este o chestiune permanentă, atâta timp cât noi vom fi aici în lumea aceasta; căci diavolul este căpetenia lumii acesteia. Deci acest timp este numit «ziua cea rea».

În capitolul 5 apostolul îi îndeamnă pe credincioși să umble cu grijă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărând timpul, «pentru că zilele sunt rele». Aici însă avem o atenționare mult mai serioasă, căci noi înșine trebuie să luăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca să ne putem împotrivi în ziua cea rea.

În viața unui credincios sunt diferite timpuri, în care el are parte de toată greutatea luptei spirituale și de dușmănia înverșunată a împotrivorului sub diferite forme. Există apoi pericolul mare, că noi nu totdeauna veghem, că nu purtăm toată armura. De aceea să fim convinși, că este obligația noastră serioasă, să fim gata și vigilenți, atunci când ne întâmpină împrejurări deosebite, rele. Aceasta însă nu înseamnă, că noi, atunci când vine peste noi o astfel de zi rea, trebuie să ne îmbrăcăm repede toată armura lui Dumnezeu; dimpotrivă, noi trebuie s-o purtăm permanent, pentru ca dușmanul să nu ne surprindă și să nu poată să ne găsească neprotejați.

Observă ce se spune mai departe: «... și, după ce veți fi învins toate, să stați în picioare». Chiar și după fiecare bătălie câștigată noi trebuie să continuăm să purtăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim înarmați pentru fiecare atac prin surprindere următor din partea dușmanului. Dacă am câștigat o luptă spirituală, atunci suntem înclinați să ne încredem în noi înșine și să ne bazăm pe propria putere; aceasta însă ar fi fatal pentru viața noastră spirituală. Să nu uităm niciodată, că victoriile noastre spirituale nu înseamnă, că lupta noastră s-a terminat. Este mai degrabă o luptă permanentă, care durează atâta timp cât vom fi în lumea aceasta. Dar Dumnezeu să fie preamărit, că peste foarte puțină vreme Domnul Isus va veni din cer ca să ne ducă în gloria casei Tatălui, unde nu va mai fi nici o luptă, unde totul va fi numai adorare și glorie, unde noi în loc de armură vom purta cununi, unde în loc de luptă vom găsi o odihnă veșnică!

Prima armă din armura lui Dumnezeu: adevărul și dreptatea

Versetul 14: «Stați deci tari, având mijlocul încins cu adevărul, fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății.»

În versetele următoare apostolul îndreaptă atenția spre fiecare armă a armurii și începe mai întâi cu centura adevărului.

Prin adevăr se înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Ioan 17,17). Luptătorul creștin nu poate sta fără să se clatine, dacă el nu este încins cu Cuvântul lui Dumnezeu. În mod deosebit în

zilele noastre este important să înțelegem aceasta, căci sunt mulți credincioși care preferă citirea cărților lumești mai mult decât preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ce pagubă și ce îngrozitor este totodată când credincioșii în loc să mediteze la Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă cu ceea ce le aduce televizorul în casă. Acesta este motivul pentru care ei sunt slabi, fără putere și apatici, din ce cauză ei suferă înfrângere după înfrângere. Apostolul Petru ne îndeamnă să încingem coapsele minții noastre (1 Petru 1,13). Aceasta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească duhul și mintea creștinului, și astfel el să rămână păzit de gânduri păcătoase și de învățături greșite, care ar dăuna bunăstarea lui spirituală.

Așa după cum centura oferă corpului omenesc putere, tărie și stabilitate, tot așa preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu dă putere și energie pentru omul lăuntric. Fie ca noi toți să fim totdeauna încinși cu centura adevărului divin, «ca să nu mai fim prunci, bătăuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea răătăcirii; ci ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos» (Efeseni 4,14-15).

Când își desface soldatul centura? Nu este atunci când el doarme? Și este corect când el doarme pe câmpul de luptă? Ce periculos!

Sisera, căpetenia oștirii dușmane, a fost ucis de o femeie, în timp ce el dormea (Judecători 4). Preaiubiților, «pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. Astfel deci să nu dormim, ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji» (1 Tesaloniceni 5,5-6), căci venirea Domnului este aproape.

De aceea să luăm seama la cuvintele Domnului nostru preamărit «mijlocul să vă fie încins» (Luca 12,35).

Arma a doua din armură

Versetul 14b: «... fiind îmbrăcați cu platoșa dreptății.»

Aici nu este vorba de dreptatea lui Dumnezeu, așa cum am fost făcuți în Hristos Isus (2 Corinteni 5,21), ci de dreptatea practică în umblarea noastră, pe care trebuie s-o revelăm tot timpul, ca să putem rezista în lupta cu diavolul și oștirile lui.

Duhul Sfânt ne arată pe baza primei arme a armurii, centura adevărului, că noi trebuie să aplicăm practic Cuvântul lui Dumnezeu la umblarea noastră zilnică; prin platoșa dreptății El ne învață că acest Cuvânt trebuie să influențeze drumul nostru și trebuie să ne conducă la o viață de dreptate practică.

Dacă neglijăm să ne punem platoșa dreptății, atunci vom permite dușmanului să aibă acces la inima noastră și la gândurile noastre. Deci credincioșii adevărați, care prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus, au fost îndreptățiți prin har (Romani 3,24), ar trebui acum să ducă o viață de dreptate practică, «nici să nu dați păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății» (Romani 6,13).

Arma a treia din armură

Versetul 15: «... având picioarele încălțate cu râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii.»

Prin «râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii» înseamnă umblarea practică în concordanță cu Evanghelia lui Dumnezeu, așa cum găsim în Filipeni 1,27: «Umblați într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos».

Nu este suficient să vestim cu gura Evanghelia despre Hristos – să vestim, că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și că noi prin ea am obținut pace cu Dumnezeu; toate acestea sunt adevărate și minunate, dar noi ar trebui să dovedim aceasta prin umblarea noastră practică.

Ambele aspecte ale vestirii Evangheliei prin cuvânt și prin umblare se recunosc foarte frumos în viața și lucrarea apostolului Pavel. În ceea ce privește viața lui practică, el era o mărturie grăitoare despre puterea Evangheliei; și în ceea ce privește slujirea lui în Evanghelie, el avea dorința fierbinte să ajungă la toți cei ce stăteau departe, «atât greci cât și barbari, cât și înțelepți și nepricepuți» (Romani 1,14).

Iubite cititor, Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos este Evanghelia păcii; ai tu această pace cu Dumnezeu? – Pace, bazată pe moartea Domnului nostru Isus Hristos la cruce și pe învierea Sa dintre morți? Aceasta este temelia sigură a lui Dumnezeu, pe care conștiința neliniștită se poate odihni și sufletul poate găsi adevărata pace cu Dumnezeu. La poporul lui Dumnezeu din vechime în Egipt, sângele mielului de Paști era uns pe stâlpii ușii. Prin aceasta ei au fost cruțați de sabia îngerului nimicitor și prin credință au savurat în interiorul casei pacea desăvârșită. Pe lângă aceasta ei trebuiau să se hrănească din mielul de Paști, «și să-l mâncați așa: cu coapsele încinse, cu sandalele voastre în picioarele voastre și cu toiagul vostru în mâna voastră; și să-l mâncați în grabă» (Exod 12,11), totodată fiind pregătiți să părăsiți Egiptul și să porniți în călătorie spre țara făgăduinței.

Arma a patra din armură

Versetul 16: «... peste toate luând scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.»

Cuvântul «scut» nu se folosește nicidecum altundeva în Noul Testament, decât aici. Dimpotrivă, în Vechiul Testament se întâlnește de câteva ori. Prima dată Dumnezeu Însuși folosește cuvântul scut, atunci când El spune lui Avraam după bătălia împotriva lui Chedorlaomer, în Geneza 15,1: «Eu sunt scutul tău, și răsplata ta foarte mare». A doua oară întâlnim cuvântul «scut» în cântecul pe care Moise, omul lui Dumnezeu, l-a învățat pe poporul său înainte de moartea sa: «Locuința ta este Dumnezeu cel etern. Și dedesubt sunt brațele cele eterne și El va alunga pe vrăjmaș dinaintea ta și va zice: „Nimicește-l”. Ferice de tine, Israel! Cine este ca tine, un popor salvat de Domnul – scutul ajutorului tău și sabia gloriei tale? Și vrăjmașii tăi se vor pleca adânc înaintea ta și vei călca peste înălțimile lor» (Deuteronom 33,27+29).

Ce făgăduință frumoasă a lui Dumnezeu pentru poporul Său! Dumnezeu Însuși este scutul de protecție înaintea copiilor Săi, ca să oprească toate săgețile arzătoare ale dușmanului. Avem noi însă totdeauna credința și încrederea, de a aștepta totul de la Domnul și să așteptăm numai de la El? «Sufletul nostru așteaptă pe Domnul. El este ajutorul nostru și scutul nostru.» (Psalm 33,20) «Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul va da har și glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăție» (Psalm 84,11). «Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârșită, Cuvântul Domnului este încercat, El este un scut pentru toți cei care se încred în El» (2 Samuel 22,31). Toate aceste locuri, și multe altele din Cuvântul lui Dumnezeu, ne arată că Dumnezeu Însuși este scut pentru poporul Său. De aceea să ne încredem în El în toate lucrurile și în toate împrejurările vieții noastre să ne sprijinim pe El.

Aceasta este credința prin care noi vom fi în stare să stingem toate săgețile aprinse ale celui rău. Nu este puterea noastră, ci este scutul credinței, care este în stare să stingă săgețile aprinse deja înainte ca ele să ne atingă sau să se apropie. Ah, de am lua totdeauna «scutul credinței»! Atunci am fi mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

Arma a cincea din armură

Versetul 17a: «Luați și coiful mântuirii»

Ia acest dar, «coiful mântuirii», din mâna lui Dumnezeu. Capul este locul înțelegerii, al gândurilor și inteligenței. Capul are nevoie de protecția deosebită, căci rănirea acestuia are urmări grave asupra corpului întreg. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El a pregătit «coiful mântuirii» pentru luptătorul creștin, ca să-l protejeze de atacurile diavolului și ale oștirii lui.

Coiful mântuirii este pentru credincios siguranța și certitudinea mântuirii sale pe baza jertfei Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea sau salvarea nu este o închipuire oarecare, ci o realitate definitivă. Omul, care a fost salvat, știe cu certitudine desăvârșită că Dumnezeu a făcut această salvare. S-ar putea ca el să nu fie în stare să răspundă la multele întrebări ale ateștilor și moderniștilor sau ale altora, care neagă inspirația Sfintei Scripturi, dar pentru el nu există nici o putere omenească sau satanică, care ar putea să-i ia siguranța salvării și a iertării păcatelor sale, dacă el ia coiful mântuirii, care protejează capul și duhul lui. Când Domnul a deschis ochii orbului din naștere, fariseii au încercat prin multele lor întrebări să-l depărteze de Hristos. Cu toate că el nu a putut să răspundă la toate întrebările lor și tocmai le-a spus «nu știu ...», lor însă nu le-a reușit să zguduie convingerea lui fermă despre ceea ce el știa: «Eu una știu: că eram orb și acum văd» (Ioan 9,25).

Și apostolul Pavel spune, că nici el nu știe totul. «Deoarece cunoaștem în parte și profeșim în parte; ... Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin» (1 Corinteni 13,9+12). Dar dușmanii Evangheliei nu sunt în stare să-l zguduie, și astfel citim: «Pentru acest motiv și sufăr acestea, dar nu mă rușinez, pentru că știu în cine am crezut; și sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredințat pentru ziua aceea» (2 Timotei 1,12).

Apostolul Pavel a luat coiful mântuirii. Dar care este situația cu tine, dragul meu cititor? Dacă te îndoiești de mântuirea ta, atunci nu vei fi în stare să stai în deplină siguranță înaintea dușmanului. Siguranța mântuirii îndepărtează frica de judecată și te umple cu bucuria Domnului.

Apostolul Pavel amintește acest coif și în prima sa scrisoare către Tesaloniceni, capitolul 5, versetul 8. «Dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii». Mântuirea sau salvarea nu se referă numai la trecut, ci și la prezent și la viitor. Este o salvare de la judecata asupra păcatului și asupra puterii păcatului. Sfânta Scriptură ne învață, că noi am fost mântuiți prin har (Efeseni 2,8) și că noi acum vom fi mântuiți prin viața Sa (Romani 5,10). Ea ne învață de asemenea, că noi vom fi în curând mântuiți, când Domnul Isus va veni din cer, ca să ne ia la Sine în glorie. «Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate» (Filipeni 3,20-21).

Credinciosul adevărat se poate deci bucura de o pace desăvârșită, prin aceea că el știe, că Hristos l-a mântuit prin moartea sa la cruce. Prin viața Sa, El îl păstrează și îl păzește, și la venirea Sa îl va glorifica, pentru ca el să fie pentru totdeauna la El, de aceea noi avem încrederea că «Acela care a început în voi o bună lucrare, o v-o duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos» (Filipeni 1,6). Biruința noastră și pacea noastră spirituală în diversele împrejurări ale vieții depind de faptul, dacă noi ne-am luat coiful mântuirii. Coiful este darul lui Dumnezeu, să luăm seama la îndemnul Duhului Sfânt. «Luați (sau: primiți) și coiful mântuirii».

Arma a șasea din armură

Versetul 17b: «... și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu,»

Fiecare din cele cinci arme ale armurii, pe care le-am studiat până acum, este o armă de apărare împotriva șiretlicurilor diavolului. Arma a șasea însă, «sabia Duhului», nu este o armă de apărare ci de atac, pentru a obține înfrângerea dușmanului.

Sabia aici nu este Duhul Sfânt, ci Cuvântul lui Dumnezeu, textual inspirat prin Duhul Sfânt, și care în sine însuși este viu și lucrător. În Evrei 4,12 citim: «Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii.»

Nici o viclenie a lui Satan, nici o putere a iadului, nici o acțiune rea nu poate să reziste Cuvântului lui Dumnezeu. Când încărunțitul apostol Ioan ca întemnițat pe insula Patmos descrie pe Domnul umblând între cele șapte sfeșnice de aur, el spune despre El: «și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri» (Apocalipsa 1,16).

Această sabie biruitoare a Domnului este Cuvântul, față de care este total imposibil să te împotrivești. El spune, și se face. Un singur cuvânt din gura Lui aruncă în țărână pe dușmanii Lui. Deja cu 700 de ani înainte de întruparea Lui El a spus prin Cuvântul profeției: «Și Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită» (Isaia 49,2).

Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este sabia care nu se tocește și care în orice timp a exercitat o influență puternică. Ce binecuvântare a curs din această carte prețioasă pentru oamenii tuturor timpurilor! Cuvântul lui Dumnezeu a câștigat în fiecare secol nenumărate milioane de oameni și i-a supus influenței sale, și el va continua să facă așa până la sfârșit.

El a fost arma robilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament și din Noul Testament, care au obținut victorii minunate și binecuvântate, deoarece ei au iubit Cuvântul lui Dumnezeu. El a avut un loc stabil în inimile și în gândurile lor, ei au fost luptători credincioși ai lui Hristos. Și ei au întâmpinat dușmanul cu aceeași armă pe care a folosit-o și Domnul Isus. Domnul Isus a întâmpinat dușmanul în pustiu cu această armă divină: «Este scris... »; «Din nou este scris... »; «pentru că este scris... » (Matei 4,4.7.10).

În curând va veni timpul, când Domnul Isus va obține ultima victorie cu ajutorul «sabiei Duhului»: «Și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”» (Apocalipsa 19.15-16).

A șaptea armă din armură

Versetul 18: «... rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții,»

Rugăciunea este arma a șaptea a întregii armuri a lui Dumnezeu. Cu toate că fiecare din cele șase arme anterioare din armură își are valoarea și importanța ei, rugăciunea este cea mai importantă dintre toate. Prin rugăciune luptătorul creștin este în contact permanent cu marele Conducător, cu Domnul Isus Hristos. Prin propria noastră putere este imposibil să biruim pe dușman; acesta este motivul pentru care noi avem nevoie să stăruim permanent în rugăciune înaintea Domnului, care este mai tare decât dușmanul, singurul care poate să lupte luptele noastre și să ne dea victoria. «Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit» (Evrei 4,16). «Rugându-vă în orice timp cu orice rugăciune și cerere». Cât de numeroase sunt lucrurile din pricina cărora noi putem

striga și trebuie să strigăm către Domnul. Cuvintele «cu orice rugăciune» includ atât rugăciunile personale cât și comune în familie, precum și rugăciunea în cămăruță și rugăciunea publică.

Să observăm, că noi trebuie să ne rugăm «în orice timp». Domnul a spus ucenicilor o pildă, ca ei «să se roage neîncetat, și să nu obosească» (Luca 18,1). Mulți fac greșeala, că ei se roagă numai atunci când sunt în necaz mare, în încercări și în suferințe; dar noi trebuie să ne rugăm tot timpul, ca să rămânem păziți de pericolele diferite și ispitele mari. Ceea ce noi avem nevoie foarte mare este să fim într-o atitudine permanentă de rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de ea ca și de aerul pe care îl inspirăm.

În trupul nostru natural nu putem trăi nici o clipă fără să respirăm, ceea ce are loc total inconștient. Același lucru este valabil și pentru viața noastră spirituală, căci noi nu putem duce o adevărată viață creștină fără rugăciune. Desigur, noi nu putem tot timpul să stăm pe genunchi, dar este privilegiul nostru, ca noi să fim permanent într-o atitudine, în duhul rugăciunii înaintea lui Dumnezeu – să savurăm privilegiul părtășiei netulburate cu Dumnezeul nostru.

Rugăciunea ne dă putere din cer, o putere, care este mult mai mare decât toate puterile împotrivorului. Noi auzim pe apostolul Pavel spunând: «Rugați-vă neîncetat» (1 Tesaloniceni 5,17). De aceea să căutăm prezența Dumnezeului și Tatălui nostru ca izvor al puterii.

«În Duhul». Așa după cum Cuvântul lui Dumnezeu este «Sabia Duhului», tot așa rugăciunile noastre să se nască și să fie călăuzite prin Duhul Sfânt. Rugăciunea «în Duhul» este rugăciunea potrivită cu gândurile și voința Duhului care locuiește în noi. Nimeni nu se poate «ruga în Duhul», numai dacă este născut prin Duhul Sfânt și în viața sa practică se lasă călăuzit de acesta. Dacă nu ne rugăm în Duhul, există pericolul ca noi să aducem astfel de rugăciuni, despre care apostolul Iacov spune: «Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre» (Iacov 4,3). «Rugându-vă prin Duhul Sfânt» (Iuda 20) – cât de important este aceasta pentru creșterea noastră spirituală.

«Veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții.» Aceasta are o importanță deosebită, și noi avem nevoie să ni se aducă permanent aminte de aceasta. Căci trândăvia și apatia și somnolența în rugăciune oferă acces dușmanului. Ucenicii dormeau tocmai în timpul când trebuiau să vegheze și să se roage. De aceea Domnul Isus spune: «Așa, n-ați fost în stare un singur ceas să vegheați împreună cu Mine? Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită» (Matei 26,40-41).

Cât de numeroase sunt îndemnrile din Cuvântul lui Dumnezeu, care scot în evidență importanța și necesitatea vegherii și rugăciunii. Cât de vast este domeniul rugăciunii; căci ea nu se limitează numai la nevoile personale, ci noi trebuie să ne rugăm pentru «toți sfinții». Fiecare credincios este un mădular al singurului trup, și ei toți sunt în același timp ținta atacurilor dușmanului, «căpetenia autorității văzduhului». De aceea să ne aducem unii pe alții în rugăciune înaintea tronului de har. Ce slujbă binecuvântată, să intervii ca preot unul pentru altul! Noi ne putem ruga pentru fiecare credincios în parte și ne putem ruga pentru toți credincioșii în comun, ne putem ruga pentru cei care îi cunoaștem și ne putem ruga și pentru cei care nu-i cunoaștem, ne putem ruga pentru sfinții din țara noastră și ne putem ruga pentru sfinții din toată lumea.

În măsura în care se lărgeste cercul acelora pentru care ne rugăm, în aceeași măsură crește și bucuria noastră în Domnul, înaintea căruia noi ne revărsăm inimile, nu numai pentru noi înșine, ci «pentru toți sfinții».

Rugăciuni de mijlocire

Versetele 19 și 20: «... și pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanțuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, așa cum trebuie să vorbesc.»

Aici ne este prezentată importanța rugăciunii pentru alții. Apostolul voia nu numai ca credincioșii din Efes să se roage pentru toți sfinții, ci el dorea, ca ei să se roage și pentru el. Apostolul însuși se ruga pentru toți sfinții pentru fiecare în parte, cât și pentru Adunări, pentru aceia pe care îi cunoștea și printre care a lucrat și pentru acei sfinți pe care el personal niciodată nu i-a văzut.

Pe parcursul studiului nostru am găsit că el s-a rugat de două ori pentru credincioșii din Efes (capitolul 1 și capitolul 3), și ambele rugăciuni au aceiași valoare. Și cu toate acestea apostolul simțea cât de necesare erau rugăciunile acelor sfinți pentru el.

În mod deosebit sunt vestitorii Evangheliei aceia care mai mult decât alții știu să prețuiască valoarea și binecuvântarea rugăciunii sfinților. Veșnicia va revela odată rezultatele binecuvântate ale rugăciunilor sfinților unii pentru alții și pentru slujitorii Evangheliei. Scriitorul acestor rânduri datorează mult rugăciunilor sfinților pentru el. Cât de des a trebuit el să treacă prin boli grele, dar Domnul S-a îndurat de el și a dat răspuns la implorările și rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor din multe localități; el nu va uita niciodată ajutorul divin, de care a avut parte ca răspuns la rugăciunile sfinților pentru slujba lui mică.

Așa i-a spus odată un frate dintr-o țară de peste ocean, că el, din momentul când l-a cunoscut – și aceasta era cu 15 ani în urmă – nu a uitat în nici o zi să se roage pentru el. Un altul i-a spus: „Din momentul când ne-am întâlnit spun în fiecare zi Domnului, Doamne, te rog, păzește și păstrează acel vas slab, și dăruiește ca acest frate să poată face lucrarea pe care i-ai dat-o s-o facă.” Acela, care se roagă pentru robul Domnului, este privit ca împreună-lucrător cu el, și el va avea parte la plata care va fi dată acestuia la scaunul de judecată al lui Hristos.

Facă Dumnezeu, ca noi să ne rugăm fără încetare pentru toți lucrătorii din via Domnului. Apostolul Pavel nu a rugat pe credincioși să se roage pentru el, ca el să fie eliberat din închisoarea din Roma și să fie eliberat de lanțurile lui, ci mult mai mult ca să i se dea cuvânt la deschiderea gurii lui; căci aceasta este ceva de care fiecare slujitor al Evangheliei are nevoie. Evanghelia este darul lui Dumnezeu făcut oamenilor. Este datoria fiecărui slujitor al Evangheliei să facă cunoscut taina Evangheliei. Pentru aceasta nu sunt necesare cuvinte ale înțelepciunii omenești, ci se spune «așa cum trebuie să vorbesc».

Prin expresia «taina Evangheliei» nu se înțelege ceva tainic; ea conține mai degrabă hotărârile harului bogat al lui Dumnezeu, care au fost ascunse înainte de veșniciei, dar pe care Dumnezeu le-a revelat acum în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos.

«Pentru care sunt un ambasador în lanțuri». Cu toate că apostolul Pavel era un întemnițat într-o temniță romană și era legat în lanțuri, totuși el se considera un ambasador (sau:trimis) în ceea ce privește Evanghelia. El nu privea lanțurile lui din punctul de vedere omenesc, el nu se privea ca un întemnițat al imperiului roman, ci el privea toate din punctul de vedere divin, și de două ori în această scrisoare ne amintește că el este un «întemnițat al lui Hristos Isus» (capitolul 3,1), «întemnițat în Domnul» (capitolul 4,1).

Trimișii pământești reprezintă țara lor, și se laudă cu titlurile lor, cu decorațiile și medaliile lor, pe care le poartă pe căile lor; dar medaliile și decorațiile, pe care le poartă apostolul Pavel, sunt de natură cerească – sunt lanțurile sale, cu care este legat. Cineva a remarcat cândva corect: „Dumnezeu nu ia seama la ceea ce noi am primit ca onoare pământească și decorații pământești, ci dacă noi purtăm în trupul nostru semnele suferințelor din pricina Domnului Isus.”

Credincioșie

Versetele 21 și 22: «Iar ca să știți și voi cele despre mine, ce fac, toate vi le face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoașteți cele despre noi și să vă mângâie inimile.»

Apostolul Pavel mărturisește două lucruri trupești despre Tihic; el îl numește «frate preaiubit» și «slujitor credincios în Domnul».

În scrisoarea către Coloseni, unde apostolul numește aceleași lucruri despre Tihic, el mai adaugă «împreună-rob în Domnul» (capitolul 4,7). Cât de mult ar fi glorificat Domnul, dacă aceste virtuți binecuvântate s-ar vedea totdeauna în toți credincioșii, în mod deosebit însă în robii Domnului! Este nevoie de harul deosebit și de înțelepciunea lui Dumnezeu, ca aceste două virtuți să fie practicate împreună – în dragoste față de sfinți și în credincioșie în slujba față de Domnul.

Există pericolul pentru slujitor, ca din pricina păstrării dragostei frățești în anumite ocazii să poată greși în slujirea cu credincioșie a Domnului, prin aceea că se abate de la adevăr, în loc să-l păstreze în dragoste.

Apostolul știa cât de mult își doreau credincioșii din Efes să primească știri noi despre el și să cunoască împrejurările în care se afla el. De aceea el a trimis pe Tihic la ei, care era și aducătorul acestei scrisori. Apostolul dorea ca prin aceasta inimile lor să fie mângâiate.

Tihic a dat cu credincioșie această scrisoare sfinților din Efes, însă nu numai lor, ci și nouă și Adunării lui Hristos din toate timpurile. Astfel slujba lui Tihic a fost de fapt o confirmare că el era «preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul».

Binecuvântare

Versetul 23: «Pace fraților și dragoste cu credință, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos.»

Este demn de luat seama, că la sfârșitul acestei scrisori apostolul nu transmite nici un salut credincioșilor, așa cum obișnuiește în celelalte scrisori. Motivul pentru aceasta poate consta în aceea că el se adresează sfinților care în această scrisoare sunt văzuți ca fiind «un trup». Totodată prin aceasta Duhul Sfânt exprimă, că această scrisoare trebuie să fie citită nu numai în Efes, ci și în celelalte locuri.

«Pace fraților»; această pace este privilegiul tuturor credincioșilor, care s-au dat pe ei înșiși și toate împrejurările vieții lor în mâinile Tatălui ceresc. Cât de prețioasă este și dragostea față de toți sfinții, căroră le-a fost dăruită credința de Dumnezeu Tatăl și de Domnul Isus Hristos. Aceasta este, ceea ce și noi ar trebui să dorim totdeauna pentru toți sfinții.

Versetul 24: «Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție!»

Apostolul Pavel încheie această scrisoare, care este așa de bogată în adevăruri divine fundamentale, cu acest salut plăcut: «Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos». Har minunat, care ne-a salvat și ne-a învățat iubirea în această lume rea a păcatului!

Ah, har minunat, «în care noi stăm», de care nici o putere nu ne poate despărți, și prin care va veni Domnul nostru Isus Hristos, ca să ne ia acasă! La acest salut: «Harul fie cu toți cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos», el adaugă cuvintele de cercetare: «în curăție». Această parte binecuvântată, să te poți bucura de acest har în legătură cu toate binecuvântările spirituale din locurile cerești în Hristos Isus, este dată numai credincioșilor care dovedesc dragostea lor față de Domnul Isus prin aceea, că își trăiesc viața în sfințenie practică și în curăție și în evlavie.

În încheiere scriitorului acestor rânduri nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-și reverse inima în laudă și adorare înaintea Domnului, care i-a ajutat să scrie acest studiu simplu, pe care el îl încredințează acum mâinilor Celui Atotputernic și Îl roagă să-l folosească pentru glorificarea Numelui Său binecuvântat și demn de adorare și atât spre binecuvântarea cât și spre zidirea scriitorului și a tuturor cititorilor lui scumpi.